

Fjala jonë

Falënderimi i takon Allahut, Atë e falënderojmë dhe vetëm prej Tij ndihmë dhe falje kërkojmë. Tek Ai kërkojmë strehim prej të këqijave të veteve dhe punëve tona. Kë udhëzon Allahu nuk ka kush e humb dhe kë e humb Ai, nuk ka kush e udhëzon. Dëshmoj se Allahu është Një i Vetëm, pa ortak, s'ka zot tjetër përveç Tij, si dhe dëshmoj se Muhamedi është rob dhe i Dërguar i Tij.

Me rastin e publikimit të numrit të shtatë me radhë të Albislam.Com, ju lajmërojmë se mirëpresim kritikën, sygjërimet, propozimet dhe këshillat, për konceptin e ri të këtij publikimi që, inshaAllah, do bëhet për numrin e trembëdhjetë, në muajin Rexheb 1425. Allahut i mbështetemi dhe prej Tij ndihmë kërkojmë.

Ramadan Ramadani
kryeredaktor
Albislam.Com

edicion i botuar / viti i parë / nr: 7

botues: ALBISLAM

kryeredaktor: Ramadan Ramadani

redaksia: Bekir Halimi, Talha Kurtishi, Alajdin Idriz

redaktor teknik: Azem Zaimi

www.albislam.com

albislam@albislam.com

str: 386 no: 11 lokal: 44

1000 Shkup

fax: +389 2 3290 408

Ahmed Jasini mbetet i gjallë!

Me atentatin që ia kanë bërë liderit të lëvizjes së rezistencës islamike (Hamas), shejhut Ahmed Ismail Jasin, qeveria izraelite nën udhëheqjen e Sharonit ka hyrë në një udhëkryq të rezikshëm në luftën e tyre kundër popullit Palestinez, sepse shejh Ahmed Jasini edhe pse ka qenë lideri shpirtëror i Hamasit ai ka qenë i nderuar edhe në grupet tjera të rezistencës palestineze, duke filluar që nga lëvizja "Fet'h", "Fronti popullor për çlirimin e Palestinës", "Frontit demokratik për çlirimin e Palestinës", "Njësitet e Kasamit", etj, pasi që paraqitke heroizmin e popullit Palestinez kundër okupimit.

Ky njeri gjysmë i verbër dhe i paralizuar, ka paraqitur sfidë për armikun izraelit në vitet e kaluara dhe ka udhëhequr lëvizjen e xhihadit që është lëvizja më e madhe xhihadore, në aspektin e organizimit dhe akcioneve flijuese, është lëvizja e vetme, e cila nuk jep koncesione në drejtim të ardhjes deri te paqja me Izraelin.

Sot me rënien e ideologut dhe liderit të Hamasit hapësira palestineze pret përgjigje për pikëpyetjet e shumta që parashtrohen rreth ardhmërisë së paqës me armikun izraelit, të cilët vazhdimisht punojnë në shtimin e akcioneve ushtarake kundër

popullit të pambrojtur palestinez. A është me e arsyeshme që populli palestinez të vazhdon rrugës së rezistencës së armatosur ose të pret paqën, që fshihet fillimi i sajë, çdo herë që del në sesh?!

Si do të sillet qeveria palestineze nën udhëheqjen e Jaser Arafatit me kryeministrin izraelit, Sharonin, pas këtij akcionit të fundit?!

Si do ta shikon shoqëria ndërkombtare kryetarin e qeverisë, e cila pretendon se është demokratike (Izraeli), të cilët planifikojnë realizimin e atentateve?

Pse Sh.B.A.- të kërkojnë nga palestinezët gjakftohtësi edhe pse zëvendësministri i mbrojtjes izraelite deklaroi se shejh Ahmed Jasini e ka merituar vdekjen?

Pse munguan reagimet dhe qortimet nga pala amerikane?

Ata që janë jashta Palestinës, si ka mundësi ta shprehin refuzimin e tyre të kësaj veprë djallëzore, që dridhi shumë burra të ummetit islam?

Si ka mundësi ummeti ta vazhdon rrugën e shejh Ahmed Jasinit?

Si tia vërtetojmë sionistave dhe atyreve që i përkrahin se shejh Ahmed akoma është gjallë?!

Palestinë: U dridh toka dhe deti i sionistëve

Me sukses, krenari, mburje, në një planifikim dhe zbatim, rezistenca palestineze ua dridhi tokën dhe detin palestinez kolonizatorëve.

Vendi: Limani Usdud sionist.

Koha: nata e hënë, 14. 3. 2004.

Akcioni: dy të rinjë në moshë 18 vjeçare depërtojnë në limanin Usdud tregtar dhe arrijnë deri te caku i tyre i përcaktuar, që pastaj ta shpërthejnë vetveten duke e shndërruar vetveten në një grumbull flake, duke vrarë dhe plagosur me dhjetra sionistë, duke i kaluar të gjitha pengesat e sigurisë dhe muret iluzioniste dhe telat me gjemba, duke rrënuar gjënjeshtrën e sigurisë sioniste.

Nder: për secilin që pason rrugën e rezistencës, duke mbrojtur fenë, nderin dhe vatanin.

Turp: për secilin që posedon logjikën e nënshtrimit, që e ul kokën, i ngrys supet, e zbret flamurin nga shtiza dhe është dakord me marëveshjet e nënçmimit.

Para disa ditëve, u zhvillua një anketim në Kuds in e okupuar, në rajonet ku qëndrojnë çifutët, të cilët janë të dalluar me esktrimizmin e tyre, ma shumë se sa në vendet tjera. Rezultatet e këtij anketimi tregonin se është afuar koha e shtegtimt të reve sharoniane, pasi që sipas anketës 59.5% e fajësojnë Sharonin për "shtimin e dhunës palestineze". Sipas kësaj ankete shihet qartë se edhe përkrahësit e Likudit nuk i besojnë Sharonit.

Politika e grushtit të hekurt nuk arritur sukses me ata që e konsiderojnë shumë të lirë gjakun e tyre për çeshtjen e tyre të drejtë...muri mbrojtës, muri izolues, tërëhjekja formale, plani një qind ditë, harta e rrugës, dokumenti i Gjenevës, ndërrimi i

posteve palestineze sikur robat e vjetruara, të gjitha këto nuk arritën të mposhtin rezistencën.

Rezistenca sot nuk përdorë rrugët, të cilat i kishte të njohura një kohë të gjatë.

Ajo që e tërëhjek vëmendjen në akcionin në limanin Usdud sioniste nuk është numri i të vrarëve, sepse edhe poqëse numri i tyre ishte i madh në krahasim me akcionet në dy vitet e kaluara, por ajo që tërëhjek vëmendjen është kjo që vijon:

- Ky akcion synonte dëmtimin e madh të armikut sionist, realizuesit e këtij akcioni kishin qenë të vendosur, sipas tregimeve policore, që ta shpërthejnë një depo në liman.

- Në këtë akcion njëri militant kishte arritur të depërton masat më të rrepta të sigurisë brenda shtetit sionist dhe vetëm caktimi i kishte shpëtuar sionistët nga një katastrofë e madhe. Kjo përhap trishtim të madh në mesin e tyre.

- Ky akcion u jep një mesazh shumë të fuqishëm sigurimit sekret palestinez, të cilët kanë përhapur plan për demilitarizimin e grupeve palestineze, se vetëm bashkimi mes grupeve palestineze mund ta dështon planin për dështimin e rezistencës palestineze, që konsiderohet i vetmi reagim i vërtet arab kundrejt strategjisë sioniste dhe se uniteti i këtyre grupeve dhe realizimi i akcioneve të përbashkëta është garancë që ta bëjë tërë popullin palestinez të qëndron pas një lidërshipi të vërtetë dhe të lirë, të cilin e zgjedh vet ai. Këtë ata e dëshmojnë me praninë në taboret e përcelljes së xhenazeve të dëshmorëve, të cilët janë duke shkruar historinë e krenarisë palestineze dhe janë duke ngritur flamurin e fisnikërisë.

Një britanez rrëfen për të robëruarit në Guantanamo

Xhemaluddin, njëri prej britanezëve të liruar nga Guantanamo, ceki se ai ishte objekt i dënimit, rrahjes dhe sjelljes së keqe gjatë qëndrimit të tij në duar të Amerikanëve. Xhemaluddin në një intervistë për gazetën "Daily Mirror", të cilën e ka publikuar BBC-ja në faqen e saj në internet, thotë se ai kishte shkuar në Pakistan për të studiuar kulturën Islame, mirëpo ai u robërua kur e humbi rrugën kah Afganistani gabimisht. Xhemaluddini (37 vjeçar) tregoi se disa njerëz me rroba të policëve special e kanë rrahur pasi që ai ka refuzuar që t'i japin atij një injeksion me përmbajtje të panjohur.

Ai poashtu tregon se policia u bënte dhunë të burgosurve që të pranojnë gjëra të cilat nuk i kanë bërë, dhe ka thënë se gjatë bisedës të burgosurit u lidhnin me pranga të metalta për toke. Ai shtoi "se rrahja nuk ka qenë e rëndë shumë, porse ajo linte gjurma psikike", ka thënë: "qëllimi i Guantanamo ishte që të ndikojë mbi ty psikikisht".

Poashtu tha Xhemaluddin (baba i tre fëmijëve) se të burgosurit jetojnë nëpër kafaze mbi çimento dhe nuk mirren parasysh ndryshimet e motit, duke theksuar

se ujin ua ndalnin kur u afronte koha e namazit që ata të mos kenë mundësi të marrin abdest. Tregon se "pushim" për ta konsiderohej ajo kur ua heqnin prangat dhe u lejonin që të ecin në tokë të shtruar me guralecë.

"Na thonin: Ju nuk keni të drejta këtu, ashtu që pas një kohe lamë kërkimin e të drejtave të njeriut, filluam të kërkojmë të drejtat e kafshëve". Shtoi edhe atë se ai i lidhur me zinxhirë, u morr në pyetje nga ana e agjentëve amerikan dhe nga federalët në katërdhjet raste, e poashtu në pyetje e kishin marrur edhe agjentë britanez.

Thotë Xhemaluddini: "Pyetnin: A je terrorist? U thoja: Jo, dua të dal prej këtu", poashtu theksoi se ate fillimisht e kishin robëruar talibanët pasi që kanë dyshuar se është spiun, mirëpo kur erdhën amerikanët, e mori ushtria e tyre dhe e dërgoi në kampin e të robëruarve para se ta transferojnë në Kubë. Ai tha se ka pranuar të transmeton këtë për "Daily Mirror", për të shfaqur atë çfarë u ndodhë të burgosurve në Guantanamo.

Marrë nga: islamtoday .net

Përktheu: Omer Berisha – Medinë

27/1/1425H

islamtoday .net,

19.3.2004

SHBA: Konsumimi i pijeve alkoolike shënon rritje në mesin e ushtarëve

Washington-Një qarkore nga Pentagoni i bërë publik ka bërë të njohur që përdorimi i pijeve alkoolike dhe duhanit është rritur tek anëtarët në detyrë, të personelit ushtarak amerikan gjatë periudhës 2001-2002, ndërkohë që ata luftonin ose përgatiteshin për luftërat në Afganistan dhe Irak.

“Këto kërkime përkrah simptomave të stresit në shëndetin mental nuk janë tërësisht të habitshme kur të mirret parasysh roli ushtarak që i është dhënë i ngjarjeve botërore në periudhën 2001 dhe 2002” ka thënë Uiliam Uinkenuerder, asistentja e sekretarit të mbrojtjes për punët shëndetsore.

Kërkimi i kryer nga Research Triangle Institute ka gjetur që përdorimi i pijeve alkoolike u rrit 15.4 për qind në 1998 në 18.1 për qind në 2002.

Përdorimi i pijeve alkoolike është përkufizuar si pirja e pesë pijeve në një qëndrim një herë në javë. Pirja e cigareve ishte nga 29.9 për qind tek 33.8 për qind në të njëjtin vit. Përdorimi i drogave ilegale u ngrit nga 2.7 për qind në 3.4 për qind një

ndryshim që kërkuesit kanë thënë se është statikisht shumë i konsiderueshëm.

Kërkimi ishte i fudnit në një seri prej tetë kërkimesh që kanë hetuar shëndetin ndër personelit ushtarak amerikan që nga 1980. Më tepër sesa 12.700 pyetsorë rreth 56 përqind të totalit që është plotësuar ishte kompletuar nga anëtarët e shërbimit në 30 baza ushtarake amerikane, ka thënë Robert Bray i cili udhëhoqi studimin.

Si burime të stresit që më shumë cekeshin nga njerëzit ishin; shpërngulje (18.9%) dhe ndarja nga familja (21.1%). Për gratë, ata kanë patur ndryshime në jetën personale (21.4%0, ndarja nga familja (21.1%) dhe shpërngulja (19.6%).

“Më shumë sesa 40 për qind e grave ushtarake janë raportuar se kanë qenë në një stres të madh ose në një gjendje të madhe stresi lidhur me të qenurit grua në ushtri” është raportuar nga Pentagoni.

Më shumë sesa 25 për qind prej tyre është raportuar se pijnë alkool ose cigare si një mënyrë për të larguar stresin.

Përktheu: Ammar Abdulxhelil

Marrë nga: AFP, islamweb.net.

AFP,

12.3.2004

Shekulare...apo anti-Islame?

Më 10 shkurt të vitit 2004, Asambleja Kombëtare franceze votoi me 494 vota për dhe 39 vota kundër, për të ndaluar mbajtjen e shamive islame nëpër shkolla publike. Ndalesa sa për sy e faqe vlen edhe për fetë tjera, të cilave u ndalohet të mbajnë “shenja ose veshje që tregojnë lidhshmëri fetare nga ana e nxënësve”.

Qëllimi i qartë i saj është të mbrohet shteti shekular. Kryeministri Jean-Pierre Raffarin duke përshëndetur magnitudën e triumfit legjislativ, ka thënë “Republika dhe shekularizmi janë forcuar”.

Mirëpo koha dhe argumentet që e rrethojnë legjislacionin, tregojnë një motiv kundër-Islam. Arsyetimi i shtetit shekular shihet qartë se është i rremë. Dhe, ndalesa për të mbajtur shaminë fetare tanimë ka mllëfësuar popullatën muslimane në rritje, të Francës dhe ka dobësuar unitetin kombëtar.

Kjo ide është paraqitur pasi numri i muslimanëve në Francë është rritur në 5 milion dhe nga frika e terrorizmit islamik e përhapur pas ngjarjeve të 11 shtatorit. Ndarja aktuale e kishës dhe shtetit në Francë, e realizuar me dekret në vitin 1905 nga Republika e Tretë, akomodojnë religjionin në jetën publike. Provincat lindore të Alsace dhe Lorraine, përshembull, të cilat i takonin Gjermanisë në vitin 1905, mbajnë një lidhje kontrate me Parisin që u mundëson klerikëve të marrin rroga qeveritare.

Alineja 1 e Kushtetutës së Francës bashkon edhe shekularizmin edhe rrespektin për të gjitha fetë: “Franca është Republikë, e pandarë, shekulare, demokratike dhe shoqërore. Ajo do të sigurojë barazinë e qytetarëve para ligjit, pa

bërë dallim të prejardhjes, racës ose religjionit. Ajo do të respektojë të gjitha besimet”. Në vitin 1989, Këshilli Kushtetues francez ka shpallur si joligjore, ndalesën shkollare për të mbajtur simbole fetare.

Qeveritë franceze kohë pas kohe kanë rritur zërat rreth simboleve fetare nëpër shkollat publike. Në vitin 1937, Ministri i Arsimit ka udhëzuar drejtorët e shkollave që të largojnë shenjat fetare nga shkollat e tyre. Një pasues në vitin 1994, ka thënë se shenjat “grandioze” fetare mund të ndalohen, por se interpretimin dhe administrimin e këtij njoftimi ua lë drejtorëve.

Epifania bashkëkohore e Qeverisë franceze për një ndarje të qartë të kishës dhe shtetit, megjithatë, është nxitur nga përhapja e Islamit, që është fe e kohëve të fundit, në territorin e Francës.

Në një fjalim drejtuar kombit më 17 dhjetor të vitit 2003, kryetari i Francës Jacques Chirak shumë dobët e theksoi urgjencën e largimit të simboleve fetare tek nxënësit, për të ruajtur principin e shekularizmit që theksohet në Kushtetutën e Francës. Mirëpo, kryetari nuk kishte mundësi të citojë ndonjë incident kur veshja ose shenjat fetare kanë dëmtuar arsimin shekular, kanë minuar respektin ndaj ligjeve shekulare, kanë shqetësuar ambientin shkollor, ose kanë ndërhyrë në të drejtat e shokëve të tyre shkollorë për të qenë të sigurtë ose qetë.

Ai ka argumentuar se, “[Shekularizmi] shpreh dëshirën tonë për të jetuar së bashku me respekt, dialog dhe tolerancë. Shekularizmi garanton liri të vetëdijës. Ajo mbron të drejtën për të besuar ose për të mos besuar”.

Ndalesa për mbajtjen e shamive Islame, kapelave hebrenje ose kryqeve krishtere që mbahen nga nxënësit, megjithatë, simbolizon jotolerancë dhe respekt të dyanshëm ose dialog rreth dallimeve. Ndalesa shkel lirinë e vetëdijes dhe kërkon një konformitet që bie ndesh me lirinë individuale.

Gjykatësi i Gjykatës së Lartë amerikane, Robert Jackson, fuqishëm ka paralajmëruar për rreziqet e uniformës së detyruar nëpër klasat e Bordit të Arsimit në shtetin Virginia kundër Barnettit në vitin 1943: "Përpyekjet për të detyruar uniformë të sentimentit në përkrahje të disave, e menduar si esenciale për kohën dhe shtetin e tyre ka qenë e udhëhequr nga shumë njerëz të mirë, si dhe të këqinj. ...Pasi dështuan metodat e para të moderuara për të arritur unitet, ata që janë kthyer në të arriturat e tyre duhet të zgjedhin rrugën e një vrazhdësie në rritje. Me rritjen e presionit qeveritar për unitet, problemet bëhen edhe më të idhëta... Joefektiviteti përfundimtar i këtyre përpjekjeve për të detyruar koherencë është një ligjëratë dhe mësim për çdo përpjekje të tillë, prej tentimeve të Perandorisë Romake për të shkatërruar krishterizmin si një shqetësues i unitetit të saj, Inkuizionit, si mjet të një unitetit religjioz dhe dinastik [dhe] ekzilet siberiane si mjet të unitetit rus. ...Ata që fillojnë eliminimin e detyrueshëm të kundërshtarëve së shpejti e gjejnë vetveten duke u eliminuar nga kundërshtarët".

Presidenti Chirac ka thënë se; "Është neutraliteti i sferës publike që mundëson ekzistencën e religjioneve të ndryshme në harmoni pranë njëra tjetrës." Por neutraliteti është i qetë [i pashqetësuar] kur qeveria as e përkrah e as e kundërshton mbajtjen e shamive fetare ose simboleve tjera nga nxënësit. Kjo është kuptimi i neutralitetit fetar që theksohet në Kushtetutën e Shteteve të Bashkuara të Amerikës. Largimi, përjashtimi ose paralajmërimi i nxënësit për shkak se ai/ajo mban shami Islame do të shkelte praktikimin e lirë të fesë dhe lirisë së shprehjes të mbrojtura nga Amandamentet e Para siç thuhet në shkollën Tinker vs. Des Moines Independent Community (1969).

Një nxënës që mban shami në kokë ose shenjë tjetër të përkatësisë fetare nuk dëmton lirinë fetare të të tjerëve. Presidenti Chirac nuk argumentoi se presioni do të shkakonte që minoritetet fetare në një klasë të ndjehen ose detyruar ose të nënçmuar. Ai tha se, "Nuk mund të tolerohet që nën mbulesën e lirisë fetare, ligjet dhe rregullat e republikës të sfidohen".

Megjithatë, shamitë e kokës, nuk sfidojnë ligjin. ... Ato nuk janë as kod i xhihadi, e as nxitje e terrorit ose paligjësisë (anarkisë). Nëse ato do ishin të tilla, Chirac do të dënonte shamitë e kokës gjithkund, duke mos u kufizuar vetëm nëpër shkollat publike.

Gjëja e vetme nga e cila francezët duhet të druajnë për shamitë e kokës, është të druajnë nga vetvetja.

Bruce Fein

Autori është avokat kushtetues dhe këshilltar ndërkombëtar në Fein & Fein.

Përktheu: Xhengis Aliu

Bruce Fein,

5.3.2004

Irak: Misionarët amerikanë përgatiten të konvertojnë muslimanët e “paudhëzuar”

Misionarët krishterë amerikanë kanë shpallur një “luftë për shpirtëra” në Irak, duke u thënë përkrahësve se përfundimi formal i okupimit të udhëhequr nga Amerikanët qershorin e ardhshëm, do të mbyllë një “dritare historike të mundësive”.

Duke u organizuar fshehtas dhe duke e theksuar punën e tyre humanitare, grupet krishtere janë duke e mbushur Irakun – që është 97 për qind muslimanë – me Bibla në gjuhën arabe, me video-kaseta dhe pamflete që kanë për qëllim të “shpëtojnë” muslimanët nga feja e tyre “e gabuar”.

Bordi i Misioneve Ndërkombëtare, krahu misionar i Baptistëve jugorë është një nga ata që e udhëheqin këtë projekt.

Jihn Brady, shefi i Bordit për Lindjen e Mesme dhe Afrikën Veriore, këtë muaj u ka apeluar 16 milionë anëtarëve të kishës së tij, numri (grupi) më i madh protestant në Amerikë:

“Baptistët jugorë janë lutur me vite që Iraku në ndonjë mënyrë do të hapet për mësimet e Krishtit”, ka filluar apeli i tij. Ajo “derë e hapur” për krishterët mund të mbyllet së shpejti.

“Baptistët jugorë duhet të kuptojnë se në Irak po zhvillohet një luftë për shpirtëra”, ka shtuar ai në buletin e tij, duke përmendur se udhëheqësit muslimanë dhe grupet “pseudo-krishtere” janë poashtu duke shkuar në Irak si rivalë kryesorë të tij.

Misionarët kryesisht janë evangjelistë të cilët refuzojnë të bisedojnë rreth muslimanëve dhe krishterëve që besojnë në të njëjtin Zot.

Franklin Graham, djali i Billy Grahamit, një donator i madh në Irak, ka përshkruar Islamin si një “fe shumë e keqe dhe e gabuar”.

Misionarët paraqesin një dilemë për kryetarin amerikan George Bush. Ai u është afruar muslimanëve prej ngjarjeve të 11 shtatorit, duke i refuzuar kritikën nga evangjelistët pasi ka përshkruar Islamin si fe “paqësore”. Mirëpo, konservativët krishterë janë poashtu një trup i rëndësishëm votues: Franklin Graham ka kryer lutjen gjatë inaugurimit presidencial të tij.

USAID ka thënë se qeveria nuk mund të kontrollojë bamirësitë private. “Paramendoni se çka do të na thoshte Kongresi Amerikan”, ka thënë një zëdhënës i agjencisë në muajin prill.

Jon Hanna, një evangjelist nga Ohio, që paradokohe është kthyer nga Iraku, ka aplikuar për pasaportë të re për të udhëtuar atje, duke e përshkruar veten si punonjës humanitar.

“Isha i brengosur se ndoshta zyrtarët amerikanë do të përpiqen të na ndalojnë [udhëtimin] nga druajtja se ne do të fillonim (shkaktonim) ndonjë kryengritje me Biblat tona.”

Në Bagdad, gjatë muajit të kaluar Hanna është takuar me dy ekipe tjera të misionarëve amerikanë. Njëri grup që ishte nga Indiana, kishte dërguar në Irak 1.3 milionë pamflete krishtere.

“Pasaporta amerikane është çdo gjë që të duhet të hysh, derisa të vijë qeveria e re irakiane. Ne menduam se do të jetë një dritare dy-vjeçare, por ajo është shkurtuar

në vetëm një dritare 6-muajshe”, ka thënë Hanna, i cili është edhe redaktor i revistës “Connectin Magazine” — revistë krishtere në Ohio.

Ai e përshkruan Islamin si “të gabuar”.

Hanna ka përfunduar: “Feja Islame është fe anti-krishtere”. Më vonë Hanna ka tërhequr atë zgjedhje të fjalëve, duke thënë: “Pa lexuesin që ma dëgjon zërin dhe më shikon në sy, përderisa e jepja atë deklaratë, do të jetë lehtë për disa lexues të ndjehen personalisht të sulmuar dhe të ofendohen”, ka thënë Hanna në e-mail porosinë e tij. “Ajo do të ishte joproduktive”.

Ai ka refuzuar supozimin se puna humanitare ishte “mbulesë” për punën e misionarëve, duke preferuar ta quajë atë si “veprim të ndarjes se mësimi të Jezusit. Krishterët janë të urdhëruar të ministrojnë me urinë, por poashtu edhe me urinë e shpirtit. Ajo nuk mund të ndahet”, ka thënë ai.

Publikisht, grupet më të mëdha, theksin e vendosin në dërgesat e tyre të parceleve me ushqime dhe punën e tyre mjekësore. Megjithatë, materialet e tyre të brendshme për rritjen e fondeve, theksojnë punën misionare.

Buletini i Bordit të Misioneve Ndërkombëtare ka raportuar se punonjësit humanitarë kanë shpërndarë kopje të Dhjatës së re dhe janë falur me pranuesit muslimanë. Një buletin tjetër ka thënë se irakianët kanë kuptuar se “kush është duke sjellur ushqim...krishterët nga Amerika”. Baptistët jugorë nga Karolina e Veriut kanë vizituar Irakun në muajin tetor për të ndihmuar shpërndarjen e 45 mijë kutive me ushqim të dhuruar. Një anëtar i ekipit, Jim Walker, ka thënë për buletin e lajmeve urgjente të Bordit të Misioneve Ndërkombëtare se ai është takuar me fëmijë

nga fshatrat të cilët ishin “të uritur për vëmendje dhe mund të tregojnë se disa prej tyre nuk kishin ngrënë mirë. Mirëpo, nevoja e tyre më e madhe është të dijnë (njohin) dashurinë e krishtit”.

Hana ka thënë se ai është ballafaquar me kureshtje miqësore, grupe të zhurmshme njerëzish që janë mbledhur për të marrë pamfletet e grupit. “Ndoshta 10 për qind e tyre ishin armiqësorë”. Ai ishte njëri nga 21 anëtarët e misionit të tij në të cilin përfshihet edhe plaka 72-vjeçarja Jackie Cone nga Ohio, e cila ka thënë se Zoti i ka thënë asaj t’i bashkangjitet misionit të dytë të planifikuar për vitin e ardhshëm. “E ndjeva Atë duke më thënë që të kthehem sërish në Janar”, ka thënë ajo. Ajo është e bindur se ka bërë konvertime në Bagdad.

Në hotelin ku ka qëndruar, ajo është njoftuar me një grua muslimane me shkopinj, që është dashur të operohet në këmbë atë ditë. Ajo ka rënë në gjunj në lobin e hotelit dhe është lutur që të mos jetë e nevojshme operacioni. “Atë mbrëmje e pash gruan dhe ajo tha se Zoti e ka shëruar atë dhe se ajo nuk ka pasur nevojë për operacion. Ajo nuk tha Allahu, ajo tregoi me gisht në qiell dhe ia dha famën Zotit”, ka thënë Cone.

Cone i ka çuar gruan kurde dhe vëllaun e saj në lutje, duke e kërkuar Jezusin në zemrat e tyre. “U dhash atyre një Bibël dhe një video-kasetë për Jezusin në gjuhën arabe. Mendoj se ata mendojnë për veten se tani janë krishterë”, ka thënë ajo. “Ata e kanë Biblën dhe shpresoj se ata do të jetojnë me ndihmën e Zotit”.

Muslimanët vështirë konvertohen, pranojnë misionarët amerikanë. Organizatat e mëdha kanë ekspertë të stërvitur për t’i hedhur poshtë mësimet Islame se Jezusi është vetëm një profet. Para shkuarjes në Irak, Hana ka studiuar manualët stërvitëse

krishtere dhe ka marrë pjesë në një seminar për misionarët në botën arabe.

Hana thotë se shokët e ri irakianë, me siguri tërhiqen nga risia e njoftimit të amerikanëve. "Por, ajo nuk hidhet poshtë.

Ajo shihet si një mundësi për t'ju treguar atyre për Jezusin. Herën e fundit në Irak me vete morëm vetëm 8 mijë Bibla në gjuhën arabe. Në misionet e ardhshme qëllimi është të dërgohen 1 milionë".

David Rennie

Marrë nga: THE MUSLIM OBSERVER

Përktheu: Xh.Aliu

David Rennie,

21.2.2004

“E drejta vonon por nuk harron”

Në një kohë më para, er-Rasibi, një governorator i Irakut ishte duke ngrënë me një grup të miqve të tij. Ndër to me te ishte edhe një burrë i cili e kishte kaluar një pjesë të madhe të jetës së tij si bandit dhe hajdut por që ishte penduar.... Ai bile kishte arritur të bëhej një shoqërues i er-Rasibit. Ndërkohë që po hanin, shërbëtorët sollën fazanë të pjekur dhe er-Rasibi i dha një zog të tërë ish-banditit, i cili qeshi me zë të lartë pasi e kuptoi se çfarë lloji zogu ishte. Duke e parë atë të qeshte, er-Rasibi kërkoi prej atij të dijë se çfarë gjëje kishte këtu për të qeshur, kurse ai njeriu i tregoi atij historinë e mëposhtme: “Një ditë unë isha në mal duke pritur për dikë që ta vjedh, kur një njeri shumë i thjeshtë papritur u shfaq. Kur unë e ndalova dhe i kërkova të gjitha të hollat e tija, gjërat që i përkisnin dhe rrobat, ai menjëherë mi dha të gjitha. Ai pastaj mu lut ta lija të lirë të ikte. Unë e lashë të ikte dhe ai u largua ashtu si ishte; lakuriq. Ashtu ai duke vazhduar në rrugën e tij, një mendim i frikshëm më erdhi ndër mend: “ai mund të kërkojë ndihmë e të vijë pas meje” dhe unë e kapa atë dhe i thashë se unë duhet ta vrisja atë. Ai mu lut ta falja por unë duhej ta kryeja këtë gjë. Dhe ashtu si mora një copë pëlhere për tia mbuluar sytë atij, ai pa një fazan afër kodrës, iu kthye atij dhe i tha: “I

dëshmitarë para Allahut që unë jam duke u vrarë me padrejtësi”. “Por unë megjithatë e vrava” vazhdoi ish-banditi duke i treguar er-Rasibit: “Kështu që kur ju më dhatë mua fazanin unë u kujtova për budallallëkun e të folurit të një fazani dhe qesha”.

Kur dëgjoi atë governoratorin u bë shumë nervoz dhe i tha burrit: “Por tani ti vetë e rrëfeve se ke vrarë një njeri të pafajshëm. Kështu ai i thirri rojet dhe i urdhëroi...

Allahu Ekber! Koha kaloi dhe banditi mendoi se fazani nuk mund të fliste dhe se ai nuk do të bëhej një dëshmitarë. Jo vetëm që dëshmoj për vrasjen e një njeriu të pafajshëm por ishte edhe arsyeja që banditi rrëfeu krimin e tij dhe u takua me fundin që meritonte. Allahu është me ata të cilëve iu është bërë keq. Madje edhe nëse ngandonjëherë do ca kohë, drejtësia gjithmonë do mbizotëron.

Pejgamberi, Muhammed, salallahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Frikësohu prej beduasë (lutjes) së një personi të cilit i është bërë zullum (padrejtësi) sepse nuk ka pengesë midis Allahut dhe duasë (lutjes) së tij”. (është dua e pranuar sh.r.) [el-Buhari dhe Muslim]

Ata të cilët zaptojnë hakun e të tjerëve duhet të paralajmërohen që e keqja do t'u kthehet atyre.

Uvejmir Axhum

Marrë nga: el-Xhumua vol 15 nr 12

Përktheu: Ammar Ardit Kraja

Uvejmir Axhum,

Çka mund të bëjmë për dhjet minuta?

Pasi që vështrova gjendjen time dhe gjendjen e atyre që e humbin kohën e tyre në sende të kota, unë dëshirova që të inkurajojë shpirtërat tonë që të adhurojnë dhe dëgjojnë Allahun, duke përpiluar një listë të disa aktiviteteve të mirënjohura me të cilat Allahu Fuqipotë na ka nderuar dhe ka përgaditur shpërblime të mëdha për ata që i zbatojnë këto vepra. Kjo listë është gjithashtu edhe përkujtues se si duhemi ta shfrytëzojmë kohën tonë dhe të kapim rastin e çdo ore që na kalon dhe që ta bëjmë shprehi këtë punë. Qëllimi im për përpilimin e kësaj liste nuk është që të hudhim poshtë punët tjera sa është për të treguar organizim dhe planifikim në kohën tonë, duke e investuar atë në gjëra të mira.

-Koha është sikurse pasuria për të cilën kërkohet vështrimi ynë dhe mbrojtja jonë, si në shpenzimin ashtu edhe në grumbullimin e saj. Çdo minutë që kalon kurrë nuk do të kthehet prapa edhe nëse ti je i gatshëm që për këtë gjë të shpenzosh tërë pasurinë e kësaj bote.

-Pasi koha është e parapërgaditur të jetë periudhë specifike që nuk mund të shtyhet më përpara ose të kthehet prapa dhe pasi që vlera dhe dobia e saj mvaret nga mënyra e shfrytëzimit të saj është obligim i çdo njeriu që të shfrytëzoj kohën, qoftë ajo pak apo shumë. E nëse e shfrytëzon atherë duhet ta shfrytëzojë në mënyrën më të mirë, e të mos jetë shpërdorues dhe humbës i saj.

Mënyra më e mirë e shpenzimit të kohës është në bindshmërinë dhe zbatimin e

ligjeve të Allahut të Lartmadhërishëm. Për këtë kohë të shpenzuar në këso akte të bindjes dhe dëgjueshmërie kurrë nuk do ndjesh pendim ose keqardhje. Pendimi i vetëm mund të jetë se pse nuk kemi vepruar edhe më tepër, e të pasurojmë depot tona me punë të mira. Pra fisnikëro qëllimin tënd o vëlla dhe motër muslimane, qasju kësaj pune me sinqeritet, duke filluar me dëshirë të madhe të shpëtojmë dhe ruajmë kohën tonë dhe të hapim sytë e mos të keqpërdorim asnjë minutë të saj.

Vëlla dhe motër e dashur muslimane

-E zgjedhëm kohën e caktuar prej dhjet minutave (për të mësuar drejtësisht disa të dhëna për veprimin e veprave të selektuara në këtë temë) e duhur për të lehtësuar këtë aplikim, kështu që kur të starton me veprimin e tyre ai ose ajo të bëjë këtë angazhim në të mirë gjatë tërë kohës, për hirë të Allahut. Në këto vepra ka miratim me fjalët e Resulullahut, alejhis-selam: Veprat më të dashura tek Allahu janë ato të vazhdueshmet, edhe nëse janë pak” (Muslim).

-Imam En-Neveviu, Allahu e mëshiroftë, ka thënë në lidhje me këtë hadith: “Në atë (duke cekur hadithin) ka këshillë që të kryhen veprat rregullisht dhe

vazhdimisht, dhe (një mësim) se veprat e vogla të kryera në mënyrë të rregullt janë më të mira se veprat e mëdha por të ndërprera. Është sepse në vazhdimësinë e kryerjes së veprave të vogla si bindje,

kujtesë, të pasurit dituri ndaj Allahut të Madhëruar, ka sinqeritet dhe për kushtim ndaj Krijuesit, xhelle shanuhu, prej nga vijnë grumbullimet dhe është në koeficient shumë më i madh ndaj të madhes por të ndërprerë”

Vëlla dhe motër të dashur muslimanë unë do ta jap një shembull për të shfrytëzuar mirë 10 minuta në mënyrë të drejtë. Duke e Lavdëruar Allahun e Madhëruar duke thënë “SUBHANALLAH” (I Pastërt është Allahu nga çdo e metë) 100 herë në ditë që do të thotë se nese vazhdon kështu çdo ditë ke për të arritur numrin e 36, 500 brenda një viti. Pra bëne një llogari në zemrën tënde vëlla dhe motër muslimane. Ti do të mundesh të i shprehësh Lavdërime Allahut, subhanehu ve teala, në këtë numër brenda një viti vetëm nese kryeni rregullisht këtë punë dhe nese e përdorni në të mirë kohën tuaj.

-Njëjtë edhe në leximin e Kur'anit mund ta kryeni krejt leximin e tij për çdo dy muaj, vetëm nese vazhdon nga dhjet minuta në ditë. A vepron ti kështu?

Pyetni vetveten tuaj: A e kryeni leximin e Kur'anit jashtë muajit të Ramazanit? Dhe mos i limito këto dhjet minuta të dedikuara për adhurim vëlla i dashur vetëm një herë gjatë ditës. Ndoshta mund ta bësh këtë edhe pas namazit të sabahut, ose pas lindjes së diellit ose pas namazit të drekës apo para fjetjes.

-Përndryshe nese muslimani apo muslimanja çdo ditë mëson përmendësh vetëm nga një ajet të vetëm, do ta mësojnë tërë Kur'anin përmendësh për më pak se tetë vite.

-Shumica e veprave të cekura zbatohen me gjuhë, pra është e mundur për të arritur shpërblimin në çdo kohë dhe në çdo situatë. Pra kushdo që dëshiron të përpiqet në bindje ndaj Allahut të Madhëruar dyert e

punëve të mira janë të hapura dhe një mund të arrijë ditën e tjetrit apo edhe tërë jetën e tjetrit për 10 minuta. Ebu Bekri, radijallahu anhu, tregon se një njeri e pyeti Resulullahun, alejhis-selam: O i Dërguari i Allahut cilët janë njerëzit më të mirë? Ai i tha: “Ata të cilët jeta e tyre është e gjatë dhe në vepra të mira”. Ai e pyeti: e njerëzit më të këqinjë? Ai i tha: “Jeta e të cilëve është e gjatë dhe me vepra të këqija”. (Muslimi).

-Ky është një rast i mirë për ty pra mos e lësho. Dhjet minuta në të cilat ti mund të shijosh ëmbëlsirën e të qenurit i drejtuar në veprimin e punëve të mira dhe gjë e cila mund të jetë hap për të arritur drejtimin dhe udhëheqjen e kohës, përderisa të gjithë minutat nga jeta e jote të bëhen të dobishëm. Dhjet minuta të cilat janë në përputhshmëri me fjalët e Allahut, subhanehu ve teala, ku thotë në Kur'an: “Nuk i krijova xhinnët dhe njerëzit përveç të më adhurojnë Mua (Kur'an-Adh-Dharijat 51).

-Ibën Kajjimi, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: Në përfundim robi (njeriu) kur të largohet nga Allahu dhe preokupohet me gjynahet (në këtë botë) ai humb ditët e jetës së tij të vërtetë (Ahiretit). Ai do ti shohë pasojat e humbjes së tyre Ditën kur do thotë: “ E Thotë; i gjori unë, sikur të isha i parapërgatitur (me punë të mira) për jetën time (të vërtetën, jetën e përhershme) (Kur'an-El-Fexhr 24).

Disa vepra që mund të kryhen për dhjet minuta:

-Leximi i Kur'anit.

-Dërgimi i salavateve Muhamedit, alejhis-selam.

-Falja e namazit të xhenazes.

-Falja e namazit të Duhasë.

-Përkujtimi i Allahut, subhanehu ve teala.

-Duke thënë: Subhanallah, Elhamdulillah, La ilahe il Allah.
 -Mësuar fëmijët.
 -Lexuar për Allahun.
 -Duke llogaritur vetveten.
 -Bërja e duave (lutjeve).
 -Largimi i vështirësive dhe plotësimi i nevojave, të tjerëve.
 -Dëgjimi i audio kasetave fetare.
 -Vizita besimtarëve, për hirë të Allahut.
 -Përkujtimi i Allahut pas kryerjes së namazeve të obligueshme.
 -Duke i pajtuar njerëzit.
 -Vizita dhe mbajtja e lidhjeve familjare.
 -Këshillimi i njerëzve.
 -Duke ju telefonuar të afërmve.
 -Duke ju shkruar të afërmve.
 -Duke dhënë lëmoshë.

-Duke lexuar jetën dhe traditën e Resulullahut, alejhis-selam.
 -Duke bërë davet, nëpërmjet email porosive.
 -Duke i ushqyer të varfërit.
 -Meditimi rreth krijimit të kësaj bote.
 -Duke u kujdesur për jetimë.
 -Duke këshilluar në të mirë.
 -Duke falur namaz të Istigfares.
 -Duke ju ndimuar fqinjëve.
 -Duke kërkuar dituri.
 -Duke përhapur dijen Islame.
 -Duke kërkuar prej Allahut.
 -Duke i përsëritur fjalët e myezinit.
 -Duke i mësuar dhe udhëzuar fëmijët e të tjerëve.
 -Duke ju ndimuar prindërve.
 -Duke falur namaz të natës.

AbdulMelik El-Kasim

Marrë nga: islaam. com

Përktheu: Arlind Gusinja

Redaktuar nga: Alblislam.Com

AbdulMelik El-Kasim,

5.3.2004

Një vit kaloi

Shumë gjëra mbeten në kujtesë, kurse ndodhitë janë të shpejta, rrallë kalon ndonjë ditë pa ndonjë ndodhi, e zbutë njëra tjetrën dhe e haron njëra tjetrën.

Mirëpo e rezyroj këtë dhe them;

Jemi duke hyrë në një vit të ri të hixhretit, mu kujtua mu kjo ditë para një viti dhe më dolën para disa gjëra:

* Momentet e pritjes, të cilat i përjetonte bota, dukë pritur se ç'farë qëndrimesh do të ndërmer Sadami për tu ballafaquar me krizën e cila e ka kapluar Irakun për shkak

të kërcënimeve perendimore dhe amerikane. Kaluan ditët, kurse ai edhe ma shumë e komplikoi situatën me vendimet e tija të paanalizuara, me pretendimet e heroizimit iluzionist, të cilat na i rikujtuhan heroizmat e rrejshëm të qershorit 1968, të cilat i sollën ummetit shumë të këqia dhe sprova. Mes këtyre dy datave kanë kaluar më shumë se tridhjet vjet, ku kanë ndodhur ndodhi të mëdha dhe fatëkeqësi të kobshme, gjëra të cilat e potencojnë vujtjen, sprovat dhe vëshitrësitë që i përjeton ummeti. Tërë kjo e

përforon në atë formë që nuk le hapësirë për dyshime, se ummeti ka nevojë për qetësi, siguri dhe paqë, e kjo nuk realizohet ndryshe përveç se me islam dhe besim të shëndoshë, duke realizuar Fjalën e All-llahut, subhanehu ve tealà:

“Ata që besuan dhe besimin e tyre nuk e ngatërruan me besim të kotë, atyre u takon të jenë të sigurt dhe ata janë në rrugë të drejtë”. (El-Enam: 82).

* Mu kujtuan edhe telashet që kishim frikë mos po e godasin vendin tonë, vendin e dy haremeve, me preteks të reformave dhe ballafaqim me çorodinë e cila përhapet në vendin tonë dhe kundërshtim shekullaristave, të cilët në fusin në humnerën e vwesternizimit dhe sprovave.

Këto ndodhi filluan nga disa të rinjë, të cilët nuk kuptuan fundin e keq të veprave të tyre dhe se çka i sjellin njerëzve dhe vendit. Ja, ne, tani jetojmë dhe i vjelim frytet e këtyre lëvizjeve të pamatura, të cilat i zhvillojnë dy grupet: shekullaristët dhe djemt e entuziazmuar, ku secili pretendon përmirësimin, mirëpo përmirësimi është shumë larg tyre, madje ajo është prishje, kurse ligj i All-llahut, të cilin e ka zbritur në librin e tij është:

“... All-llahu nuk e përkrah veprën e të prishurve”. (Junus: 81).

* Mu kujtua ajo që planifikonte Amerika, çka i solli botës në Afganistan dhe në Irak dhe se këto çështje u kthehen atyreve dhe aleatëve edhe më keq se sa ajo nga e cila dëshironin të iknin. Pas një kohe të shkurtër, ajo, gëlltit nga e njëjta enë, nga e cila dëshironin të jap tjerëve të gëlltisnin. Kjo është ligj i Zotit:

“... Ata bënin kurthe, edhe All-llahu u bante kurthe, se All-llahu është më i miri që ban kurthe”. (El-Enfal: 30).

“Ata vërtet bëjnë kurtha. Po edhe Unë

përgatis dështimin e kurtheve të tyre! E ti jobesimtarëve jepju afat, afatizoi ata pak”. (Et-Tarik: 15- 17).

“(Ky është) Ligji i All-llahut edhe ndër ata që ishin më parë, e në ligjin e All-llahut nuk mund të gjesh ndryshim”. (El-Ahzab: 62).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“All-llahu i jep afat zullumqarit që kur ta mer, mos të mund të shpëtojë”. (Buhariu dhe Muslimi).

* Në fund pash me sytë e mi dhe nga kënvështrimi im, duke shikuar në dritaren e këtyre ndodhive, siç janë ndodhitë në palestinë, se ummeti është duke ecur drejt një ardhmërie të shndëritshme, mirëpo duhet të kalon sprovat dhe testimet.

“Dhe që All-llahu t'i pastrojë besimtarët, ndërsa gradualisht t'i shkatërrojë mosbesimtarët”. (Ali Imran: 141).

* Një shikim i shpejtë dhe i shkurtër ndoshta jep përshtypje të kundërta, mirëpo ai që mediton mbi ligjet kosmologjike dhe i shikon nga kënvështrimi imanor, detyrimisht do të kupton vërtetësinë e këtyre vështirësive optimiste. Ja i tërë ummeti është kthyer në kulmin e Islamit, e ajo është xhihadi, për të dalur nga kjo krizë, për ta kthyer lavdinë dhe pushtetin. Ajo që ndodh në Irak e Palestinë është dëshmitari dhe argumenti më i mirë. Ranë parullat që një kohë të gjatë e devijuan ummetin, siç është nacionalizmi, komunizmi, popullizmi, etj. këto parulla ummetit tonë vetëm se ia kanë shtuar belatë, dhimbjet, përçarjet, dobësinë dhe telashet.

* Në fund duhet ditur se kjo rrugë është e gjatë dhe e rëndë, mirëpo, me lejen e All-llahut, shpien sigurisht në përfundim të lumtur, zotërim të udhëzuar, atëherë kur do të jemi të vërtetë me All-llahun, atëherë kur do ta lëmë pas dore përçarjen dhe

divergjencat, atëherë kur do ti tejkalojmë pengesat në rrugë.

* Keni myzhde, shpresoni, përvjelni krahët, seriozisht veproni dhe dijeni se fundi i takon të devotshmëve:

“... Obligim Yni ishte të ndihmojmë besimtarët”. (Er-Rum: 47).

“Mirëpo ju nxitoni”, siç ka thënë Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem.

Prof. dr. Nasir Sulejman el-Omer

Përktheu: Bekir Halimi

Prof. dr. Nasir Sulejman el-Omer,

27.2.2004

Ateistët janë politeistë!

Thuhet se ateist është dikush që nuk pranon ekzistimin e Krijuesit. Ky është një definicion i mirë, pasi nënkuptojmë se krijuesi, ekzistimin e të cilit ata e refuzojnë është Zoti i vetëm i fesë, Krijuesi i vetëm dhe i vërtetë. Ndryshe, ateistët besojnë në krijues, edhe pse ata nuk i njohin ata me atë term. Kjo është kështu për shkak se ateistët, në përpjekjet e tyre për të gjetur alternativa tjera veç Zotit, për të sqaruar ekzistimin e gjërave të përkohshme që i shohim rreth nesh, zbulojnë disa njësi imagjinare dhe u japin atyre disa nga atributet esenciale të Zotit.

Për këtë shkak, ateistët materialistë kanë besuar në materien si zot. Mirëpo, kjo materie-zot i tyre, nuk është materia me të cilën ne e njohim në jetën tonë të përditshme; ajo është një gjë që është e përhershme dhe që zgjat përgjithmonë, dhe si rrjedhojë pohimi që është përdorur për të maskuar këtë si fakt shkencor, “materia as që është krijuar dhe as që do të shkatërrohet”. Por kur t’i pyesish ata se cila është ajo materie e përhershme dhe që zgjat përgjithmonë, do të zbulosh se ata vatëm ëndërrojnë. Materia të cilën mund ta

shohim dhe të cilën mund ta tregojmë është materie në formë të trupave të mëdhenj qiellor, në formë të gjërave fizike tokësore, si dhe forma e përbërësve të këtyre gjërave: molekulat, atomet, pjesët sub-atomike, fotonet, etj., që asnjëra prej tyre nuk është e përhershme. Materialistët ateistë kanë besuar në materien e përhershme, prapa të gjitha gjërave të tilla materialiste që vijnë e shkojnë, por paraqitja e teorisë së “shpërthimit të madh” [big bang] shkatërroi të gjitha shpresat për ekzistimin e materies së tillë. Shkenctarët tani besojnë se çdo gjë — materia, energjia, madje edhe hapësira dhe koha — kanë pasur fillim. Në fjalë, ata flasin për momentin e krijimit të të gjitha gjërave.

Edhe një zot tjetër i tillë imagjinar është Natyra (me shkronjë të madhe N). Natyra të cilën e njohim është tërësia e gjërave natyrore. Por kur na tregohet se Natyra e bën këtë ose atë, siç preferojnë ateistët të thonë, ne e ndjehemi të humbur. Çka është ajo Natyrë? Nëse ajo Natyrë është kjo që e njohim, atëherë si mund të shkaktojë ose të krijojë vetveten? Por nëse është diçka tjetër,

atëherë ne dëshirojmë të kemi dëshmi për ekzistimin e saj.

E njëjta gjë vlen edhe për Evolucionin. Tani evolucioni, siç thuhet shkenctarisht, është “proces gradual sipas të cilit llojllojshmëria e jetës së bimëve dhe kafshëve është zhvilluar nga organizmat e hershme dhe më primare...” (Concise Science Dictionary). Por, Evolucionin i ateistëve nuk është ky proces, por në të vërtetë ai është agjenti që e sjell këtë proces. Vetëm në këtë kuptim joshkencor dhe imagjinar, evolucioni mund të merr vendin e Zotit; ndryshe, një besimtar që e pranon teorinë e evolucionit mund shumë lehtë të përshtat atë me besimin e tij në Zot, duke thënë se ai proces është vetvetiu punë e Krijuesit.

Nga ana tjetër, ekzistojnë ateistë të cilët, në një mënyrë të gabuar thonë se ata besojnë në Zot; por pas një testimi, zoti i tyre del se është zoti i ateistëve. Këtu iu referohem njerëzve si Ajnshtajni, për të cilin disa kanë thënë se ai ka qenë besimtar, por

në të vërtetë zoti i tij nuk ka qenë Zoti, Krijuesi në të cilin të gjithë ne besojmë. Ajnshtajni ka deklaruar se ai ka beusuar në “zotin e Spinozës”, që do të thotë, në zotin që është identik me universin, dhe i cili, si rezultat i kësaj, nuk përzihet nga jashtë në punën e tij. “Njeriu që është i bindur për veprimin universal të rregullit dhe shkakut”, thotë Ajnshtajni, “nuk mund për një moment të ndryshojë idenë e qenies që përzihet në rrjedhën e ngjarjeve” (I cituar nga Hans Kung, Does God Exist? [A ekziston Zoti?] Vantage Books, 1981, fq. 629).

Prandaj të gjithë ateistët në të vërtetë janë politeistë, ose mushrikë. Sipas Islamit, mushrik, është një person që beson në një zot ose në zotëra tjerë përveç Tij, ose në përjashtim të një Zoti të vërtetë, ose i cili iu lutet atyre zotërave, madje edhe nëse ai poashtu i lutet Zotit të vërtetë. Ndoshta ky është shkak për Kur’anin asnjëherë nuk flet për ateistët, por vetëm për mushrikët (ose politeistët).

Dr. Xhafer Shejh Idris

Menarus-Sebil V. 1, No. 6, fq.9. Jumada 1413 H. December 1992.

Përktheu: Xhengis Aliu

Dr. Xhafer Shejh Idris,
27.2.2004

n

Tërmeti, test dhe mësim

Të nderuar besimtar jemi dëshmitar të shumë tërmeteve dhe me pasoja katastrofale, një gjë e cila detyrimisht na shpjen të mendojmë për këto fenomene që kanë filluar të na ndodhin më shpeshë në këtë kohë të fundit.

All-llahu, subhanehu ve teala, dërgon në dynja llojloj sprovash, telashesh, problemesh, tërmetesh shkatërruese, vërshime trishtuese, dhimbje që na e ngushtojnë shpirtin dhe pengesa që shkaktojnë frikë dhe trishtim. Sa e sa ankues sheh, sa e sa qortues dëgjon, e sa e sa të sprovuar dëshmon. Sprovat dhe telashet janë të llojlojshme te njerëzit, qofshin ata individ ose shoqëri, nominalisht se proporcionalisht me largimin/ afrimin e tyre nga feja e Zotit. Mëkati kur të është kolektiv, ta bëjë secili njeri, ka pasoja shkatërruese dhe trishtuese. Këto veprime e eksponojnë këtë shoqëri para hidhërimit dhe mllëfit të All-llahut, subhanehu ve teala, e bëjnë pa imunitet dhe rrënohet në goditjen më të lehtë.

Të nderuar besimtar...

All-llahu, subhanehu ve teala, na ka treguar në Kur'anin fisnik për shumë popuj që i ka shkatërruar për shkak të mëkateve kolektive duke na i treguar edhe krimet, me të cilat i kanë merituar këto denime, siç është tregimi për popullin e Adit, për popullin e Lutit, për popullin e Shuajbit. All-llahu, subhanehu ve teala, na e tregon edhe ligjin e Tij të përhershëm dhe të pandryshueshëm për ata që bajnë mëkate kolektive dhe të cilat të gjithë i konfirmojnë duke thënë:

“Ja, kështu është ndëshkimi i Zotit tënd, kur dënon vendet që janë zullumqare. Vërtet,

ndëshkimi i Tij është i dhembshëm, e i ashpër”. (Hud: 102).

Denimet dhe ndëshkimet, të cilat, Zoti i Lartmadhërishtëm i lëshon mbi ata që dallohen me këto mëkate dhe me të cilat krenohen, për të cilat harxhojnë pasuri të mëdha, mund të jenë katastrofat, tërmetet, fortunat, etj. Mund të jenë edhe telashe e sprova tjera të cilat ua eliminojnë dhuntinë e sigurisë dhe qetësisë, i ndëshkon me frikë, uri, mposhtje dhe ngratësi.

All-llahu subhanehu ve teala, thotë:

“Thuaj: “Ai ka fuqi (t’ju shpëtojë, por edhe) t’ju sjellë dënim prej së larti ose prej së poshti nën këmbët tuaja apo t’ju ndajë në grupe e ta luftoni njëri-tjetrin. Shih se si i sqarojmë faktet në mënyrë që të kuptojnë”. (El-Enam: 65).

All-llahu, subhanehu ve teala, tregon se si ka vepruar me Karunin, duke thënë:

“Po Ne atë dhe pallatin e tij i shafuam në tokë dhe veç All-llahut nuk pati që ta mbrojë, e as vetë nuk pati mundësi të mbrohet”. (El-Kasas: 81).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, tregon se njeriu mendjemadh denohet shumë rreptë në dynja, duke thënë:

“Duke ecur një njeri me mendjemadhësi, All-llahu shkaktoi që ta lëshojë toka, ai fundoset në te deri në ditën e Kijametit”. (Buhariu dhe të tjerët).

Njeriu kur e paramendon denimin i cili mund ti vijë nga lart ose nga posht, i shkakton brengë më të madhe se sa kur e paramendon se mund ti vijë nga e djathta ose e majta, sepse njeriu mund të iluzionon se mund të mbrohet nga ato sulme, mirëpo nuk iluzionon se mund të

mbrohet nga denimet që i vijnë mbi kokë ose ndër këmbë.

Musliman të nderuar...

Në shumë shoqëri tonat është përhapur imoraliteti, marrëdhëniet intime jashtmartesore, konsumohet alkooli, përdoren pijet narkotike, hamë ushqim haram, pasurinë e fitojmë me llojloj hilesh, me dëshmi të rrejshme, me betime të pavërteta, me padrejtësi dhe hasmi. Na i shërdhojnë veshtë muzikat e ndryshme, është përhapur degjenerimi moral në shoqëritë tona, shtohet adetet e këqija të rinjtë dhe të rejtat, luftohet feja dhe fetarët, i përqeshin dhe i përbuzin, kurse njerëzit pa vlerë, njerëzit e poshtër fitojnë pushtet, autoritet, prijatari. Shembëlltyra e të rinjve janë këngtari i njohur, aktori i dalluar, sportisi më i mirë. Në këtë kohë është shtuar mosbesimi, janë shtuar mëkatet, kurse mungon falënderimi, mirnjohja, dhe dënia secilit atë që e meriton. Gënjeshtra dhe mashtrimi kanë marur vendin e vërtetësisë dhe fakteve, njerëzit lavdërohen me mëkatet, mashtrimet dhe tradhtitë. Urdhërohet në të keqe dhe ndalohet nga e mira, insistohet në mëkate dhe mungon pendimi. Njerëzit kanë haruar të përmendin Zotin. Është përhapur lakuriqësia, prostitucioni, homoseksualizmi, përgojimi, bartja e fjalëve, spionimi, polemikat sterile për Zotin, mosfalja e namazit, e shumë e shumë mëkate tjera, të cilat lajmërojnë se denimet e Zotit janë shumë afër dhe na binë mbi kokë.

“Sikur All-llahu t'i dënonte njerëzit (zullumqarë) për shkak të mizorisë së tyre, nuk do të linte mbi të (tokë) asnjë gjallesë, por Ai i lë ata për më vonë deri në afatin e caktuar, e kur të vijë afati i tyre, për asnjë moment nuk mund ta vonojnë as ta ngutin”. (En-Nahl: 61).

“E sikur All-llahu t'i kapte njerëzit sipas veprave (të këqija) të tyre, nuk do të linte mbi faqen e dheut asnjë gjallesë, por Ai i afatizon deri në momentin e caktuar, e kur të vijë afati i

tyre, s'ka dyshim se All-llahu i ka parasysh robërit e vet”. (Fatir: 45).

Nga dhuntia dhe mëshira e Zotit është që mos ta denojë njeriun për çdo mëkat, mirëpo nëse e harojnë përkujtimin dhe frikësimin e Zotit me argumente të ndryshme, të cilat ia dridhin njeriut ndjenjtat, trupin, siç janë tërmetet, vullkanat, vërshimet, tërë kjo për ta larguar njeriun nga mendjemadhësia dhe ikja nga rruga e Zotit, kurse denimet e All-llahut në ahiret janë edhe më të mëdhaja.

“Edhe idhujtarët, siç e kishte traditë populli i faraonit, e dhe ata që ishin para tyre, i mohuan argumentet e All-llahut, e për shkak të mëkateve All-llahu i shkatërroi. All-llahu është i plotfuqishëm, ndëshkues i ashpër. Këtë (masë ndëshkuese) e bëri ngase All-llahu nuk ishte ndryshues i një begatie, të cilën ia ka dhuruar një populli, derisa të ndryshojë ai vetë në vetvete (të bëhet përbuzës i së mirës) dhe ngase All-llahu dëgjon (çka thonë) dhe di (çka punojnë). Ashtu siç ishte traditë e popullit të faraonit dhe atyre që kishin qenë më parë, që i konsideronin të rreme faktet e Zotit të tyre, e Ne për këto të këqija të tyre i shkatërruam, e popullin e faraonit (edhe faraonin) e fundosëm, por të gjithë këta ishin dëmtues të vetes së tyre”. (El-Enfal: 52- 54).

Një popull, i cili i neglizhon ligjet e Zotit, fundoset në epshe, humbë rrugën, atëherë bjer në denime të këqija. Kështu është ligji i Zotit kur përhapen negativitetet, atëherë kur jeta zhvillohet mbi mëkate dhe gabime, atëherë kur degjenerohen njerëzit moralisht, atëherë kur përhapet prostitucioni, njerëzit jipen pas zbavitjes dhe argëtimit, në këtë kohë All-llahu, i Bekuar, lëshon denimin dhe mllëfin e Tij, kurse ky denim e kaplon edhe të mirin edhe të keqin, siç na tregon Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

“A do të shkatërrohem, edhe pse në mesin tonë ka burra të mirë? Po, nëse shtohet e keqeja”.

“Meqë lanë pas dore atë me çka u këshilluan (t'i drejtohen Zotit), Ne ua hapëm dyert e çdo gjëje (begatie) derisa kur u gëzuan për atë që ju kishte dhënë, i kapëm befasi, e ata mbetën të zhgënjyer”. (El-Enam: 44).

Të nderuar vëllezër...

Shumica e njerëzve gjërat i komentojnë me analiza materialiste, edhe nuk i lidhin gjërat me shkaqet e tyre, nuk kanë kuptuar lidhshmërinë mes veprimeve tona dhe pasojave. Andaj një herë kur ndodhi një tërmet në Medinë në kohën e Omerit radijall-lahu anhu, e pyeti Aishen, radijall-lahu anha, për shkakun e kësaj, kurse ajo iu përgjigj:

“Janë shtuar mëkatet”.

Omeri, radijall-lahu anhu, tha:

“Pasha All-lahun, nëse edhe një herë dridh, nuk ju lë të banoni në të”.

Ai që studion gjeologjinë mund të rendit një sërë shkaqesh të tërmeteve. Ne e pranojmë këtë analizë shkencore, mirëpo cilat janë shkaqet e këtyre ndodhjeve, çka i shkakton këto shkaqe. Ato janë mëkatet dhe gabimet.

Ka shumë hadithe që tregojnë se prej shenjave të Kijametit është shtimi i tërmeteve dhe lëshimit të tokës.

Pejgamberi, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Nuk ndodh kijameti derisa nuk shtohen tërmetet”. (Muslimi).

Aisheja, radijall-lahu anha, thotë se Pejgamberi, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Do të ketë në kohën e fundit lëshim toke, deformim dhe goditje me gurë. I thash: o i Dërguar i All-lahut, a do të shkatërrohem, edhe pse në mesin tonë ka burra të mirë? Tha: “Po nëse shtohen të këqinjët”. (sahih, Tirmidhiu).

Ka shumë kërcënime për njerëzit e dhënë pas muzikës dhe alkoolit se do ti kaplojë lëshimi i tokës, deformimi dhe goditja me gurë.

Transmeton Tirmidhiu nga Imran ibën Husjeni, radijall-lahu anhu, se Pejgamberi, sal-lall-lahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Do të ketë në këtë ummet lëshim toke, deformim dhe goditje me gurë”. Një njeri prej muslimanëve tha: e kur do të ndodh kjo, o i Dërguar i All-lahut? Tha: kur do të shfaqen muzikantët, instrumentet muzikore dhe kur do të konsumohet alkooli”.

Në të kaluarën ka pasur shumë lëshime të tokës dhe tërmete, kurse tash janë shtuar edhe ma shumë, për shkak se janë shtuar edhe çoroditë dhe mëkatet. Në këtë kohë njerëzit janë specializuar në mëkatet.

Për shkak të mëkateve iblisi e humbi besimin, u largua nga Zoti dhe humbi xhennetin, për shkak të mëkateve u fundos populli i Nuhut, alejhis-selam, për shkak të mëkateve u shkatërrua populli i Adit me erëra, kurse populli i themudit me britmë.

Kjo është e vërteta...

“Secilin prej tyre e kemi dënuar për shkak të mëkatit të vet; disa prej tyre Ne i goditëm me furtunë plot rërë, disa i shkatërruam me krismë nga qielli, kurse disa të tjerë i sharruam në tokë dhe disa i përmbytëm në ujë. All-lahu nuk u bëri atyre ndonjë të padrejtë, por ata vetes së tyre i bënë padrejtë”. (El-Ankebut: 40).

Këto janë mëkatet dhe ky është fundi i tyre.

“Për shkak të veprave (të këqija) të njerëzve, janë shfaqur në tokë e në det të zeza (bela, skamje, katastrofa, humbje e bereqetit etj.), e për ta përjetuar ata një pjesë të asaj të keqeje që e bënë, ashtu që të tërhiqen (nga të këqijat)”. (Er-Rum: 41).

Sikurse është e ditur se çdo sprov vjen për shkak të mëkateve, kurse ngritet me pendim. Andaj kur u habitën sahabet nga humbja dhe

dështimi i tyre në uhud, All-llahu, subhanehu ve tealë, ua zbriti ajetin:

“E kur juve u goditi një dështim (në Uhud) e që ju ia patët dhënë atë dyfish (armikut në Bedr), thatë: "Prej nga kjo"? Thua: "Ajo është nga vetë ju"! S'ka dyshim se All-llahu është i plotëfuqishëm për çdo send". (Ali Imran: 165).

Nëse ju gaboni para Zotit, nëse ju nuk respektoni udhëzimet e Zotit, nëse ju tregoheni mendjemëdhenjë, pa dyshim se rezultat i kësaj është dështimi, humbja dhe shkatërrimi. Ky është ligj i Zotit, dhe ndryshe nuk zhvillohen gjërat.

Të nderuar musliman...

Jemi dëshmitar të tërmeteve katastrofal, andaj duhet të nxitojmë në pendim, të përmirësojmë gabimet, para se të na shtohen këto denime, ti kthehemi Zotit, e ti lutemi që të na mbrojë nga çdo e keqe dhe vuajtje.

Njeriu nëse nuk i kthehet Zotit në bollëk dhe mirëqenie, së paku ti kthehet në vështirësi dhe kriza.

“A nuk e shohin ata se për çdo vit sprovohen një herë apo dy herë, e përsëri nuk pendohen e as nuk marrin mësim”. (Et-Teube: 126).

“E pse të mos përuleshin kur ju erdhi atyre dënimi jonë? Por zemrat e tyre ishin ngurosor, po edhe djalli ua hieshoi atë që bënin. Meqë lanë pas dore atë me çka u këshilluan (t'i drejtohen Zotit), Ne ua hapëm dyert e çdo gjëje (begatie) derisa kur u gëzuan për atë që ju kishte dhënë, i kapëm befas, e ata mbetën të zhgënjyer. Ndaj u zhduk mbeturina e fundit e popullit mizor, pra Falënderim i qoftë Zotit të botëve!”. (El-Enam: 43- 45).

All-llahu subhanehu ve tealë, thotë:

“A mos janë të sigurt ata që përgatitën kurthe, se All-llahu nuk do t'i trandë ata me tokën, ose nuk do t'u vijë atyre dënimi kah nuk e mendojnë? Ose t'i rrëmbejë ata duke qenë në udhëtimet e tyre (për jetë e tregti), e ata nuk mund t'i shpëtojnë asaj. Ose do t'i kapë ata duke qenë në panikë nga frika. Po, s'ka dyshim se Zoti juaj është i butë, i mëshirshëm (andaj nuk ua ngut dënimin)”. (En-Nahl: 45- 47).

All-llahu subhanehu ve tealë, thotë:

“Ne nuk e dërguam asnjë peygamber në ndonjë vendbanim e që nuk e ndëshkuam atë (popullin) me skamje e vështirësi të tjera, në mënyrë që ata të përulen (të binden). Mandej e zëvendësuam të keqen me të mirën derisa u shumuan ato (të mirat) e thanë: "Prindërit tanë i pat goditur skamja e mjerimi", (ky është rregull natyror, po ata nuk falënderuan). Atëherë befas i dënuam pa e vërejtur ata. E sikur banorët e këtyre vendbanimeve të kishin besuar dhe të ishin ruajtur, Ne do t'ju hapnim begati nga qielli e toka, por ata përgënjeshtroan, andaj i dënuam me shkatërrim për atë që merituan. A mos u siguruan banorët e fshatrave nga dënimi jonë kur ata ishin fjetur (natën)? A mos u siguruan banorët e fshatrave nga dënimi jonë paradite, kur ata ishin duke luajtur? A mos u siguruan ata prej ndëshkimit të All-llahut? Nuk sigurohet kush prej frikës së ndëshkimit të All-llahut pos njerëzve të humbur”. (El-A'raf: 94- 99).

All-llahun e lusim të na mundëson pendim të singertë, largim nga mëkatet, dije të dobishme, besim të fuqishëm, të mira në këtë jetë dhe në ahiret, të na mbrojë nga sprova që i dimë dhe që nuk i dimë, të na mundësojë xhennetin dhe të na mbrojë na xhehenemi. Amin.

Përgaditi: Bekir Halimi

Bekir Halimi,

27.2.2004

Deformimi i nocioneve

Ju porosis dhe vetveten të keni frikë All-llahun. Kjo është porosia më e mirë, bartësit e kësaj prosije janë njerëzit më të mirë, ai që e realizon këtë porosi, arrinë gradat më të larta dhe kërkesat më fisnike, mbrohet nga çdo sprovë dhe telashe:

“O ju që besuat, kini parasysh frikën ndaj All-llahut dhe le të shikojë njeriu se çka ka bërë për nesër, dhe kini frikë All-llahun, e s'ka dyshim se All-llahu është që e di në detaje atë që punoni!”. (El-Hashr: 18).

Musliman të nderuar!

Kalojnë ditët dhe netët, ikin muajt dhe vitet, kurse ummeti islam akoma gëlltite vuajtje, sprova dhe telashe të mëdha. Edhe pse sprovat e kësaj kohe janë rënditur dhe janë të llojllojshme, mu sikur gurët në qafore, ose sikur vërshimi i shiut të pandalur, mbetet sprova më e madhe dhe më e rezikshme sprova e logjikës dhe kuptimit. Duke i larguar nga dëshira e Zotit, azze ve xhel-le, Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, dhe selefus-Salihut, rahimehumull-llah.

Musliman të pranishëm!

Ai që analizon ecurinë e ummetit islam gjatë historisë të gjatë do të vëren devijimet e rezikshme që kanë ndodhur në këtë ummet, mirëpo devijimi dhe deformimi i nocioneve është rezymeja e çdo devijimi në tërë historinë. Edhe pse disa xheloz për këtë ummet mendojnë se fatëkeqësia që ka kapluar ummetin tonë është rezultat i deformimeve morale, mirëpo është e njohur pa dyshim se devijimi më i rezikshëm gjatë

tërë historisë është devijimi dhe deformimi në ide dhe nocione.

Thirrësi mund të gjindet para dy personave: njëri, i devijuar në moral, mirëpo kuptimin e gjërave e ka të shëndoshë, kurse tjetri i devijuar në kuptimin e gjërave dhe në moral. Me të parin e ka shumë lehtë, për ta kthyer në rrugë të drejtë, sepse ai posedon kuptimin e shëndoshë të gjërave, mirëpo me të dytin e ka shumë vështirë, sepse atij duhet përmirësuar kuptimin e gjërave, e pastaj moralin.

Ky është realiteti i hidhur në gjendjen e shumë bijve tanë.

Devijimi ka kaluar fazën e devijimit në sjellje dhe ka arritur deri në devijimin në nocionet kryesore të kësaj feje të drejtë. Andaj nuk duhet habitur nëse ummeti ynë jeton në vështirësine e jabanxhillëkut, për të cilën na ka treguar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

“Ka fillua Islami jabanxhi dhe si i tillë do të kthehet, sikur ka filluar”. (Muslimi).

A ka jabanxhillëk më të madh se ky të cilin e përjetojmë

Kur armiqët tanë mbi ne gjykojnë (Ibën Kajjimi)

Vëllezër besimtar!

Çeshtja e kuptimit të shëndoshë është çeshtja kryesore me të cilën duhet të mirremi dhe ti japim rëndësi, sidomos në kohën e telasheve, pasi që njerëzit dallojnë në kuptimin e të vërtetës. Andaj All-llahu, subhanehu ve teala, e dalloj Sulejmanin, alejhis-selam, me kuptim edhe pse e lavdëroi Davudin, alejhis-selam, me dituri

dhe pushtet. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“E Sulejmanit Ne ia mësuam atë (përgjigjen e saktë), po secilit (prej tyre) u patëm dhënë urtësi e dije...”. (El-Enbija: 79).

Omeri, radijall-llahu anhu, në letrën që ia dërgoi Ebu Musa Eshariut, i tha:

“Kupto mirë atë që ta dërgojë”. (Darektuniu dhe Bejhakiu).

Kurse Aliu, radijall-llahu anhu, tha: “Ose kuptimin që All-llahu ia jep mbi Librin e Tij”. (Buhariu).

Kurse Ebu Seid el-Hudriu, radijall-llahu anhu, thotë: “Ebu Bekri, radijall-llahu anhu, ishte njeriu që më së miri e dinte Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem”. (Buhariu dhe Muslimi). Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, u lut për Ibën Abbasin, që t’i dhurojë kuptim të fesë dhe njohje të komentit”. (Sahih, Ahmedi).

Al-lame Ibën Kajjimi, rahimehull-llah, thotë: “Kuptimi i shëndoshë dhe qëllimi i pastër janë dhuntia më e madhe që ia ka dhënë All-llahu njeriut. Madje, All-llahu nuk i ka dhënë dhuratë më të madhe dhe më të mirë, pas islamit se sa këto dy gjëra. Këto dy gjëra janë trugu i Islamit dhe mbi to ngritet. Me këto dy gjëra njeriu sigurohet nga pasimi i rrugës së atyreve që Zoti është hidhëruar mbi ta, të cilëve u është prishur qëllimi dhe nga rruga e të devijuarëve, të cilëve u është prishur kuptimi. Kështu bëhet nga ata që All-llahu u ka dhënë dhunti, sepse kanë pasur kuptim të shëndoshë dhe qëllim të pastër. Këta janë ithtarët e rrugës së drejtë, për të cilën rrugë jemi urdhëruar ta kërojmë gjatë çdo namazi. Kuptimi i shëndoshë është dritë të cilën All-llahu e hedhë në zemrën e njeriut. Me te njeriu e dallon të shëndoshën nga e prishta, të vërtetën nga e kota, udhëzimin nga devijimi, dështimin nga progresi”.

Pastaj tha: “Muftiu edhe Kadiu nuk mund të gjykojnë me të vërtetë nëse nuk kanë me vehte dy kuptime:

a) kuptimin e realitetit;

b) kuptimin e detyrës në këtë realitet, që domethënë kuptimin e vendimit të Zotit, me të cilin ka gkykuar në Kur'an ose në sunnetin e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, për këtë realitet.

Pastaj e zbaton njërin në tjetrin”.

Pastaj thotë: “Ai që analizon sherijatin dhe vendimet e sahabeve do ti gjen përplot me kësi rastesh, e ai që pason rrugë tjetër përveç kësaj ua humbë njerëzve të drejtat dhe ia mvesh sherijatit, me të cilën All-llahu e ka dërguar Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem,”. (I'lamul-Muvekkiin”, 1/ 87- 88).

Vëllezër në besim!

Ai që lexon historinë do të shoh se keqkuptimi është pas çdo të keqe dhe telashe që i ka rënë këtij ummeti, madje tërë njerëzimit. Pse iblisi u largua nga mëshira e Zotit, pse Kabili varu Habilin, pse u përçarë ithtarët e Librit, pse është përçarë ky ummet, pse është derdhur gjaku i muslimanëve, pse i kanë pushtuar armiqtë?!

Ky është shkaku kryesor.

Pse është derdhur gjaku i Othmanit, radijall-llahu anhu, Aliut, radijall-llahu anhu, Husjenit, radijall-llahu anhu, Ibën Zubejrit, radijall-llahu anhu,, Ibën Xhubejrit, rahimehull-llah, e shumë zotërive të këtij ummetit?!

Për këtë shkak.

Çka është shkaku që u derdh gjaku në sproven e Ebi Muslimit, çka është shkaku i rrahjes së Imam Ahmedit, çka është shkaku u pushtimit të tokave muslimane nga tatarët, çka është shkaku u forcimit të sekteve devijante, dyfytërës, havrixhëve, e sekteve të degjenuara?!

A nuk është keqkuptimi?!
Ata kishin tekste që nuk arritën ti kuptojnë
Devijuan për shkak të mangësisë që ti
kuptojnë. (Ibën Kajjimi).

Ummeti Islam!

Sa i ngjanë kjo ditë, ditëve të kaluara në
histori.

Konfliktet botërore dhe sfidat
ndërkombëtare nisen nga keqkuptimet.
Valët e luftërave ideologjike, akaidologjike,
morale, mediale, a nuk janë luftë nocionesh?!

Detyrimi i mënyrave të caktuara kulturore,
ideologjike dhe kahjeve të caktuara të
reformave në emër të globalizmit, hapjes
dhe lirisë përveç së luftë e nocioneve?!

Akuzat që ia adresojnë ummetit islam me
preteksin e terorizmit dhe moskonsiderimi i
të drejtave të njeriut, uzurpimi i të drejtave,
eliminimi i planprogrameve të drejta, të
vërteta dhe të paqës, prekja e vlerave,
shembulltyrave fisnike dhe peshimi në
çështjet islame me dy peshoja, është
rezultat i konfliktit të nocioneve!!

Nëse habiteni, All-llahu ju ruajtë, duhet
habitur edhe ma shumë kur këto nocione të
gabuar nga ndikimi i medias së kahjësuar
kundër shndërrohen në të vërteta të
pakontestueshme te shumë njerëz. Për
shembull, terorizmi sipas tyre nuk duhet të
luftohet përveç se kur gabimi është prej
muslimanëve, kurse shkatërrimi i të
arriturave, nëpërkëmbja e shenjtërive dhe
lufta e masakrave nga sionistët kundër
vëllezërve tanë musliman në Palestinë, kjo
nuk konsiderohet terorizëm. Kurse mbrojtja
e të drejtave të ligjshme mbi tokën, mbrojtja
e fesë dhe nderit, sipas tyre konsiderohet
terorizëm!! A nuk është kjo lojë me nocione?!
Nëse kjo nuk është për tu habitur me
hasmin, para të cilit kanë dështuar disa
njerëz nga populli ynë, përpara atij që e
quajnë "tjetri", mirëpo shndërrimi i disa

divergjencave që gjinden në mesin e
muslimnave në konflikte të përgjakshme, me
të vërtetë është një çështje që të habit edhe
ma shumë.

Xhelozët kanë përcjellur atë që ka
ndodhur dhe atë që po ndodh akoma në
tokën e Irakut, gjë që na detyron ta
refuzojmë në gjë të tillë dhe ta gjykojmë, i
jepet mundësia armikut që të vjedh pasurinë
dhe të mirat e Irakut, andaj muslimanët atje
nuk duhet të mirren me njëri tjetrin, por
duhet të ruajnë unitetin dhe interesin fetar,
duke u bashkuar rreth nocioneve të Kur'anit
dhe Sunnetit dhe kuptimit të Selefrit.

Vëllezër në Islam!

Ndoshta lufta më e rezikshme, me të cilën
është sprovuar ummeti islam, është lufta e
nocioneve akaidologjike, në domethënien e
shehadeetit, në tëvhidin në adhurim, në
tevhidin në emrat dhe cilësitë e All-llahut, në
çështjen e kaderit, në çështjen e miqësisë
dhe armiqësisë në Islam (el-Vela vel-Beraa),
në çështjen e shirkut, në çështjen e
ndërmjetësimit, në çështjen e evlijave,
xhematit, tekfirit, eskremizmit, dashurisë,
veçorive pejgamberike, qëndrimin ndaj
sahabeve, ndodhive të ahiretit, etj.
gjithashtu edhe nocionet që kanë të bëjnë
me adhurimet, me muamelatet, marëveshjet,
gjykimet, kënvështrimi mbi njeriun, gjithësinë,
jetën dhe ndërtimin e tokës, shtoja kësaj
edhe nocionet e thirrjes, urdhërimit në të
mirë dhe ndalimit nga e keqeja, xhihadi,
çështjeve të ideve, kulturës dhe lirisë,
çështja e rinisë, gruas, mbulesës, dialogut,
përmirësimit (reformave), ndodhive
emergjente dhe të reja. Të gjitha këto gjëra
kanë nevojë për baza të fuqishme fetare,
nëse dëshirojmë të jenë nocione të
shëndosha dhe kuptim faktik dhe të realtë të
asaj që dijetarët, siç është Imam Shatiubiu e
quajnë fikih i fundit të gjërave, ose fikih i

prijoriteteve, ose fikh e etapës, në të cilën është duke kaluar ummeti islam, në aspektin e dobësisë dhe fuqisë, siç ka thënë Ibën Tejmijje. Duke u kujdesur për tekstet, duke rregulluar argumentimin me to, duke nxjerur konkluzë të shëndosha prej tyre, duke i përdorur në interes të synimeve të shariatit dhe rregullave të fikhut.

Është thirrje e sinqertë për të përmirësuar keqkuptimet për fenë dhe sherijatin tonë. Të fillojmë prej vet nesh, të fillojmë të pastrojmë botëkuptimin dhe akiden tonë, e pastaj me të tjerët duke ua pastruar fotografinë e Islamit të njollosur, fatkeqësisht, te shumë popuj të botës.

Duhet përmirësuar metodën e perceptimit gjatë kuptimit të kësaj feje, të cilën e ka kapluar një defekt shumë i madh të një shtresë e madhe e njerëzve. Çka është puna e atyre njerëzve që u janë përzier kuptimet, u janë shtuar paqartësitë dhe dilemat. Janë izoluar nga drita e shpalljes dhe nga burimi i sunnetit të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem,, kanë nxituar drejt kënetave të devijimit dhe iluzioneve, i sundon pushteti i të kotës dhe errësirës. Kështu u larguan nocionet e shëndosha në tunelet e erëta të nocioneve perendimore. Shumë ligje fetare të planprogrameve të shëndosha janë fundosur në kënetat e planprogrameve të shëmtuara. Kjo kërkon një kapiten anije, prej të diturve, të mençurve, thirrësve dhe përmirësuesve, që të punojnë me seriozitet për të përmirësuar nocionet dhe për ta lidhur ummetin me nocionet e shekujve më të mirë, All-llahu i mëshiroftë dhe qoftë i kënaqur me ta.

Imam Shafiu, rahimehull-llah, thotë:

“Mendimet e tyre, (domethënë të sahabeve), janë më të lavdëruara për ne dhe kanë përparësi më të madhe se sa

mendimet tona”. (Med’hal iles-Sunne”, Bejhaki, fq. 110).

Kurse Imam ahmedi, rahimehull-llah, thotë:

“Dashuria e ynë ndaj tyre (domethënë sahabeve) është sunnet, lutja për ta afrim, pasimi i tyre mjet, kurse konsiderim i gjurmëve të tyre vlerë”. (Es-Sunneh”, fq. 78).

Imam Shatibiu, rahimehull-llah, thotë:

“Secili që hedh shikimin në argumentin fetar duhet të ketë parasysh kuptimin e të parëve dhe veprat e tyre, sepse ato janë më meritore për saktësi dhe më të drejtë në dituri dhe vepër”. (El-Muvafekat”, 3/ 77).

Nëse secili kërkon ta përmirëson kuptimin e tjetërit, duhet ditur se gjykues është kuptimi i Selefus-Salihut, rahimehumull-llah. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Për çdo send që nuk pajtoheni, gjykimi për të është te All-llahu”. (Esh-Shura: 10).

“O ju që besuat, bindjuni All-llahut, respektoni të dërguarin dhe përgjegjësit nga ju. Nëse nuk pajtoheni për ndonjë çështje, atëherë parashtronjeni atë te All-llahu (te libri i Tij) dhe te i dërguari, po qe se i besoni All-llahut dhe ditës së fundit. Kjo është më e dobishmja dhe përfundimi më i mirë”. (En-Nisa: 59).

Keni frikë All-llahun, o ju robër të All-llahut, kapuni të gjithë për Kur’anin dhe Sunnetin e Pejgamberi, unifikohuni në kuptimin e Selefut, nëse dëshironi të jeni të lumtur dhe të shpëtuar në dynja dhe ahiret.

All-llahu më dhashtë dobi mua edhe juve me Kur’anin e Madhërishëm dhe me udhëzimin e zotëriut të pejgamberëve. E them këtë fjalë timen dhe kërkoj falje nga All-llahu i Madh dhe Famshëm për mua, për ju dhe për mbarë muslimanët, kërkon falje prej Tij dhe te Ai pendohuni, sepse ai pendimtarëve ua fal mëkatet.

Hutbeja e dytë

All-llahun e falënderojmë, i cili i ka sjellur ligjet dhe vendimet. Dëshmojmë se nuk ka hyjni tjetër përveç All-llahut, i cili është Një dhe pa ortak, i Shenjtë dhe Paqë dhe dëshmojmë se Pejgamberi ynë, Muhammedi, është rob dhe i dërguar i All-llahut, zotëriu i mbarë njerëzve, është hëna e plotë përballë pejgamëberëve tjerë dhe fund me aromë. Paqë dhe bekimi qofshin mbi te, familjen e tij dhe shokët e pastër dhe të ndershëm, të cilësuar me besim të fuqishëm dhe kuptim të shëndoshë dhe mbi ata që i pasojnë hapat e tyre në mënyrën më të mirë deri në ditën kur do të dalin në këmbë para Mbretit të Gjithditshëm...

Keni frikën Zotit, o ju robër të Zotit, dijeni se fjala më e vërtetë është Libri i Zotit, udhëzimi më i mirë udhëzimi i Muhammedit, gjërat më të këqija janë ato të shpikurat, kurse çdo bidat është devijim.

Vëllezër të dashur për All-llahun!

Që mos të na përzihen konceptet duhet të personifikojmë sëmundjen dhe përshkruajmë ilaçin.

Prej shkaqeve më të rëndësishme për deformimin e nocioneve është injoranca, pasimi i epshit, fanatizmi, partiizmi, dhënia përparësi të mirave të kësaj bote, kërkimi i lavdatave të njerëzve, besimi i dobët, mosposedimi i devotshmërisë, vrapimi pas autoritetit dhe emrit, lëria e fakteve të qarta dhe pasimi i të paqartave, hulumtimi i çështjeve të rralla dhe mangësia e dijes.

Transmeton Buhariu dhe Muslimi nga Aisheja, radijall-llahu anha, se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Kur të shohish ata që pasojnë gjërat e paqarta, dije se këta i ka emërtuar Zoti, andaj kujdes prej tyre”.

Kurse Daremiu dhe Darekutniu transmetojnë nga Omeri, radijall-llahu anhu, se ka thënë:

“Do t’ju vijin njerëz që do t’ju polemizojnë me dyshime të Kur’anit, ju flitni me sunnet, sepse ithtarët e sunnetit më së miri e njohin Kur’anin”.

All-llahu të pastë në kujdesin e Tij, ja ku e ke vargun e artë duke filluar nga sahabet, pasuesit e tyre, katër imamat, Evzaiu, Lejthi, Dy Sufjanat, imamat e hadithit, Shejhul-Islam, Ibën Tejmijje, Imami i davetit dhe reformave, Muhamed Abdul-Vehabi, All-llahu i mëshiroftë të gjith.

Prej shkaqeve të deformimit të nocioneve është moskthimi te dijetarët e afirmuar. All-llahu subhanehu ve teala, thotë:

“Madje kur u vjen atyre (munafikëve) ndonjë lajm qetësues (kur fitojnë myslimanët) ose shqetësues (kur dështojnë), ata e përhapin atë, e sikur t’ia linin atë (përhapjen lajmit) Pejgamberit dhe përgjegjësve të tyre, ata do dinin të nxjerrin përfundime (se si do të duhej shpallur). Por sikur të mos ishte dhuntia e All-llahut ndaj jush dhe mëshira e Tij, atëherë ju, pos një pakice, do të ndiqnit rrugën e djallit”. (En-Nisa: 83).

Mosha e re, zakonisht, është shkak për keqkuptime.

Sot, në shekullin e medias, programeve satelitore, revolucionit kulturor dhe informativ, disa programe satelitore që pretendojnë lirinë dhe pamvarshmërinë kanë marur përsipër futjen e dyshimit në nocionet e shëndosha të këtij umetit, akuzimin e simboleve të tij, nënçmim i gjërave statike të këtij umeti, kritikizëm dhe akuzë ndaj emimencave dhe burrave të mëdhenj të tij.

Kurse ilaçi, të nderuar besimtar, qëndron në qëllimin e pastër, hulumtimin e të vërtetës, devotshmëria, ndalimi, aty ku janë ndalur të parët tanë, sepse ata me dituri janë ndalur, me shikim vizionar janë tërhequr. Përndryshe sprova e nocioneve është një det pa bregdet. Disa njerëz binë në këtë sprovë me dije, e disa sprovohen nga imitimi.

Kjo kohë dhe njerëzit e sodit kanë grumbulluar shumë nocione të gabuara. Në asnjë shekull nuk janë grumbulluar sikur në këtë kohë. Andaj është pakësuar fikhu dhe sulmohet me të madhe, sepse njerëzit me nocione të gabuara të vërtetën e konsiderojnë monopol të tyre:

“A atij që vepra e vet e keqe i është hijeshuar dhe e sheh si të mirë (a është i njëjtë me atë që i largohet asaj)? Në të vërtetë, All-llahu e largon nga e vërteta atë që do dhe Ai e udhëzon atë që do, andaj ti (Muhammed) mos shkatërro veten me dëshpërim për ta, All-llahu e di shumë mirë atë që bëjnë ata”. (Fatir: 8).

Sa herë pronarët e nocioneve të shëndosha i kanë emërtuar me nofka neveritëse, i kanë akuzuar se janë muxhesime, se janë vehabit, sa e sa fjalë të shëndoshë janë qortuar me kuptime të gabuara, andaj njeriu duhet thënë të vërtetën, e nuk duhet ti intereson se ç’thonë njerëzit?!

Disa të dështuar kanë arritur në atë gradë saqë mendojnë se nuk mund të përparojmë dhe të civilizohemi përveç se duke u rebelizuar kundër fesë, duke i prekur vlerat dhe nocionet, duke i rëzuar gjërat statike dhe kërkesat kryesore të islamit. Disa njerëz prishjen e konsiderojnë përmirësim:

“E kur atyre u thuhet: “Mos e prishni rendin në tokë!” Ata thonë: “Ne jemi vetëm përmirësues (paqtues)! Veni re, ata në të

vërtetë janë shkatërruesit, por nuk e kuptojnë”. (El-Bekare: 11- 12).

Të këtillët kanë thënë për pejgamberin e Zotit, Musain, alejhis-selam:

“Faraoni tha: “Më lini mua ta mbys Musain, e ai le ta thërrasë Zotin e vet, pse unë kam frikë se po ua ndryshon fenë tuaj, ose po nxit trazira në vend!”. (Gafir: 26).

Ngadal, o ju të dështuar, ngadal, o ju që futeni pa dije në çështjet e fesë. Shtizën jepjani atij që di ta përdorë. Kujdes o ju kundërshtar, dolën në shesh sekretet, u qartësua e vërteta, ngadhnjeu haku, nocionet janë venduar në kanalin e tyre të shëndoshë, andaj të inatosurit nuk i ka mbetur ku të kapet dhe as për çka të polemizon. Asgjë nuk mund ta largon nga kjo gjendje e vështirë këtë popull përveç kthimit serioz në përmirësimin e nocioneve për vehte fillimisht e pastaj para tjerëve, duke i shfrytëzuar mjetet e shekullit dhe kulturën e saj për ta realizuar këtë qëllim.

Ne kemi mësim në kekqiptimet që kanë ndodhur gjatë historisë, të cilët janë penduar për veprat që i kanë bërë, kanë konfirmuar mëdyshjet dhe dështimin e tyre, andaj shpirtërat i kishin të vetmuar në trupin e tyre, të arriturat e tyre të fundit ishin telashet dhe dhimbjet...

Ju të gjithë, kujdes, nxitoni në pendim para se të skadon afati:

“E nëse ata nuk të përgjigjen ty, atëherë dije se ata ndjekin vetëm dëshirat e veta, e kush është më i humbur se ai që duke mos pasur fakt prej All-llahut, ndjek epshin e vet? S’ka dyshim se All-llahu nuk udhëzon popullin zullumqar”. (El-Kasas: 50).

Dërgoni salavate dhe selame mbi mshirën e dhuruar dhe dhuratën e ofruar, pejgmaberin tuaj, Muhammedin, birin e Abdull-llahit, ashtu siç ju ka urdhëruar Zoti juaj, duke thënë:

“Është e vërtetë se All-llahu dhe engjëjt e Tij me madhërim e mëshirojnë Pejgamberin. O ju që keni besuar, madhërojeni pra atë (duke rënë salavatë) dhe përshëndeteni me selam”. (El-ahzab: 56).

Hutbe e mbajtur në Mesxhidul-Haram,
Qabe më: 14. 01. 1425 / 05. 03. 2004
Abdurrahman Sudejsi, Imam dhe Hatib i Qabes

përktheu: Bekir Halimi
www.alminbar.net,
5.3.2004

Koha dhe jeta

E falënderojmë All-llahun, i cili i sheh dhe i njeh robërit e Tij.

I Bekuar qoftë All-llahu, i Cili në qiell bëri yje, hënë dhe diell.

I Cili bëri që nata dhe dita të pasojnë njëra tjetrën, dhe mësim e përkujtim për ate që dëshiron të kujtohet ose të falënderon.

I bekuar qoftë All-llahu, i Cili e zbriti Kur'anin mbi robin e Tij që tua tërhjek vërejtjen mbarë botërave.

Paqa dhe bekimi qofshin mbi ate të cilin Zoti e dërgoi përgëzues e vërejtjetërhjekës. All-llahu im, beko dhe përshëndet Muhammedin, të cilin e ka përmendur Tevrati dhe Inxhili, të cilin e ka ndihmuar Xhibrili, mbi familjen dhe shokët e tij.

O ju njerëz!

- U ndamë nga viti i kaluar dhe hyrëm në vitin e ri. U ndamë nga një vit, i cili shkoi me të mirat dhe të këqijat tona. Një vit që kemi haruar se çka kemi vepruar në te, mirëpo atë që kemi vepruar ne, nuk e haron Zoti i Gjithdijshëm, ne kemi qenë të pakujdesëm, mirëpo All-llahu ka qenë vigjilent:

“Dhe vihet libri (i veprave), e i sheh mëkatarët të frikësuar nga shënimet që janë në të dhe thonë: "Të mjerët ne, ç'është puna e këtij libri që nuk ka lënë as (mëkat)

të vogël e as të madh pa e përfshirë?", dhe atë që vepruan e gjejnë të gatshme - prezente, e Zoti yt nuk i bën padrejt askujt". (El-Kehf: 49).

Librit të All-llahut nuk i ikë asnjë vepër e mirë, e asnjë e keqe.

Na shkoi viti i kaluar shumë shpejtë, mirëpo nuk ka shkuar nga dituria i All-llahut, nuk ka shkuar nga regjistri i Zotit dhe nga mbikqyrja e Zotit.

- Sa keni jetuar?!

“Ai thotë: “E sa vjet keni kaluar në tokë?”. (El-Muminun: 112).

Sa keni qëndruar, sa jeni gëzuar, sa keni ngrënë, sa keni pirë?!

“Ai thotë: “E sa vjet keni kaluar në tokë?”. Ata thonë: "Kemi qëndruar një ditë ose një pjesë të ditës, pyeti ata që dinë numërimin!". Ai thotë: "Mirë e keni, sikur ta dishit, njëmend pak keni qëndruar!". A menduat se Ne ju krijuam kot dhe se ju nuk do ktheheni te Ne? I lartë është All-llahu, Sunduesi i vërtetë, nuk ka zot tjetër pos Tij, Zot i Arshit bujar”. (El-Muminun: 112- 116).

- All-llahu, subhanehu ve teala, ua tregoi njerëzve dhuntinë e kohës dhe ymrin që ua ka dhënë. Mirëpo ku janë ata që e përkujtojnë dhuntinë e ymrin dhe kohës.

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“... a nuk u dhamë juve jetë aq saqë ai që ka dashur të mendojë, ka mundur të mendojë gjatë asaj kohe, madje juve juve u ka ardhur edhe peygamberi, pra shijoni, se për zullumqarët nuk ka ndonjë ndihmëtar”. (Fatir: 37).

A nuk ju dhamë afat, a nuk ju lam rehat, a nuk ua zgjatëm afatin, që të përkujtoheni dhe të veproni, që të mendoni?! Mirëpo vaj për ju...

All-llahu subhanehu ve teala, i ka përmendur disa njerëz, të cilëve ua ka mohuar një gjendje të tillë. Ata që e harxhojnë kohën kotë, në argëtim, në dëfrim, në vepra të kota, në vepra në kundërshtim me ligjin e Zotit, duke i tejkaluar kufinj të qe i ka caktuar Zoti. Këta njerëz në kohën e ringjalljes do të pendohen, mirëpo atëherë është kot.

“Ata që përgënjeshtrojnë se do të takohen me All-llahun (në ditën e gjykimit) kanë humbur përderisa t'u vijë momenti (kijameti) befas e të thonë: "Të mjerët ne për atë që lëshuam" (nga punët e mira në Dunja), e duke i bartur gabimet e veta në shpinë, dhe, e shëmtuar është ajo që bartin". (El-Enam: 31).

- All-llahu, subhanehu ve teala, përmend se diellin dhe hënën i ka krijuar për tia përkujtuar njeriut me te vlerën e kohës, sepse sipas tyre matet dhe vlerësohet dita dhe muaji dhe viti.

Ti që e përfundove këtë vit, a ke hulumtuar se çfarë veprash ke bërë në këtë vit që kaloi?! A i ke kontrolluar fletoret tuaja?! a i ke kujtuar veprat e mira dhe të këqija tuaja?! Vall-llahi do të ndalesh nesër para Atij, që para Tij nu fshehet asgjë:

“Në të vërtetë ju na erdhët një nga një (të vetmuar), ashtu si ju krijuam së pari; keni lënë prapa shpinës atë që u patëm dhënë, e

nuk po shohim se i keni me vete ndërmjetësit tuaj, të cilët i mendonit se për ju janë ndihmëtarë (i shoqëronit All-llahun). S'ka dyshim, është këputur lidhja mes jush, dhe mbaroi ajo çka mendonit (ndërmjetësues apo zotëra tjerë)". (El-Enam: 94).

“Atë ditë ju do të ekspozoheni (para Zotit), duke mos mbetur fshehtë asnjë sekret juaj”. (El-Hakka: 18).

Veprat e mira do të jenë publike, poashtu edhe të këqijat, para All-llahut nuk fshehet asgjë, Ai i din gjërat e fshehta dhe publike, do ti thotë robit, të cilin do ta afron dhe veçon: a ke bërë këtë dhe këtë vepër, a të kujtohet kjo e kjo ditë, e kështu me rradhe, sepse All-llahu i don gjërat sekrete dhe ato publike.

Robër të Zotit!

Kaloi një vit, në të cilin njerëzit kanë harxhuar kohën kot, kurse të tjerët me seriozitet kanë vepruar. Burrat e mirë i kanë deponuar veprat e mira, kurse të këqinjët kanë grumbulluar veprat e këqija, secili do ta shohë mallin e tij ditën e Kijametit, atë ditë kur do të del në shesh ajo që kemi pasur në gjoks:

“Në ditën kur ka fytyra që zbardhen dhe ka fytyra që nxihen. E për sa u përket atyre fytyrave që janë nxirë (u thuhet): "A edhe pas besimit tuaj u bëtë pabesimtarë? Vuajeni pra dënimin, për shkak se ishit që nuk besonit"! Ndërsa atyre që fytyrat e tyre u janë zbardhur, ata janë në mëshirën (xhennetin) e All-llahut dhe aty janë përgjithmonë". (Ali Imran: 106- 107).

Peygamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ishte njeriu që më së shumti kujdesej për kohën e tij, ai çdo minut dhe sekondë e kalonte me Zotin, çdo çast e shfrytëzonte për të bërë ndonjë vepër të mirë, e cila ngritej te All-llahu që është Një.

Ibën Kajjimi, rahimehull-llah, thotë:

“Fjala e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ishte dhikër për Zotin, vepra e tij ishte dhikër, lëvizjet dhe qetësimet, dita dhe nata, udhëtimi dhe vendosja, çdo çast nga jeta e tij ishte dhikër ndaj All-llahut është Një dhe pa shok”.

Andaj edhe thoshte, siç transmeton Buhariu në sahihun e tij:

“Dy dhunti shumica e njerëzve i përbuzin: shëndeti dhe koha e lirë”.

Domethënë: shumica e njerëzve e humbin shëndetin dhe kohën boshe në mëkate, epshe, vepra që janë në kundërshtim me mësimet e Zotit, duke dëgjuar muzikë dhe këngëtalet e pamoralshme, në veprime të cilat e hidhërojnë Zotin e qiejve dhe tokës, në revista të fëlliqura, në drama të ndryshme, në seriale pa vlerë, në udhëtime të ndryshme ku i bëhet mëkat Zoti të Lartmadhërishëm, etj.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, na ka porositur, siç transmeton Imam Tirmidhiu me sened të mirë:

“Shfrytëzo pesë gjëra para pesë tjerave: rininë tënde para pleqërisë; jetën para vdekjes; kohën boshe para kohës përplot angazhime; shëndetin para sëmundjes dhe pasurinë tënde para varfërisë”.

Ti që ke kaluar vitin e kalaur në vepra të pavlefshme, në gjëra të kota, në gjëra që e hidhërojnë All-llahun, subhanehu ve teala, para vehtes ke një vit të ri, i cili ka ardhur që të thotë: njeri, më shfrytëzo me vepra të mira, sepse nëse unë shkoj, nuk kthehem më.

- Andaj muslimanët e parë e kanë porositur njëri tjetrin për ta shfrytëzuar kohën, për tu kujdesur për ymrin.

Rebi ibën Huthejmi i shkruante fjalët e veta që i fliste gjatë javës, kurse ditën e

shtunë, e hapte regjistrin dhe i kontrollonte fjalët që i ka thënë.

Sot njerëzit e kalojnë një vit të plotë dhe nuk llogarisin as fjalët e as veprat. Tërë ditën dhe natën bën mëkate dhe qeshet, e aspak nuk mërzhitet. Nëse ti i haron mëkatet tuaja, dije se All-llahu, këto aspak nuk i haron.

Një njeri i devotshëm nga koha e selefit iu drejtua vetes së tij duke i thënë:

“Shpirti im, sa do të fleshë?! Dije se në varr do të bësh gjumë të gjatë!”.

Një ditë i thanë Sufjan Theuriut: ulu të bisedojmë.

Tha: si ka mundësi të bisedojmë kur dita e bën punën e vet, çdo dit që del dielli është dëshmitar për veprat e njerëzve.

Ibën Rexhebi tregon tregimin e Kerz ibën Veberit, të cilit i kanë thënë: a nuk ulësh me ne? tha: ndale diellin nëse dëshiron të ulem me ju.

Edhe të mirët edhe të këqinjët e kanë qajtur ymrin e shkurtë dhe kalimin e kohës. Të mirët e kanë qajtur sepse nuk kanë arritur ta mbushin edhe më shumë me vepra të mira, kurse të këqinjët, janë pishman për veprat që i kanë bërë në ditët e kaluara.

Tregohet se Xhunejd ibën Muhamedi kur kishte ardhur në çastin e vdekjes, filloi të lexon Kur'an dhe qante. I thanë: edhe në këtë pozitë lexon Kur'an, në agoninë e vdekjes! Tha: subhanall-llah, a ka dikush më nevojtar se unë për të lexuar Kur'an, pasi që jam në çastet e fundit që më numërohen.

- Shumë të pakujdesëm kanë qajtur në momentet e agonisë së vdekjes.

Tregon Imam Dhehebiu se kur i erdhi agonia e vdekjes Abdul-Melik ibën Mervanit, i cili ishte halife emevit, kur filloi të shijojë vdekjen. Kur erdhi në momentin, në të cilin i nënshtrohet Mbretit Fuqiplot, para të cilit përkulet edhe më mendjemadhi, edhe më i

pasuri, e dëgjoj një njeri që lante rroba afër pallatit duke i larë rrobat e tija dhe duke kënduar. Ky njeri nuk dinte se mbreti është duke vdekur.

Atëherë Abdul-Meliku filloi duke qajtur të thotë: ah, sikur të kisha qenë si ky njeriu, sikur mos të kisha qenë halife, sikur mos të kisha qenë mbret!

Seid ibën Musejebi, kur i erdhën këto fjalë të Abdul-Melikut tha:

“Elhamdulillah që All-llahu i solli te ne në kohën e vdekjes, e jo të shkojmë ne te ata”.

Kurse biri i tij, Velid ibën Abdul-Meliku, i cili e mori pushtetin pas tij, kur i erdhi vdekja, zbriti nga froni i toj, e vëndoi fytyrën në dhe, u pendua dhe duke qajtur filloi të flet:

“Nuk më ban dobi pasuria ime, u shkatërrua pushteti im”>

Harun Reshidi, i cili sundoi hilafetin islamik nga Spanja e deri në Indi, nga Tashkandi e deri në afrikë, kur e ndërtoi pallatin e tij në Bagdad, i thirri disa poet që tia lavdërojnë pallatin.

Hyri Ebul-Atahije, i cili ishte poet asket. I tha Harun Reshidit: kam përpiluar një poezi për ty dhe pallatin tënd. Tha: recitoi që ti dëgjoj.

Ai tha:

Jeto sa të duash i shëndosh në hijen e këtyre pallateve

Tha: vazhdo.

Në mëngjes e mbrëmje të vijnë gjërat që i dëshiron

Tha: vazhdo:

Mirëpo kur të vjen shpirti në fyt e të ofshan gjoksi

Atëherë do ta kuptosh se ke qenë në një mashtrim shumë të madh

Qau Halifeja, zbriti nga froni dhe pas disa ditëve i erdhi vdekja.

• E ngriti shikimin në qiell e tha: O ti që nuk përfundon mbretëria Yte, mëshiroje ate që mbretëria e tij vetëmse përfundoi.

Të gjitha ata që vitin e kaluar e kanë kaluar në vepra të liga, në vepra të papëlqyeshme, në mëkate dhe vepra që e hidhërojnë All-llahun, i thërrasim që në fillimin e këtij viti ta ripërtërinë pendimin, ti kthehen All-llahut, ti kthehen veprave të mira dhe të ecin rrugës së Pejgamberit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem.

I themi vetvetes dhe të gjith atyreve: na erdhi ky vit, andaj ta fillojmë me pendim të singertë dhe të pastër:

“Edhe ata të cilët kur bëjnë ndonjë (mëkat) të shëmtuar ose i bëjnë zullum vetvetes, e përmendin All-llahun dhe kërkojnë falje për mëkatet e tyre - e kush i falë mëkatet përveç All-llahut? - dhe që duke ditur, nuk vazhdojnë në atë që kanë punuar (në të keqen). Shpërblimi i të tillëve është falja nga Zoti i tyre dhe xhennetet nëpër të cilët rrjedhin lumenj, e aty do të rrinë përgjithmonë. Sa i mirë është shpërblimi i atyre që punojnë”. (Ali Imran: 135- 136).

“Thuaj: “O robërit e Mi, të cilët e keni ngarkuar me shumë gabime veten tuaj, mos e humbni shpresën ndaj mëshirës së All-llahut, pse vërtetë All-llahu i falë të gjitha mëkatet, Ai është që shumë falë dhe është mëshirues!”. (Ez-Zumer: 53).

O ju njerëz!

Njerëzit vitin e kaluar ishin dy kategori.

• Dijetarët ishin dy kategori:

a) Katëgoria e parë, të cilët ia kishin frikën All-llahut në diturinë e tyre, urdhëronin në të mirë dhe ndalonin nga veprat e këqija, e shpërndanin diturinë që ua kishte dhënë Zoti. Andaj shpërblimi i tyre është të jenë me Pejgamberët dhe të kenë pozita të larta në xhennet.

b) Katëgoria e dytë: njerëz që e shesin diturinë për pak para, i fshehin faktet dhe argumentet dhe i përbuzin dhuntitë e All-llahut.

“Ata, të cilët fshehin argumentet dhe faktet që Ne i shpallëm, e pasi që ato ua sqaruar njerëzve në librin, të tillët i mallkon All-llahu, i mallkojnë edhe ata që mallkojnë. Përveç atyre që pendohen, që përmirësohen dhe që u shpjegojnë njerëzve (të vërtetën), të tillëve ua pranoj pendimin, se Unë pranoj shumë pendimin, jam mëshirues”. (El-Bekare: 159-160).

- Përgjegjësit janë ndarë në dy kategori:

a) Katëgoria e parë, njerëz që kanë frikë All-llahun, kanë frikë ditën e prezentimit para Zotit. Ata e dinë se Gjykatësi më i mirë, Pushtetmbajtësi më i madh është All-llahu. Si denimi i Tij nuk ka, te Ai nuk mund të fshehet asnjë grimcë e veprave tona. Andaj kujdeset për punën e tij, është i drejtë, gjykon drejtë, i këshillon njerëzit. Ky njeri fiton shpërblimin e Zotit.

b) Të tjerët e kanë tradhëtuar këtë emanet, mashtrojnë në punë, pozitën e tij e shfrytëzon për të ikur nga obligimet para Zotit, këtë pozitë e shfrytëzon për të penguar muslimanët, nga kjo pozitë i sulmon besimtarët e devotshëm. Ky njeri le ta dijë se do të ringjallet me Faraonin, Ubej ibën Halefin dhe të ngjajshmit me ta. Atë ditë nuk i ban dobi zullumqarëve keqardhja e tyre, atyreve u takon mallkimi dhe vendbanimi i keq.

- Të rinjtë janë ndarë në dy kategori:

a) Një i ri, i cili lexon Kur'an, i zbaton hallallet, largohet nga haramet, analizon domethëniet e Kur'anit, studion dhe mëson, punon dhe është aktiv. Është i sjellshëm, i moralshëm, i ndershëm. Vendi i tij është xhamia, është universiteti, është puna. Pamja e tij është pamje e cila aludon në

nderë dhe edukatë, fe dhe moral. Sunneti i Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka depërtuar në veshmbathjen e tij, në zemrën, në shikimin, në dëgjimin, në këmbën, në pamjen e tij të përgjithshme.

b) Tjetri tërë kohën e kalon në mëkate dhe argëtim e dëfrim. Xhamia e tij është kafeneja, misvaku i tij është cigareja, mus'hafi i tij është revista imorale, leximi i tij është kënga e fëlliqur. Kur njerëzit e devotshëm udhëtojnë në Mekë për umre dhe haxh, ai udhëton për të bërë mëkate dhe imoralitet. Kur tjerët studiojnë, ai qëndron pasiv, kur tjerët punojnë, ai tërë ditën flen dhe tërë natën qëndron në kafene dhe diskoteka, kur tjerët kujdesen për familjen, ata janë barrë e familjes.

- Pleqët janë ndarë në dy kategori:

a) Plaku i cili është afruar vdekjes, i ka mbushur më shumë se gjashtëdhjet vjet, e ka veshur qefinin, e din se është shumë afër varrit, andaj e shton istigfarin dhe pendimin, e largon gjuhën nga imoraliteti, përgojimi, bartja e fjalëve, dëshmia e rrjeshtme, e ripërtërinë pendimin, bëhet gati për vdekjen dhe vdekja e përcjell gjat tërë ditës dhe natës.

b) Tjetri ka haruar All-llahun në pleqëri, është dhënë pas veprave të keqja, pas mëkateve dhe imoralitetit. Përhap dëshmi të rrjeshtme, nuk e përmend Zotin aspak, kudo që shkon ban probleme, shkakton trazira mes familjes dhe fisit, fiton pasurinë me haram, vepron me kamatë, nuk i vjen turp prej Zotit edhe pse i ka ardhur vërejtja:

“... a nuk u dhamë juve jetë aq saqë ai që ka dashur të mendojë, ka mundur të mendojë gjatë asaj kohe, madje juve juve u ka ardhur edhe pejgamberi, pra shijoni, se për zullumqarët nuk ka ndonjë ndihmëtar”. (Fatir: 37).

Ibën abbasi, radijall-llahu anhu, thotë: kjo është pleqëria.

Pejgamberi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Tre personave nuk u flet All-llahu, nuk i shikon dhe nuk i pastron dhe do të kenë denim të dhembshëm: prej tyre është edhe plaku imoral...”.

Këto janë kategoritë e njerëzve në vitin e kaluar, e lusim All-llahun, të na përmirsoj gjendjen, të na inspirojë pendimin dhe të na mundësoj ta njohim madhërinë e All-llahut.

Besimtar!

Dërgoni salavate mbi Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ashtu sikurse ju ka urdhëruar All-llahu, subhanehu ve teala:

“Është e vërtetë se All-llahu dhe engjëjt e Tij me madhërim e mëshirojnë Pejgamberin. O ju që keni besuar, madhërojeni pra atë (duke rënë salavatë) dhe përshëndeteni me salam”. (El-Ahzab: 56).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

“Kush dërgon një herë salavate mbi Pejgamberin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, All-llahu dërgon mbi te dhjetë herë salavate”. (sahih).

Përgaditi: Bekir Halimi

Bekir Halimi,

12.3.2004

Rëndësia e namazit dhe xhematit

O ju musliman!

Keni frikë All-llahun, subhanehu ve teala,, sepse devotshmëria është fitoreja më e madhe, kurse respekti ndaj Zotit është pozita më e lartë.

“O ju që besuat, kini frikë All-llahun me sinqeritet të vërtetë dhe mos vdisni, pos vetëm duke qenë muslimanë (besimtarë)!” (Ali Imran: 102).

O ju musliman!

All-llahu na ka dhuruar shumë begati dhe në to rrotullohem dhe jetojmë. Pa dyshim se dhuntia më e madhe është dhuntia e Islamit dhe Imanit. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“Thuaj: “A ju ia bëni me dije All-llahut fenë tuaj (duke thënë: ne besuam), kur All-llahu është Ai që e di ç’ka në qiej dhe ç’ka në

tokë dhe All-llahu është i dijshtëm për çdo send”.” (El-Huxhurat: 16).

Andaj falënderone All-llahun shumë për këto dhunti që ua ka dhënë, pasi që me këtë ju ka bërë populli më i mirë që keni dalur për njerëzimin, ju ka udhëzuar drejt kësaj feje, në të cilën nuk asnjë mëdyshje e dilemë.

Pa dyshim se prej shenjave dhe simboleve më të mëdha dhe më të dukshme të kësaj feje është namazi, i cili konsiderohet shtylla e dytë e Islamit.

Namazi pas shehadetit është obligimi më i domosdoshëm, adhurimi më i mirë dhe më shpresëlënëse. Ai që kujdeset për namazin është kujdesur për fenë e tij, ai që e ka humbur namazin, tjerat obligime edhe ma lehtë i humbë. Është shtylla e fesë dhe koka e emanetit. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Koka e kësaj gjëje është Islami, kurse shtylla e sajë është namazi”. (Sahih, Ahmedi).

All-llahu, subhanehu ve teala, namazin e ka bërë kënaqësi për sytë e besimtarëve dhe strehim për të mërziurit. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, “kur i binte mbi kokë ndonjë ngushticë, nxitonte në namaz” (Hasen, Ahmedi) dhe thoshte:

“Më është bërë kënaqësia e syrit tim në namaz”. (Sahih, Ahmedi).

Shpesh herë Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, bërtitke:

“Bilal, na qetëso me namaz”. (Sahih, Ahmedi).

Ashtu që gëzimi, qetësia e zemrës dhe lumturia e shpirtit për te ishte namazi.

Namazi është vepra më e mirë të cilën e synon njeriu në çdo brengë, sepse në te ka mposhtje dhe përulje, demonstrim të ngratësisë dhe nevojës, lujte dhe lavdërim, mirënjohje dhe madhërim, përkulje para All-llahut, të Lartë e të falënderuar.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Njeriu kur është në namaz, ai flet me zë të ulur me Zotin e vet”. (Buhariu dhe Muslimi).

O ju musliman!

Namazi është mjeti më i madh që sjell siguri dhe e ndalon krimin, mjeti më i sukseshëm për edukim në nderë dhe vlerë:

“... fal namazin, vërtet namazi largon nga të shëmtuarat dhe të irituarat, e përmendja e All-llahut është më e madhja (e adhurimeve); All-llahu e di ç'punoni ju.” (El-Ankebut: 45).

Namazi është sekreti i suksesit, baza e shpëtimit, vepra e parë për të cilën jep llogari njeriu, nëse namazin e ka në rregull tërë llogarinë do ta ketë në rregull, nëse namazin nuk e ka në rregull, tërë llogarinë

nuk do ta ketë në rregull. Kujdesi për namazin është argument i vërtetësisë dhe besimit, kurse labiliteti në te është argument i humbjes dhe dështimit. Rruga e namazit është e njohur, ai që kujdeset për namazin, do ta ketë dritë, argument dhe shpëtim në Ditën e Kijametit, kurse ai që nuk kujdeset për te, nuk do të ketë dritë, as argument, e as shpëtim në Ditën e Kijametit, kurse në këtë ditë do të ringjallet me Karunin, Faraonin, Hamanin dhe Ubej ibën Halefin. Ai që kujdeset për pesë kohët e namazit, për rukunë, sexhden, kohën e tyre, duke e ditur se është detyrë e jona para Zotit, e meriton xhennetin.

Namazi ofron inspirime dhe mëshira, dhunti dhe bereqete.

Namazi i shlyen mëkatet, i ngritë shkallët, i shton shpërblimet.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Si thoni, nëse një lum kalon rreth derës së dikujt prej jush e lahet në te pesë herë gjatë ditës, a i mbete ndonjë njollë? Thanë: nuk i mbetet. Tha: kështu është me namazin, All-llahu me te i shlyen mëkatet”. (Buhariu dhe Muslimi).

Namazi është një adhurim që shkakton lindjen e shpresës në vllugun e erësirave, e shpëton të hedhurin në devijime, e mer të dëshpëruarin dhe të demoralizuarin dhe e nxjerrë në rrugën e shpëtimit dhe jetës:

“Dhe fale namazin në dy skajet e ditës, e edhe në orët e afërta (me ditën) të natës. S'ka dyshim se veprat e mira i shlyejnë ato të këqijat. Kjo është një këshillë për ata që pranojnë këshillat”. (Hud: 114).

O ju musliman!

Ajo që na trupëron dhe që na e mërzi të zemrën është kjo e keqe që është përhapur në mesin e muslimanëve, moskujdesi i tyre për namazin; një pjesë e kanë lënë

krejtësisht, kurse pjesa tjetër herë herë falet. Në këtë kohë ka humbur vlerë namazi, njerëzit janë larguar prej tij, të pakët janë ata që e falin dhe shumë ata që e neglizhojnë.

Imam Zuhri, rahimehull-llahu, thotë:

“Hyra te Enes ibën Maliku, radijall-llahu anhu, në Damask dhe e gjeta duke qajtur. I thasë: pse qanë? Tha: asgjë nga koha e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, nuk njoh përveç këtij namazit, mirëpo edhe ky namaz është nëpërkëmbë”. (Buhariu).

O ju musliman!

Prej mëkateve më të mëdhaja dhe krimeve më të qarta është lënia e namazit me qëllim dhe vonimi i tij nga koha e vet, nga përtacia dhe dembelia.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Marëvshja mes nesh dhe atyreve është namazi, ai që e len namazin, ai ka bërë kufër”. (Sahih, Ahmedi).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Mes njeriut dhe kufrit ose shirkut është lënia e namazit”. (Muslimi).

Ikja e namazit është sikur fatëkeqësia e humbjes së pasurisë, mallit, gruas dhe fëmijëve.

O ju të pranishëm! Dëgjoni këtë hadith të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

“Atij që i ka ikur një namaz, sikur të kishte humbur familjen dhe pasurinë e tij”. (sahih, Ibën Hibbani).

Hidhërimi dhe mllëfi i All-llahu e kaplojnë atë njeri që e len namazin. Pejgamberi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Ai që e lë namazin, e takon All-llahun të mllëfatur me të”. (daif, Bezzari).

All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

“... e atë që e zë hidhërimi Im, ai ka mbaruar”. (Taha: 81).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke na e tërhequr vërejtjen thotë:

“Mos e le namazin me qëllim, sepse ai që e vepron këtë, nuk ka garancën e Zotit dhe të Pejgamberit”. (sahih, Taberaniu).

Abdull-llah ibën Shekiku, rahimehull-llahu, thotë:

“Sahabet e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, lërjen e asnjë vepre nuk e konsideroni kufër përpos namazit”. (Sahi, Tirmidhiu).

O ju musliman!

Moskujdesi për namazin është një bela shumë e madhe, shkakton vështirësi dhe ngushticë në jetën e kësaj bote, në var dhe në ahiret.

“E pas tyre (të mirëve) erdhën pasardhës të këqij, që e lanë namazin e u dhanë pas kënaqësive (trupore), e më vonë do të hidhen në çdo të keqe (ose në Gaja)”. (Merjem: 59).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Më erdhën natën dy njerëz, më morën dhe më thanë: ec. Eca me ta. Erdhëm te një njeri i shtrirë, kurse tjetri qëndronte përmbi te me gurë, e goditke me gurë në kokën e tij. Ia shtypte kokën, e shkonte guri larg. Shkonte pas gurit dhe e mirte sërish, derisa kthehej, koka i bëhej si ka qenë. U kthente dhe përsëri ia bënte të njëjtën gjë. Tha: u thashë: subhanall-llah, kush janë këto dy njerëz? Thanë: njeriu që i shtypej koka është njeriu që ka mësuar Kur'an dhe e ka refuzuar dhe ai që flet nga namazi obligativ”. (Buhariu).

O rob i All-llahut!

Si ka mundësi të mos ketë vlerë te ti namazi, kur ai është kapitali yt kryesor dhe me të imani yt është i shëndoshë?! Si ka mundësi mos të ketrë vlerë namazi te ti,

kurse ti e lexon kërcënimin e All-llahut, subhanehu ve tealë:

“Pra shkatërrim është për ata që falen, të cilët ndaj namazit të tyre janë të pakujdesshëm”. (El-Maun: 4-5)?!

Si dakordohesh të cilësohesh me cilësi të munafikave, për të cilët All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë:

“Munafikët përpiqen të mashtrojnë All-llahun (duke u paraqitur rrejshëm si besimtarë), por All-llahu mbizotëron dinakëritë e tyre. Ata edhe kur falen, falen me përtaci dhe vetëm sa për t'u dukur te njerëzit dhe fare pak e përmendin All-llahun”. (El-Munafikun: 142).

O ju musliman!

Namazi është një adhurim shumë i madh, asnjëherë nuk bjer ky obligim nga njeriu, edhe në trishtim, edhe në luftë, edhe në sëmundje, edhe në vështirësi, përveç gruas që është në ciklin e saj dhe në lehoni.

All-llahu subhanehu ve tealë, thotë:

“Vazhdoni rregullisht namazet (faljet), e edhe atë namazin e mesëm, dhe ndaj All-llahut të jeni respektues (në namaze). E nëse keni frikë (nga armiku), atëherë faluni duke ecur ose duke kalëruar, por kur të jeni të siguruar, përkujtojeni (me namaz) All-llahun ashtu si u mësoi Ai për atë që ju nuk dinit”. (El-Bekare: 238- 239).

Falne namazin në kohë, merne abdestin mirë, kujdesuni për rukunë, sexhden, kijamin, përruljen, nëse dëshironi të vjelni frytet, fuqinë dhe rehatinë.

O ju musliman!

Shumë argumente të vërteta dhe të qarta flasin për faljen e namazit me xhemat.

All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë:

“Faleni namazin dhe jepni zeqatin, dhe faluni me ata që falen (bini në rukuë me ata që bien)”. (El-Bekare: 43).

All-llahu, subhanehu ve tealë, i thotë Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i cili duke qenë në mejdanin e luftës dhe vështirësisë së betejës:

“Kur të jesh ti (Muhammed) bashkë me ta dhe ju falë namazin, një grup prej tyre, duke i bartur armët, le të vijë e le të falet me ty (grupi tjetër në roje), e kur të bien në sexhde (të kryejnë një reqatë), këta le të qëndrojnë mbrapa jush (në roje) e le të vijë grupi tjetër, që nuk është falur, e të falet me ty dhe le t'i bartin armët dhe të jenë në gjendje gadishmërie...”. (En-Nisa: 102).

Abdull-llah ibën Mesudi, radijall-llahu anhu, thotë:

“Cili gëzohet që ta takojë nesër All-llahun si musliman, le të kujdeset për këto namaze, kur thirret ezani për to. Sepse All-llahu i ka bërë ligj Pejgamberit tuaj sunnetet e udhëzimit, edhe këto janë nga sunnetet e udhëzimit, e nëqoftëse ju faleni në shtëpi sikurse falet ky i vonuar, do të linit sunnetin e Pejgamberit tuaj, e nëse lini sunnetin e Pejgamberit tuaj, do të devijoni. Në kohën tonë vetëm munafiku i qartë vonohej nga namazi me xhemat. E mernin njeriun e sëmruë dy veta për krahu derisa e sjellnin në saf”. (Muslimi).

Ju o rini!

Ju që jeni të fuqishëm dhe të rinj. Shikoni Abdull-llah ibën Ummi Mektumin, radijall-llahu anhu, i drejtohet Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke i thënë:

“O i Dërguar i All-llahut, jam plakur, jam dobësuar dhe nuk shoh. Kam një udhëheqës, i cili nuk më udhëheq si duhet. A kam lehtësim që të falem në shtëpi? Tha: a e dëgjon ezanin në shtëpinë ku gjindesh? Tha: po. Tha: nuk gjej për ty lehtësime, po ta dinte ky që vonohet nga namazi me xhemat, se çfarë vlere ka ai që shkon në namaz me xhemat, do të vinte zvarras në dorë ose në

këmbë”. (Taberaniu, ky transmetim është daif, kurse pjesa e parë është e vërtetë).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, u hidhërua shumë me ata që vonohen nga namazi me xhemat, andaj edhe tha:

“Vendosa që ta urdhëroj dikend të thërret ikametin, e dikend tjetër tua fal namazin njerëzve, e unë me disa njerëz përplot me drunjë të shkoj te ata njerëz që nuk marrin pjesë në namazin me xhemat e tua djeg shtëpiat e tyre me zjar”. (Buhariu dhe Muslimi).

Ebu Hurejre, radijall-llahu anhu, thotë:

“Ti mbushen njeriut veshët me plumb të shkrier është më mirë për ate që dëgjon ezanin dhe nuk i përgjigjet”. (Ibën Ebi Shejbe).

Ti që qëndron në shtëpi dhe nuk shkon ta falish namazin me xhemat, dëgjo këtë hadith të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem:

“Kush dëgjon ezanin për namaz dhe nuk e pengon ndonjë arsye, ati nuk i pranohet namazi që e fal”. I thanë: çka është arsye? Tha: “Frika ose sëmundja”. (Albani thotë: i vërtetë, përveç sqarimit të arsytimit. Ebu Davudi).

Kjo fatëkeqësi shtohet nëse njeriu që vonohet nga namazi me xhemat është ai, të cilin e pasojnë njerëzit dhe e kanë shembull. Edhe më shumë është gabim kur njeriu që ka dije vonohet nga namazi me xhemat. Omeri, radijall-llahu anhu, thotë:

“Çka është puna e atyreve që vonohen nga namazi me xhemat, e për shkak të tyre, të vonohen edhe tjerët nga namazi me xhemat. Ose do të merni pjesë në namazin me xhemat, ose do tu dërgoj kush do tua prek qafat tuaja”.

O ju musliman!

Këto janë argumentet dhe faktet që e shpalosin të vërtetën. Shumë qartë kanë treguar pejgamberët sikur mos të ishte

shurdhia e zemrave, rruga është e qartë sikur mos të na e kishin përllogur mëkatet.

O ju musliman!

Ata që nuk marrin pjesë në namazin me xhemat janë shtuar në kohën tonë, njerëz të fuqishëm, e dëgjojnë ezanin mëngjes e mbrëmje, mirëpo nuk i përgjigjen, e as që kujtohen. Gjuha e tyre muret me gjëra të kota, zemrat e tyre në gaflet, janë përllogur me mkate, kanë humbur mundin në këtë jetë, janë fundosur në devijim dhe verbërim.

Janë mbuluar me gjumin e shekullit, janë preokupuar me fitimet, lozjet dhe dëfrimet e tyre, poqëse në xhamia do të gjenin fitime të kësaj bote, edhe nëqoftëse janë pak, do të nxitonin. Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Pasha Ate në Dorë të të Cilit është shpirti im, po ta dinte dikush prej tyre se në xhami do të gjente mish të majmë ose eshtra të mirë, do të merte pjesë në namazin e jacisë me xhemat”. (Buhariu dhe Muslimi).

O ju musliman!

Muslimanët e kanë obligim, kryetarët, dijetarët, pushtetarët, të kujdesen për ata që nuk falen dhe të shtyhen në namazin me xhemat.

Ubej ibën Kabi, radijall-llahu anhu, thotë:

“Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, na e fali namazin e sabahut një ditë dhe tha: a është filani i pranishëm? I thamë: po, edhe pse nuk ishte në namaz. Pastaj tha: filani a është i pranishëm në namaz? I thamë: po, edhe pse nuk ishte i pranishëm në namaz. Atëherë tha: namazi më i rëndë i munafikëve është namazi i jacisë dhe sabahut. Po ta dinit se çfarë të mira ka ne to, do të vinit edhe zvaras”. (sahih, Ebu Davudi).

O robërit e All-llahut!

Ti që vjen në xhami me përtaci dhe dembeli e shumë kohë kalon në gjëra të

kota, e nuk e di se xhamia është shtëpia e Zotit dghe vendi më i dashur te All-llahu?!

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Xhamia është shtëpia e çdo të devotshmit, All-llahu i ka garantuar atij që xhaminë e ka shtëpi të vehten me shpirt, mëshirë dhe kalim të siratit drejt kënaqësisë së All-llahut dhe xhennetit”. (Taberaniu. Pjesa e parë është e vërtetë, kurse pjesa tjetër është shtesë e dobët).

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Shtatë persona do të hyjnë nën hijen e All-llahut, atë dit që ska hije tjetër pëvrec hijes së tij (prej tyre): njeriu që e ka zemrën të lidhur për xhami”. (Buhariu dhe Muslimi).

Ti që vonohesh nga namazi, ti që nuk kujdesesh për namazin, ti që preokupohesh me gjërat tjera nga namazi, të ka ikur një e mirë shumë e madhe dhe një shpërblim gjigantë.

Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Kush shkon në xhami, ose vjen nga xhamia, All-llahu subhanehu ve tealë, i përgadit në xhennet vendbanim çdo herë që shkon dhe vjen”. (Buhariu dhe Muslimi).

Ai që pastrohet në shtëpi, pastaj niset për në shtëpinë e Zotit që ta kryej obligimin që ka para Zotit, çdo hap që e ban i shlyhet një mëkat, çdo hap që e ban ngrite një shkallë. Njeri që më së shumti fiton shpërblime nga namazi është ai që më shumë ecë, vazhdojnë njerëzit të vonohen nga namazi, derisa ti vonojë All-llahu tërësisht nga mëshira e Tij. All-llahu na ruajtë nga humbja dhe dështimi.

“(ajo dritë) Është në shtëpitë (xhamitë) që All-llahu lejoi të ngrihen, e që në to të përmendet emri i Tij, t'i bëhet lutje Atij mëngjes e mbrëmje. Ata janë njerëz që nuk i

pengon as tregtia e largët e as shitblerja në vend për ta përmendur All-llahun, për ta falur namazin dhe për ta dhënë zeqatin, ata i frikësohen një dite kur do të tronditen zemrat dhe shikimet. (ata i luten) që All-llahu t'i shpërblejë më së miri për atë që punuan dhe për t'ua shtuar të mirat nga Ai. All-llahu e dhuron pa masë atë që do”. (En-Nur: 36- 38).

O ju musliman!

Kujdesuni për fëmijët tuaj, kontrolloni ata dhe mos i haroni, sepse ata janë emanet në qafën tuaj. Urdhëroni që të falin namazin dhe të marin pjesë në namazin me xhemat. Stimuloni dhe frikësoni, edukoni që ta duan ahiretin, bahuni për ta shembëlltyrë e mirë:

“Urdhëro familjen tënde të falë namaz, e edhe ti vetë zbatoje atë, ngase Ne nuk kërkojmë prej teje ndonjë furnizim (për ty as për familjen tënde), Ne të furnizojmë ty (dhe ata), ardhmëria e mirë është e atij që ruhet”. (Taha: 132).

Kurse Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë:

“Urdhëroni fëmijët tuaj në namaz kur ti kenë shtatë vjet, e rrihni nga pak kur ti mbushin dhjetë vjet”. (sahih, Ahmedi).

Kujdesuni nga gjërat që i largojnë nga përmendja e All-llahut, nga namazi dhe nga adhurimet, insistoni në lutjet tuaja drejtuar All-llahut që tua përmiëron fëmijët tuaj dhe fëmijët e mbarë muslimanëve.

All-llahu ynë na i gëzo zemrat dhe na i lumturo shpirtat duke i udhëzuar të rinjtë dhe të rejtat tona, All-llahu ynë, bëri pasardhësit tanë, djemtë dhe vajzat tona, që të kujdesen për namazin. All-llahu ynë, na i prano lutjet tona, na dhuro siguri në vatan, mirësi në pasardhës dhe shpëtim në ahiret.

All-llahu ynë, bëre Islami dhe muslimanët krenar, mposhte shirkun dhe idhujtaërt dhe shkatërro armiqtë e fesë...

Shejh Salah El-Budejr

Imam dhe hatib i Xhamisë së Pejgamberit,
sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në Medinë
Mbajtur më 21. 1. 1425
Përktheu: Bekir Halimi
Salah El-Budejr,
19.3.2004

Dispozitat për ujin e qetë dhe larjen në te

Ebu Hurejreja, radijall-llahu anhu, tregon se i Dërguari, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Askush prej juve le të mos urion në ujë që nuk rrjedh, e pastaj të lahet me të." (Buhariu dhe Muslimi)

Në transmetimin e Muslimit qëndron: "Askush prej juve le të mos lahet në ujin e qetë kur është xhunub."

Definicioni i xhunubit -Xhunub- është gjendja e njeriut pas ejakulimit (derdhja e spermës) gjatë mardhënjeve seksuale (coitus) ose gjatë përjetimit të kënaqësisë seksuale në ëndër (polutio) në këtë hyn edhe gjendja e njeriut pas masturbimit që është haram.

Uji i qetë në të cilin ndalohet urinimi apo larja në, të në gjendje të xhunubllëkut, është uji që nuk rrjedh dhe nuk ka burime që e ripërtërinë sasinë e tij.

Kuptimi i përgjithshëm i hadithit:

I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, me këtë hadith ka ndaluar urinimin në ujin e qetë, siç janë rezervarët, knetnat dhe gjërat e ngjajshme me qëllim të parandalimit të njollosjes së tyre. Me njollosjen e tyre ky ujë del nga përdorimi dhe nuk mundet të përdoret për pastrimin e nevojshëm si para kusht i disa adhurimeve. Urtësia e kësaj fshehet në faktin se shumica e gjërave që dalin nga trupi i njeriut në vete përmbajnë lëndë të dëmshme për njeriun dhe shëndetin e tij. Me largimin prej kësaj vepre njeriu zbaton një rregull të

përgjithshëm të fesë Islame, mosshkaktimin e dëmit tjerëve.

Në këtë hadith gjithashtu ka ndaluar larjen (guslin) në ujin e qetë, me hudhje në të, me të njëjtin qëllim.

Nëse bëhet fjalë për ujë që është i rrjedhshëm lejohet urinimi në të parimisht si dhe larja me zhytje, edhe pse preferohet mosurinimi në të sepse kjo është vepër që nuk ka dobi.

Mendimet e dijetarëve për këto çështje:

1. Mendimet e dijetarëve janë ndarë për çështjen e ndalesës, a e ka domethënien se a është ndalesë të nivelit të haramit (haram) apo bëhet fjalë për ndalesë të nivelit të gjëjes të papëlqyer (mekruh).

a) Mendimi i Malikive, kjo vepër është vepër e papëlqyer (mekruh).

b) Tek Hanbelitë kjo vepër është e ndaluar (haram).

c) Mendimi i disa dijetarëve është haram për sasi të vogla të ujit dhe mekruh për sasi të madhe të ujit.

2. Është e dytë është uji në të cilin është urinuar ndonjë person, se a është e pastër apo i fëlliqur.

Nëse ka ndryshuar ngjyra, shija apo era e ujit, ky ujë konsiderohet i papastër me ixhma (konsensus). Nëse nuk ka ndryshuar asnjë prej tre cilësive dhe bëhet fjalë për ujë të bollshëm, mendimi i ixhmasë është se ai është i pastër.

Për definimin e sasisë të ujit të bollshëm Ka mendime të ndryshme.

Nëse bëhet fjalë për ujë të pakët në të cilin ka urinuar dhe nuk ka ndryshuar asgjë prej cilësive, ka dy mendime:

a) Mendimi i Ibën Abasit, Ebu Hurejres, Hasan El Basriut, Ibën Musejebit, Eth Theuriut, Malikut dhe Buhariut është se ky ujë është i pastër dhe përbazë e kanë marrë hadithin që e transmeton Ebu Davudi dhe Tirmidhiu: “Uji është i pastër dhe nuk e fliq asgjë.”

b) Mendimi i dytë është mendimi i Ibën Omerit, Muxhahidit, Ebu Hanifës, Shafi’iut dhe Ahmed ibën Hanbeli është se ky ujë është i papastër duke u bazuar në haditin: “Kur uji arrinë sasinë e dy kul-le-ve nuk fliqet.”

D.m.th. Nëse uji është nën sasinë që konsiderohet ujë i bollshëm (dy kul-le)

urinimi në të e shndërron në ujë të papërdorshëm për abdest

Mendimi më i vërtetë sipas autorit është mendimi i parë, sepse nëse nuk ka ndryshuar asnjë prej tre cilësive uji mbetet në esencën e tij, d.m.th është i pastër.

-Disa dobi prej hadithit

1. Ndalesa e urinimit në ujin i cili nuk rrjedh. Në këtë ndales me analogji edhe nevoja e madhe.

2.Ndalimi nga gusli me zhytje në ujin që nuk rrjedh.

3.Largimi nga çdo gjë që i shqetëson apo krijon neveri tek të tjerët sepse bëhet fjalë për gjëra për të cilat dallojnë qëndrimet e njerëzve

4.Lejimi i këtyre veprave në ujin e rrjedhshëm edhe pse më mirë është që ato të braktisen.

Përgatiti: Talha Kurtishi

Talha Kurtishi,

20.2.2004

Islami dhe natyra e njeriut

Natyrë e njeriut, tiparet themelore të karakterit të njeriut, që moti kanë qenë temë e hulumtimeve të shumta. Ajo për shumë hulumtues muslimanë ka rëndësi të veçantë sepse sipas shumë komentuesve të Kur’anit kjo fjalë është sinonim për Islamin.

Ido musliman dhe muslimane është plotësisht i bindur se Krijuesi i kësaj natyre është zbritësi i Kur’anit, pra All-llahu, subhanehu ve teala. Njohja e këtij fakti na bind se kjo fe është plotësisht në pajtim me natyrën e pastër njerëzore, fitren, sepse është absurd që Krijuesi i kësaj natyre të

shpall fe e cila i kundërvihet dhe përplaslet me natyrën në të cilën Ai i ka krijuar njerëzit.

I Gjithdijsmi dhe i Urti, gjithsesi ka shpallur fe e cila i përshtatet dhe pajtohet me natyrën njerëzore.

Buhariu dhe Muslimi në librat e tyre transmetojnë këtë hadith:

Ebu Hurejreja, radijall-llahu anhu, rrëfen: “Natën e Israsë të Dërguarit të All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i janë ofruar dy enë, në njërin pati qumësht derisa në tjetrën venë, dhe i thanë; pi prej cilës dëshiron! I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, mori qumshtin dhe e piu.

Pasi që piu qumshtin i'u tha: "Zgjedh natyrën (fitrën) dhe po ta kishe zgjedh verën do të devijonte ummeti yt". (Buhariu nr.3394 dhe Muslimi nr.168)

Në një transmetim tjetër qëndron: "Qoftë i falënderuar All-llahu i cili të udhëzoi drejt natyrës së pastër dhe po ta kishe zgjedh verën Ummeti yt do të devijonte". (Buhariu nr.4709)

Ne një transmetim tjetër qëndron: "Drejt veprore, All-llahu i drejtoftë njerëzit me ty, Ummeti yt do të mbetet në natyrshmëri" (Muslimi nr.164)

Ky hadith është thelbi i temës tonë dhe nga ky hadith ne përfitojmë tre dobi:

- Njeriu si krijesë anon kah shumë gjëra përreth tij dhe kjo është natyra me të cilën ka lindur. Kjo natyrë është pjesë e esencës së tij dhe është veçori e njerëzisë në përgjithësi. Orvatja për të mohuar natyrën njerëzore shkakton defekt dhe e nxjerr njeriun nga suazat e njerëzisë.

Ky pohim gjendet edhe në fjalët e shumë Imamëve siç janë: Ibën Kajjimi, Ibën Haxheri, Ibën Dekik El 'id, Es Sujuti dhe shumë tjerë prej dijetarëve të hadithit dhe komentuesve të Kur'anit.

Thotë Ibën Kajjimi: Ka dy lloje të "fitrës". Lloji i parë që ka të bëjë me zemrën dhe lidhshmërinë e saj me All-llahun. Kjo natyrë kërkon njohjen e Zotit të saj dhe shfaq dashuri ndaj tij duke i dhënë përparësi Atij para çdo gjëje.

Lloji i dytë quhet natyra praktike ku bën pjesë ky hadith. Me llojin e parë arrihet pastrimi i zemrës e me llojin e dytë arrihet pastrimi i trupit. (këto fjalë të Ibën Kajjimit janë komentim i hadithit: "Pesë gjëra janë prej natyrës së pastër (fitrës): sunetimi, rruajtja e qimeve të pjesës së turpshme, shkulja e qimeve të nënsjetullës, shkurtimi i thonjëve dhe shkurtimi i mustaqeve."sh.p.)

- Gjithë shpalljet hyjnore janë në pajtim me natyrën të pastër, mbështesin atë dhe nisen prej saj. Për këtë shkak feja Islame është fe e natyrës. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë:

"Përqëndro vetveten tënde sinqerisht në fenë, i larguar prej çdo të kote, (e ajo fe), feja e All-llahut në të cilën i krijoi njerëzit, s'ka ndryshim (mos ndryshoni) të asaj natyrshmërie të krijuar nga All-llahu" (Er-Rum,30)

Kjo shihet nga hadithi i të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në të cilin ai zgjodhi qumështin, vepër kjo e cila është në pajtueshmëri me natyrën njerëzore e cila çdo herë zgjedh gjërat e dobishme. Në këtë rast qumështi është më i dobishëm. Ai është ushqim i shëndetshëm dhe i këndshëm dhe për të i Dërguari I All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë:

"Asnjë gjë nuk zëvendson ushqimin dhe pijet, si qumështi" (Ahmedi në Musned nr.1978, Tirmidhiu nr.3455, Ebu Davudi nr. 3723 dhe Ibën Maxhe nr. 3426. Tirmidhiu e ka vlerësuar si hasen (i mirë) dhe me të pajtohet edhe Ibën Haxheri.)

- Krahas gjërave të lejuara ka edhe gjëra të ndaluara që janë në kundërshtim me natyrën e pastër. Shembulli i tyre në hadithin e përmendur është vera. Ajo simbolizon kënaqjen e shemtuar dhe ndjekjen e rrugës e cila ndeshet me natyrën e njeriut. Ajo simbolizon fëlliqësirat, mendjelehtësinë dhe çdo gjë të prishur. Shkatëron mendjën, pasurinë, besimin dhe trupin.

Prej natyrës njerëzore është:

Dashuria ndaj jetës dhe qëndrimin në këtë botë.

Kjo dukuri shihet qartë edhe në moshën fëmijërore dhe fëmiu si fëmi frikësohet prej

vdekjes. Kur ai atij i kanoset rreziku i hudhjes prej lart apo goditjes nga ndonjë makinë, qan dhe dridhet prej frikës. Kjo gjë është krijuar në njeriun prej lindjes së tij.

Statistikat e shumta që flasin për rritjen e përqindjes së vetvrasjeve janë argument për devijime në edukatë, gjë që rezulton me veprime të shëmtuara në shoqëri të ndryshme.

Nevoja për adhurim.

Njeriu në natyrën është i dobët dhe ka nevojë për mbështetje prej të adhuruarit të tij. Njeriu për ta plotësuar këtë nevojë adhuron gjëra të lejuara dhe të ndaluara.

Dashuria ndaj atdheut dhe vendbanimit.

Gjinitë anojnë njëra kah tjetra dhe kjo është pjesë e natyrës së tyre.

Dashuria ndaj fëmisë dhe pasurisë.

Prej natyrës njerëzore është mbulimi i pjesëve të turpshme. Edhe fëmiju në moshën e vogël turpërohet kur zbulohen pjesët e turpshme të trupit të tij.

Instinkti për pronësi.

Njeriu prej moshës fëmijërore lidhet me gjërat që i konsideron të veçanta për të dhe privimin e tij prej tyre e konsideron si padrejtësi. Si pronë e tij i konsideron lojrat,

këpucët dhe rrobat e tij dhe ndodh që në disa raste përvetëson edhe gjëra që janë pronë e tjetërkujt.

Prej natyrës njerëzore është edhe jeta në shoqëri me llojin e tij.

Ibën Halduni duke iu referuar Aristotelit thotë: "Njeriu është qytetar në natyrën e tij". (d.m.th. është i prirë për jetë në shoqëri)

Nga gjërat që përmendëm kuptuam se njeriu posedon disa tipare që i përkasin natyrës dhe numri i tyre është shumë i madh. Është e vërtetë se këto tipare ndryshojnë dhe zhvillohen nën ndikimin e edukatës, aftësive mendore dhe kushtet shoqërore, por fakt i pamohueshëm është egzistimi i tyre në esencën njerëzore. Nëse këto tipare zhvillohen nën një mbikqyrje të shëndoshë, pa pengesa, ata do të dalin në shesh mu si rritet druri prej farës së vogël. Për këtë shkak i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në hadithin e transmetuar prej Ebu Hurejres, radijall-llahu anhu, thotë:

"Ido foshnjë lindet në natyrën e pastër (në fenë Islame)". (Buhariu nr.1385 dhe Muslimi nr.2658)

Shkëputur nga: "Nidaul-Fitre"

Selman el-Avde

Zgjedhi dhe përktheu: Talha Kurtishi

Selman el-Avde,

5.3.2004

Ortakëria në tregti

Ortakëria në tregti (sheriketul-inan) është një gjë të cilën All-llahu ua ka bërë të lejuar muslimanëve me qëllim të përfitimit të

përbashkët dhe të ndihmuarit në lehtësimin e barrës së kësaj jete. I dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë: All-llahu,

subhanehu ve teala, thotë: Unë jam i treti mes dy ortakëve derisa të mos tradhton njëri tjetri... (Irshadulfekih, Ibën Kethir, 2/61, me sened të mirë)

Ai, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, gjithashtu ka thënë: "Dora e All-llahut është mbi dy ortakë përderisa njëri nuk e mashtron tjetrin" (Darekutni, hadithi në këtë formë është daif shih. Albani, Gajetulmeram...nr. 356)

Ortakëria është pjesëmarrje e përbashkët e dy ose më tepër ortakëve në pasuritë e tyre, të cilën e kanë fituar me anë të trashigimisë apo fitimit të tjetër, për të punuar me të dhe për të shtuar pasurinë me punë të cilat janë të lejuara

Kushtet e ortakërisë janë:

1. Të jetë ortakëri mes muslimanëve sepse në rast të ortakërisë me jomuslimanë nuk ka siguri të plotë se jomuslimani nuk do të punon me kamatë. Nëse sigurohet kjo gjë lejohej ortakëria me jomuslimanë por me mbikqyrje të plotë të muslimanit që të largohet mundësia e tregtisë së palejuar (kamatë dhe tjerë)

2. Duhet ditur saktë shuma e investuar nga gjitha ortakët sepse fitimi dhe humbja llogariten sipas përqindjes së investuar dhe mosnjohja e kësaj gjëje mund të rezultojë me ndarje të padrejtë të fitimit ose humbjes gjë të cilën All-llahu e ka ndaluar. All-llahu,

subhanehu ve teala, thotë: "Dhe mos e hani pasurinë e njëri-tjetrit në mënyrë të palejuar..." El-Bekare, 188

3. Fitimi ndahet nga fitimi i përgjithshëm prej gjitha mallërave dhe nuk lejohet lidhja e fitimit të një ortakut me një mall prej mallërave, si për shembull filani e merr fitimin prej tregëtisë me rroba kurse tjetri e ka fitimin prej tregëtisë me këpucë. Gjithë e marrin hisen e tyre të fitimit nga fitimi i përgjithshëm.

4. Gjatë investimit në mjete (mall) vlerësohet malli me çmimin e tij në ditën e marrëveshjes dhe sipas kësaj vlerësohet përqindja e tij në investimin e përgjithshëm. Nëse kjo nuk bëhet, shuma e investuar nuk do të dihej, gjë kjo e cila mundet të shkaktojë padrejtësi gjatë shpërndarjes së fitimit apo bartjes së humbjes.

5. Puna mes ortakëve ndahet sipas vlerës së investuar d.m.th. nëse një njeri bën pjesë 1/4 prej shumës së investuar obligohet me 1/4 prej punës. Nëse ata pajtohen që të marrin punëtorë atëherë gjithë ortakët do të marrin pjesë në pagën e tij sipas përqindjes së investimit.

6. Nëse njëri prej ortakëve vdes ose çmendet, trashiguesit ose mbikqyrësit e tij, kanë të drejtë të zgjedhin mes të vazhdojnë ose të anulojnë kontratën për ortakëri.

Shkëputur nga libri: "Minhaxhul muslim" të Ebu Bekr El Xhezairi

Përktheu: Talha Kurtishi

Ebu Bekr El Xhezairi,

12.3.2004

Drejtësia e All-llahut

Falënderimi i takon All-llahut, paqja dhe mëshira e All-llahut qfshin mbi të Dërguarin e All-llahut, familjen dhe shokët e tij.

Drejtësia e plotë është cilësi e All-llahut dhe kjo cilësi e All-llahut nuk është e ngjashme me drejtësinë e cila u përshkruhet njerëzve sepse asgjë nuk është si All-llahu në qenie e as në cilësi.

Besimi i pastër në All-llahun, i përbërë nga fjalë dhe vepra, tek besimtari nuk le vend për dyshime e as për mendime të këqija për All-llahun e posaqërisht ato që kanë të bëjnë me drejtësinë e All-llahut.

All-llahu, subhanehu ve tealë, për padrejtësinë, gjë kjo të cilën ia ka ndaluar vetes dhe tjerëve, thotë:

“Dhe vihet libri (i veprave), e i sheh mëkatarët të frikësuar nga shënimet që janë në të dhe thonë: “Të mjerët ne, ç’është puna e këtij libri që nuk ka lënë as (mëkat) të vogël e as të madh pa e përfshirë?”, dhe atë që vepruan e gjejnë të gatshme - prezente, e Zoti yt nuk i bën padrejt askujt.” (El Kehf, 49)

“Kush bën mirë, ai e ka për vete, e kush bën keq, ai vepron kundër vetes, e Zoti yt nuk bën padrejtë ndaj robërve.” (El Fusilet, 46)

“S’ka dyshim se All-llahu nuk bën pa drejtë as sa grimca, e nëse ajo vepër është e mirë, Ai e shumëfishon atë dhe Vetë Ai i jep shpërblim të madh.” (En Nisa, 40)

“Përjetimi i kësaj bote është pak, e për atë që është i devotshëm, bota tjetër është shumë më e dobishme. Nuk do t’ju bëhet pa drejtë as sa fija.” (En Nisa, 77)

“E All-llahu nuk është ai që e do padrejtësinë për njerëz.” (Ali Imran, 108)

Për bamirësit thotë se ata nuk kanë shkak për t’u frikësuar Ditën e gjykimit: “Kush është besimtar dhe bën vepra të mira, ai nuk i frikësohet ndonjë padrejtësie e as

ndonjë mungese (në shpërblim).” (Ta Ha, 112)

dhe “Secili njeri do të shijojë vdekjen, e shpërblimet tuaja u plotësohen ditën e kijametit...” (Ali Imran, 185)

Në një hadith kudsij të cilin e transmeton Muslimi (nr. 2577) prej Ebu Dherrit, radijall-llahu anhu, All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë: Padrejtësinë (zullumin) ia kam ndaluar vetes dhe ua kam ndaluar juve.”

Në këtë nuk janë të njejtë besimtarët dhe mohuesit e fesë. Drjtësia hyjnore shihet në faktin se All-llahu nuk do t’i konsiderojë të njejtë mohuesit e fesë me besimtarët në Ditën e Gjykimit. All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë: “A mos do t’i barazojmë ata që besuan dhe bënë vepra të mira me ata që bënë shkatërime në tokë, apo do t’i konsiderojmë njësoj si të ruajturit prej të këqijave, si ata që janë mëkatarë?” (Sad, 28)

Dënimi i mosbesimtarëve ditën e gjykimit për rebelimin kundër Zotit dhe shpërblimi i besimtarëve që jetuan dhe punuan besnik All-llahut dhe të dërguarve është manifestim i drejtësisë së plotë dhe të përkryer nga i Lartësuar. Nuk mund të jenë të njejtë ata të cilët pranuan udhëzimin e All-llahut dhe e zbatuan atë që All-llahu e këkoi prej tyre me mohuesit, të cilit ia kthyen shpinën udhëzimit hyjnor dhe vrapuan pas epsheve të kësaj bote kalimtare.

All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë: “Nuk janë të barabartë ata të xhennetit dhe ata të xhehennemit. Banuesit e xhennetit janë ata fatbardhë që ia kanë arritur qëllimit.” (El Hashr, 20)

Sigurisht se ka dallim mes shpërblimit për të mirën dhe për atë që është e keqe: “E, sa i përket atij që jep dhe ruhet, dhe vërteton bindshëm për më të mirën, ne do ta përgatitim atë për më të lehtë. sa i përket atij që bën koprraci dhe ndien veten të

pavarur (nga Zoti), dhe që përgënjeshtrojnë atë më të mirën, Ne do ta përgatisim për më të vështirën.” (El Lejl, 5-10)

Në dy ajetet e fundit All-llahu përmend besimin dhe veprat e mira që janë shkak për lehtësimin dhe vështirësimin. Nëse ai njeri beson dhe bën vepra të mira All-llahu do t'i lehtëson veprat e mira dhe e kundërta; përgënjeshtrimi dhe mëkatet janë shkak për vështirësimin e veprave të mira.

“E kur juve u goditi një dështim (në Uhud) e që ju ia patët dhënë atë dyfish (armikut në Bedr), thotë: "Prej nga kjo"? Thuaj: "Ajo është nga vetë ju"! S'ka dyshim se All-llahu është i plotëfuqishëm për çdo send.” (Ali Imran, 165)

Nëse ne mendojmë se All-llahu duhet në mënyrë të njëjtë t'i shpërblen besimtarët dhe mosbesimtarët atëherë ne jemi të padrejtë, sepse veprat e këqija i barazojmë me veprat e mira dhe kështu i vendosim gjërat në vendin e gabuar, gjë kjo e cila është definicioni i padrejtësisë. (Vendosja e gjërave në vendet që nuk ju përkasin).

“A mos do t'i barazojmë ata që besuan dhe bënë vepra të mira me ata që bënë shkatërime në tokë, apo do t'i konsiderojmë njësoj si të ruajturit prej të këqijave, si ata që janë mëkatarë?” (Sad, 28)

“A menduan ata, të cilët vepruan në të këqija, se në jetën e tyre dhe në vdekjen e tyre do t'i bëjmë të barabartë me ata që besuan dhe bënë vepra të mira? Sa i shëmtuar është gjykimi i tyre?” (El Xhathije, 21)

Këto ajete na flasin qartë se barazimi mes këtyre dy llojeve të ndryshme është vepër e shëmtuar dhe gjykim i gabuar dhe si i tillë nuk lejohet t'i atribuohet All-llahut, subhanehu ve tealë. Ky pohim është paragjykim i gabuar për All-llahun, subhanehu ve tealë.

Disa njerëz nga mosbesimtarët, në këtë kohë dhe në kohërat e ndryshme, konsiderohen si mirëbërës dhe përmirësues dhe për ta disa njerëz shpresojnë se do të shpërblehen nga All-llahu, subhanehu ve tealë. A thua vallë mundet të konsiderohet si mirëbërës ai njeri i cili mohon dhe refuzon shpalljen e All-llahut i cili e krijoi dhe ia nënshtroi tokën dhe qijejt dhe pastaj pretendon se është kah bën vepra të mira. Esenca e gjitha veprave të mira është besimi në All-llahun, subhanehu ve tealë, dhe besimi në Pejgamberët. Për këtë shkak All-llahu nuk i pranon veprat e njeriut i cili tregohet kryelart dhe mohues ndaj Krijuesit, qoftë i lartësuar Ai. Bamirësia e vërtetë është besimi në All-llahu.

“All-llahu di të dallojë qëllimkeqin nga qëllimmin.” (El Bekare, 220)

“Ata thonë: Ne jemi vetëm përmirësues! Veni re, ata në të vërtetë janë shkatërruesit, por nuk e kuptojnë.” (El Bekare 11-12)

Përmirësuesi i vërtetë është ai i cili beson në All-llahu, subhanehu ve tealë, në pejgamberin e Tij dhe i thërret njerëzit të pasojnë rrugën e Islamit. Për këto njerëz All-llahu, subhanehu ve tealë, thotë: “Ne nuk humbim shpërblimin mirëbërësve.” (El A'raf, 170).

Vepra e cila nuk është në pajtim me ligjin e All-llahut dhe nuk bëhet singlerisht për Të nuk është vepër e mirë dhe ai që i bën këto vepra pa besim në All-llahun nuk do të hyj në xhennet sepse nuk e ka zbatuar obligimin e parë për të cilin është krijuar, besimin në All-llahun.

“Unë nuk i krijova xhinët dhe njerëzit për tjetër pos që të më adhurojnë.” (Edh-Dharijat, 56)

All-llahun e lusim që të na ndihmon. Lutja jonë e fundit është: Falënderimi i takon All-llahut, Zotit të botave.

Përgatiti: Talha Kurtishi
Talha Kurtishi,
19.3.2004

i

Gruaja dhe familja

Mbulesa islame shkak për udhëzimin e shtatë grave

Esselamu alejkum ve rahmetull-llahi ve berekatuhu

Motra ime fisnike...eja me mua ta shohim këtë grua, e cila është shembull i ndershëm i grave, të cilat thërrasin në fenë e All-llahut [subhanehu ve teala]. Ajo nuk kishte turp nga mbulesa e sajë edhe pse gjindeshte në mes të europës. Kjo shkaktoi që All-llahu t'i dhurojë një dhunti shumë të madhe, e ajo është hyrja në fe e shtatë grave tjera...

Lexo këtë tregim...

Kjo grua saudiane shkoi në shoqërim të burrit në një konferencë të medicinës në një qytet evropjan. Ajo shkoi atje duke e ditur se Zoti i saj që është në Saudi, po i Njeiti është edhe në europë. Ajo e dinte se edhe atje ka burrë sikur këtu. Ishte e kapur për fenë dhe mësimet e fesë së vet. Normalisht se kjo reflektohej edhe në mbulesën e sajë. Ajo ishte e mbuluar plotësisht me mbulesë islame.

Ajo shkoi në atë qytet me mbulesën e sajë të plotë islame, saqë prej saj nuk dukej asgjë.

Ajo, me burrin e saj kalonte nëpër korridoret e sallës ku mbahej konferenca, e tëra në të zeza, askush nuk dinte se çka ka mbrenda. Të gjithë sytë e shikonin dhe dëshironin të dinë se çka bën kjo mbulesë e plotë në qendër të europës?

Gjë, të cilën se kishin parë më herët.

Shumë gra evropjanë u grumbulluan rreth saj. Ato ishin profesoresha dhe kishin mbushura goxha disa vjet. Ato iu drejtuan e i thanë:

"Sigurisht kështu je mbuluar se ke ndonjë të metë ose fytyra yte është e shëmtuar?"

Kështu ato mendojnë, mendojnë se mbulesa ua mbulon shëmtimin e tyre.

I morri në një skaj dhe ua zbuloi fytyrën, e panë se s'kishte as të meta e as ndonjë shëmtim, madje fytyra i ndriçonte. Ishte sikur edhe gratë tjera.

Bisedoi me to dhe u sqaroi pozitën e gruas në islam, madhështinë e gruas muslimane, sa e mbron mbulesa dhe në përgjithësi mbi mësimet islame. Pas 20 minutash bisedë shtatë profesore publikuan hyrjen e tyre në Islam! Ato hyrën në fenë Islame, kurse shkak ishte kjo grua, e cila kujdesej për nderin, mbulesën dhe fenë e saj...

Si, shtatë profesoresha të hyjnë në Islam vetëm për njëzet minuta!

Sa mangësi kemi ne?!

Kjo grua nuk kishte turp nga mbulesa e saj, nuk i vinte rëndë ta mbajë mbulesën islame, nuk pranoi të shkrihet në mesin e kësaj shoqërie, e të bëhet e lirë, pasi që e kishte bërë islami krenare...

E tillë është gruaja muslimane, e cila nëse e kryen misionin e saj e udhëheq botën. Një grua e thjeshtë i udhëheq profesoreshat!!

All-llahu të dhashtë sukses motra ime muslimane, të mbrojtë dhe të bëftë të dobishme për Islamin dhe muslimanët e të bëftë shmebulltyrë për të tjerat.

Vallë, edhe pas këtij rastit do të turpërohesh nga mbulesa yte, pa marrë para sysh, a gjindesh në vendin tënd ose në vende të huaja?!

Fëmijët tanë dhe webi çoroditës

Interneti është bërë sikur një xhin, të cilin askush nuk mund ta ndalë. Një njeri që nuk e përdor internetin konisderohet i pavlerë në mesin e tjerëve.

Numri më i madh i shfrytëzuesve të internetit janë të rinjtë, djem dhe vajza. Është prind mund ta vëren këte duke parë se sa orë qëndrojnë fëmijët para internetit.

Është interneti? Nëse dëshirojnë prindërit ta parashtrojnë këtë pyetje, ose pse njerëzit janë pasionuar kaq shumë pas internetit, përgjigja e atyreve që mësojnë në universitet ose shkolla të mesme është: hulumtojmë materiale shkencore. Kjo mund të jetë e saktë pjesërisht, mirëpo sigurisht se kohën më të madhe e kalojnë në hulumtime të materialeve "joshkencore", madje të jemi më të çiltër ata shkojnë e bëjnë ca hulumtime jo të pastërta.

Është e vërtetë se statistikak që flasin për përdorimin e internetit nga të moshërriturit "dështon" dhe nuk ngritë kokë, mirëpo statistikak që flasin për përdorimin e internetit nga adoleshentët janë trishtuese dhe i detyrojnë prindërit që të kujdesen nga ndikimi i internetit në fëmijët e tyre. Në prani në 4.2 milion faqeve imorale në internet, ato paraqesin 12 % të mbarë faqeve që ekzistojnë në internet. Statistikat thonë se 90 % të adoleshentëve i vizitojnë këta faqe. Kurse mosha mesatare e atyreve që fillojnë vizitën e këtyre faqeve është 11 vjeçe.

I nderuari lexues mund të parafytyrosh çfarë ndikimi psikologjik, emocional dhe edukativ ka vizita e këtyre faqeve tek adoleshentët.

Ndoshta adoleshentë që nuk kanë ma shumë se 12- 13 vjet e njohin jetën seksuale ma mirë se të martuarit gjatë kohë.

Statistikat thonë se 80 % të të rinjve dhe të rejave në moshën 15- 17 vjeçare me përfundimin e kësaj etape kanë parë marrëdhënie intime të plota në internet.

Disa prindër mund të thonë: firmat lokale në disa vende kanë vënduar programe të ndryshme për të penguar depërtimin te këto faqe. Mirëpo secili i ri, madje edhe fëmijët "shejtana" qeshen me këtë muhabet. Sepse ka shumë mënyra, më e lehta njohja e proxi numrit nga një shtet tjetër për ta tejkualuar këtë pengesë dhe për të arritur në "xhennetin e premtuar".

Është e vërtetë se ka edhe programe që vëndohen në kompjuter që i përcakton faqet që ndalohen të vizitohen, mirëpo prania e djemve "ekspertë" në hilet e kompjuterit, tregon se këto mjete janë të padobishme.

Atëherë, çka është zgjidhja?

Zgjidhja qëndron në kuptimin se edukimi i fëmijëve më nuk është aq lehtë siç ka qenë më herët, andaj kërkohet që prindërit ta luajnë rolin e tyre të vërtetë në edukimin e tyre dhe të jenë të kujdeshëm se ata gjinden para një përgjegjësie të madhe, për të cilën do të japin llogari para All-Ilahut, në ditën e

Kijametit, nëse ata nuk e kryejnë si duhet këtë përgjegjësi. Nuk ka zgjidhje mbrojtja nga reziqet e internetit dhe telasheve të tija përveç se duke poseduar edukatën e

vetkontrollit, kurse biseda për mjetet e pengimit, ajo është bisedë e kotë nga e cila nuk ka asnjë dobi.

Salah El-Fudla, shkrimtar Kuvajtian
Përktheu: Bekir Halimi
Salah El-Fudla,
27.2.2004

Martesa është participim

Martesa është participim, këtë e kanë konfirmuar fukahatë musliman para shumë shekujve dhe kjo është rezultati te i cili kanë ardhur ekonomistët e kësaj kohe.

Imam Serhesiu (vdiq në vitin 483 h.) rahimehull-llah, thotë:

“Akti i martesës është akt i përzierjes”, domethënë i participimit. (“El-Mebsut”, 5/ 109).

Kurse Karrafiu, (vdiq në vitin 684 h.), rahimehull-llah, thotë:

“Burri dhe gruaja janë sikur dy partnerë që bashkëpunojnë në interes”. (“Edh-Dhehire”, 13/ 34).

Kurse Shejhul-Islam, Ibën Tejmijje, rahimehull-llah, ka treguar dallimin e fukahave në përshkrimin e aktit të nikahut, dhe ka treguar mendimin se akti i martesës është “akt participimi” dhe se “vet akti është nga lloji i participimit”. Andaj All-llahu, subhanehu ve teala, ka bërë dallim mes participimit dhe posedimit duke thënë:

“Me përjashtim ndaj grave të veta (me kurorë) dhe ndaj atyre (robërshave) që i

kanë në pronësinë e vet, ...”. (El-Muminun: 6). (“Nedherijetul-Akdi”, fq. 186, 188).

Hafidh ibën Rexhebi, (vdiq në vitin 795 h.), rahimehull-llah, se Shejhul-Islam ibën Tejmijje anon kah ky mendim. Kësaj çështje i bëri shënim hoxha Muhamed ibën Utthejmini, (vdiq n vitin 1421 h.), rahimehull-llah, duke thënë:

“Mendimi kah i cili anoi Ibën Tejmijje është i saktë: se është në aspekt të participimit”. (“El-Kavaid”, 2/ 289).

Kështu e kanë perceptuar fukahatë tonë aktin e martesës më shumë se 900 vite. Është raport i participimit mes burrit dhe gruas, e jo raport robërie, shtypjeje dhe shfrytëzimi.

Nëse participimi financiar synon shtimin e pasurisë, nëse bashkëveprimet e ndryshme ekonomike synojnë shtimin e bujqësisë dhe fryteve, pa dyshim se martesa është participim dhe ka synim shumë ma të madh se tërë kjo, e ajo është: zhvillimi i njeriut edhe në sasi edhe në cilësi.

Ashtu sikurse participimi në pasuri ngritet mbi plotësimin mes ortakave, njëri participon me një pjesë të pasurisë dhe tjetri me pjesën

tjetër, tjetri participon me një aspekt të punës, e tjetri me aspekt tjetër të punës, poashtu edhe martesë është participim i ngjitur mbi plotësimin mes dy bashkëshortëve. Secili prej tyre participon me pjesën që di ta bëjë dhe ka mundësi t'i bëjë dobi tjetrit.

Ashtu sikurse edhe te ortakët e biznesit duhet ndarë të drejtat dhe obligimet mes ortakëve, përndryshe do të shkactohej dallimi, do të humbte pasuria dhe do të prishej ortakllëku, e njejtë vlen edhe për bashkëshortësinë, edhe këtu duhet përcaktuar përgjegjësitë dhe detyrat në të dyja palët. Andaj sherijati i ka caktuar gruas obligime ndaj burrit dhe burrit obligime ndaj gruas:

“...Edhe atyre (grave) u takon e drejta sikurse edhe përgjegjësia në bashkëshortësi, e burrave u takon një përparësi ndaj tyre. All-llahu është i gjithëfuqishëm, i urtë”. (El-Bekare: 228).

Ky shikim i raporteve mes gruas dhe burrit nuk mund të krahasohet me gjendjen në të cilën ka qenë gruaja në perendim (në Sh.B.A. –të dhe Britani në veçanti), deri në fillimin e shekullit njëzet, domethënë deri para njëqind vitesh.

Gruaja e martuar nuk ka poseduar të drejtë të kontraktimit, të drejtë të shitblerjes, të drejtë të paditjes, madje as të drejtë të shkruarjes së testamentit!

Sulmet mbi gruan janë konsideruar sulme mbi të drejtat e burrit, përdhunimi i saj është

konsideruar sulm mbi të drejtën e burrit mbi te. Nëse gruaja ka punuar, rogen që e mer është konsideruar pasuria e burrit e jo e gruas. Pas ndryshimit gjeneral që i ndodhi perendimit në këndvështrimin e tyre mbi gruan, gratë fituan disa të drejta të cilat gruaja muslimane i kishte të garantuara para 1400 viteve. Gjithashtu dhet ditur se ndryshimi i këndvështrimit perendimor mbi çështjen e gruas ishte nën ndikim të civilizimit islam, ndikimi i të cilit është konfirmuar në perendim në shumë aspekte.

Sot, ekonomistat parashohin raportin e gruas me burrin, raport participimi (marriage is a share contract) dhe në këtë aspekt analizohet akti dhe studimi.

Ideologët perendimor kanë arritur në këto përfundime, në të cilat kanë arritur dijetarët muslimane me shekuj para tyre.

A nuk duhet të krenohemi me këtë histori dhe me këtë civilizim?

A nuk është detyra ynë ti themi botës: ne posedojmë sistem, i cili ua ka kaluar të gjithëve në mbrojtjen e të drejtave dhe zbatimit të drejtësisë?

Gjithsesi, mirëpo ma e rëndësishme se kjo është ta shëndrojmë këtë histori dhe këto principe në realitet praktik në mesin tonë, para se ti thërrasim të tjerët në këto, që thirrja jonë të jetë fjalë dhe vepër, e jo vetëm fjalë.

Dr. Sami Suvejlilim
Përktheu: Bekir Halimi
Dr. Sami Suvejlilim,
12.3.2004

Udhëzime për shfrytëzuesit e Internetit

1- Kur muslimani e dëgjon ezanin, nuk guxon të lejojë asgjë që ta ndalë atë t'i përgjigjet asaj thirrje. Allahu i lartmadhërisëm në Kur'an thotë: "(ajo dritë) Është në shtëpitë (xhamitë) që All-llahu lejoi të ngriten, e që në to të përmendet emri i Tij, t'i bëhet lutje Atij mëngjes e mbrëmje. Ata janë njerëz që nuk i pengon as tregtia e largët e as shitblerja në vend për ta përmendur All-llahun, për ta falur namazin dhe për ta dhënë zeqatin, ata i frikësohen një dite kur do të tronditen zemrat dhe shikimet. (Nur: 36-37)

2- Interneti është mjet i komunikimit, por ai në të vërtetë është shpatë me dy tehe. Muslimanët duhet t'i shfrytëzojnë anët e mira të Internetit, ato që i shërbejnë fesë dhe jetës së tij, e jo ato që e prishin fenë dhe jetën e tij.

3- Është shumë me rëndësi që shfrytëzuesit e Internetit të mbrojnë sytë e tyre, që të mos shohin atë që është e ndaluar. Shfaqjet e ndaluara janë armë e shejtanit, të cilat ai i përdor për t'i prishur zemrat e muslimanëve, duke ofruar një kënaqësi momentale, pas së cilës vjen pendimi dhe shqetësimi i ndërgjegjes. Shikimi i të ndaluarës është burim i ndotjes së zemrës, rëndimit në gjoks dhe largimit nga adhurimi i Allahut Fuqiplotë. Poashtu këto gjëra e largojnë shpirtin nga kënaqësitë që ai i arrin gjatë adhurimit të Allahut. Kjo është armë e shejtanit me të cilën ai e zbukuron mëkatën, dhe në momentin kur dikush hyn në kurthën e tij, shejtani merr kontrollin ndaj zemrës së tij dhe luan me të sikur fëmija që luan me topin.

4-Mos lejo që Interneti ta "shkatërrojë" kohën tënde. Dhe kjo ndodh kur me orë të tëra i kalon nëpër faqe të ndryshme dhe me grupe të ndryshme bisedash 'online'. Me këtë e harxhon kohën e çmuar - kohën të cilën do ta kishe kaluar me familjen, fëmijët, të afërmit ose duke punuar për të fituar për vete dhe për familjen.

5- Vizitoi shpesh faqet islame. Vizito faqet nëpërmjet të cilave do të marrish informacione të dobishme të cilat e zgjerojnë diturinë tënde. Largohu nga faqet të cilat e dëmtojnë fenë dhe moralin, dhe grupeve që përhapin fitne. Mos hyn në debate me armiqtë e Islamit nëse nuk ke dituri të mjaftueshme me të cilën t'ju kundërshtosh. Në raste të tilla kërko nga dikush që di më shumë të merret me ato çështje.

6- Miqësitë nga chat-i janë kurthe edhe për meshkujt edhe për femrat; kurthe që i çojnë ata drejt marrëdhënieve të ndaluara, marrëdhënie që zakonisht fillojnë si njoftime të thjeshta dhe përfundojnë me dëm të madh për fenë dhe jetën.

7- Ose je ti ai që kontrollon, ose je i kontrolluar. Nëse e vendos Internetin nën kontroll, atëherë dobitë e saja mposhtin dëmin e saj potencial. Atëherë Interneti bëhet dhunti nga ana e Allahut, azze ve xhel-le, por, nëse bie ti nën kontroll të tij, atëherë ai do t'i mjegullojë sytë me kënaqësi të përkohshme, e cila t'i vjedh të hollat, kohën, jetën dhe të largon nga obligimet që i ke ndaj familjes dhe të afërmeve. Bëhesh viktimë, dhe atë nuk mund ta vërrejtësh. Shpëto nga kjo kurthë para se të humbesh dhe para se të bëhet shumë vonë.

Shejh Hamed ibën Abdullah el Ali

Dijetarët dhe mendimtarët

Dijetarët duhet respektuar

Ebu Hanife një herë shkoi për të ngushëlluar Sufjan eth-Thaurin për vdekjen e një nga vëllezërve të tij. Sufjani e mirëpriti me ngrohtësi dhe u ul me të në të njëjtën mënyrë se si një mësues ulej zakonisht me nxënësit e tij.

Nxënësit e Sufjanit ishin të çuditur prej kësaj dhe nuk e aprovuan Shejhun e tyre për një veprim të tillë. Kur Sufjani kuptoi mosaprovimin e tyre, ai tha: "Nëse çfarë ju patë nuk do të ishte për diturinë e Ebu Hanifah-s, le të jetë për moshën e tij, nëse as për këtë atëhere le të jetë për devotshmërinë e tij; nëse as për këtë atëhere le të jetë për diturinë e tij të çështjeve të fikhut".

Nxënësit e tij atëhere thanë: "Me këtë ai na bindi me argument dhe nuk na la asgjë për të thënë".

Nga kjo ndodhi ne mund të nxjerrim mësimet e mëposhtme:

1. Ndjekësit dhe nxënësit është e nevojshme ta kenë vëmendjen tek thëniet dhe dëshmitë e tyre të gabueshme dhe veçanërisht kur ata bëhen të pasjellshëm kundrejt dijetarëve të mëdhenj.

2. Meritat e dijetarëve duhet të nguliten tek vëmendja e studentëve të cilët duhet të inkurajohen për të mësuar nga këta dijetarë përpara se ata të ndërrojnë jetë.

3. Ndryshimi në mendime nuk duhet të jetë pengesë për të marrë dobi nga të tjerët me të cilët nuk bien dakord. Për kundër ndryshimeve në shumë të gjëra midis Ebu Hanifes dhe Sufjanit, këto dy personalitete gjithmonë e kanë lavdëruar njëri-tjetrin.

Muhammed Ibën Bishr ka marrë pjesë në

ligjëratat e të dyve, Ebu Hanifes dhe Sufjanit. Kur ai shkonte tek hallka (rrethi, tubim ku mësohen dituritë fetare) i Ebu Hanifes, ai do ta pyeste ku ke qenë. Kur ai i ka thënë që ai ka qenë në ligjëratat e Sufjanit, Ebu Hanife i thoshte: "Të ishin el-Avad dhe Alkama (emrat të disa dijetarëve të hadithit) në mesin tonë, ata sigurisht do të ishin në nevojë për diturinë e Sufjanit".

Kur ai shkoi tek hallka e Sufjanit, ai e ka pyetur atë se ku ka qenë ai do t'i thoshte që ai ka qenë në ligjëratat e Ebu Hanifah-s. Sufjani thoshte: "Nuk ka njeri në faqen e kësaj toke më të ditur se Ebu Hanife".

4. Civilizimi islam në të gjitha shkencat dhe fushat e tij u formua vetëm në sajë të frymës së pastër të tij, i cili ishte i pastër nga të gjitha shenjat e fanatizmit doktrinal dhe mendjengushtësisë. Kjo është e kundërta e vizionit të mbajtur nga disa të rinj të sotëm injorant të cilat janë të pafytyrë drejt atyre të cilët kanë ndryshim mendimi, thërrasin emrat e tyre dhe diskreditojnë reputacionin dhe nderin e tyre me deklarimin se po shfaqin të vërtetën dhe se po i paralajmërojnë muslimanët kundër tyre.

5. Ndërkohë duke ruajtur të drejtat e dijetarëve dhe duke mbrojtur nderin e tyre, një dijetarë ose një nxënës dije duhet të shfaqë çfarë ai beson është e drejtë, pa aludime ose implikime me dëshirat dhe egon e tij. Të treguarit e të vërtetës nuk është i njëjtë me të treguarit mosrespekt dhe pafytyrësi ndaj dijetarëve.

Shejh Abdurrahman el-Xhuri
Marrë nga revista el-Xhumua v.15 nr. 10
Përktheu: Ammar Ardit Kraja
Abdurrahman el-Xhuri,
27.2.2004

Pse biseda rreth dijetarëve?

Është një pyetje që parashtrohet, pyetje që ka të bëjë me qëllimin e bisedës rreth dijetarëve. Nuk bëhet fjalë vetëm për Imam Ahmedin. Në mesin e tyre është edhe Sulltani i dijetarëve Izz ibën Abdus Selam, Imam Maliku, Imam Shafi'iu Sulltani i dijetarëve Mundhir ibën Se'id El Beluti dhe shumë tjerë.

Pse biseda rreth tyre është aq e rëndësishme?

1. Gjatë përmendjes e të mirëve zbret mëshira e All-llahut (fjalë e Sufjan ibën Ujjes, shih. El Hilje 7/285). Përmendja e tyre është përmendja e diturisë të cilën ata e bartnin, metodës të cilën e ndjeknin, fesë për të cilën punuan dhe në të cilën thirnin. Ata nuk përmenden për shkak të prejardhjes fisnike e as për shkak të pasurisë apo pushtetit që i posedonin. Kur të përmenden, përmendet feja e All-llahut të cilën aq mirë e shërbyen. Ata që i duan i don All-llahu dhe ata që i lavdërojnë i lavdëron All-llahu, subhanehu ve teala.

2. Njeriu në këtë udhë të gjatë ka nevojë për model dhe shembull të cilin do ta pason. Modeli më i mirë të cilin e pason muslimani është modeli i paraqitur në jetën e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, Muhammedi, më i zgjedhuri prej pasardhësve të Ademit, alejhi selam. All-llahu, subhanehu ve teala, thotë: "Ju e kishit shembullin më të lartë në të dërguarin e All-llahut, kuptohet, ai që shpreson në shpërbimin e All-llahut në botën jetër, ai që atë shpresë e shoqëron duke e përmendur shumë shpesh All-llahun." (El Ahzab, 21)

Muhammedi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ishte model i përkryer në gjitha pikëpamjet e jetës. Në jetën e tij si prind do të gjesh mënyrën më të mirë të edukimit dhe sjelljes me fëmijën. Modeli tij i bashkëshortit tregon tiparet e jetës së lumtur bashkëshortore. Mësuesi në jetën e të Dërguarit gjen modelin e mësuesit më të suksesshëm. Luftari, nga ky model i luftëtarit fisnik, mëson parimet e luftës së drejtë, dhe sjelljen e duhur gjatë fitoreve dhe gjatë disfatës. Dijetarët për të cilët flasim janë vetëm një vazhdimësi e këtij modeli të përkryer, njerëz që ndriçuan jetët e tyre me parimet e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Ata, Imam Ahmedi, Imam Ebu Hanifeja, Imam Shafi'iu, Imam Maliku, imamët e thirrjes, durimit dhe sakrificës, nuk janë përpos një gjurmë e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Ndoshta do të na pyetni, pse pra nuk mjaftoheni me biografinë e të Dërguarit dhe me rrëfimin e jetës së tij. Për ata që kështu pyesin themi: Muhammedi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, peygamberi i zgjedhur, i nderuari me shpallje, i besuari me kumtimin e mesazhit hyjnor ishte vazhdimisht nën mbikqyrjen e All-llahut i cili e mbronte në çdo hap, në kohë që dijetarët pas tij nuk gëzuan këto veçori të Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Përkrah natyrës së thjeshtë njerëzore, arritën të bëhen vazhdimësi e sukseshme e metodologjisë të cilën e vendosi Muhammedi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Jeta dhe veprimtaria e tyre ishin argument më i mirë i suksesit të tyre në ndjekjen e

rrugës së drejtë.

3. Gjitha fetë dhe botëkuptimet pretendojnë se ata janë ata që botës i ofrojnë udhëzimin e drejtë dhe modelin ideal e jetës së lumtur. Të krishterët për shembull promovojnë faljen dhe dashurinë duke përsëritur parullën: ai që të godet në faqën e djathë ktheja faqën e majtë, ai që ta merr perelinën jepja edhe këmishën. Çifutët pretendojnë se janë populli i zgjedhur në kohë që komunistët pretendojnë se ata do ta garantojnë barazinë e plotë duke promovuar parajsën në këtë botë.

Nëse këto pretendime i krahasojmë me gjendjen faktike do të ballafaqohemi me këto rezultate. Të krishterët edhe pse thërrasin në paqe dhe dashuri, inicuan shumë luftëra dhe derdhën shumë gjak. Populli i zgjedhur Zotit të tyre i atribuon shumë mangësi që nuk i takojnë madhërisë së Tij. Morën guximin që të shkelin gjitha dispozitat e Tij dhe derdhën gjakun e pafajshëm e të dërguarve. Komunistët me botëkuptimin e gabuar vetëmse thelluan më tepër

hendekun e ndarrjes mes të pasurve dhe të varfërve.

Në përgjithësi bëhet fjalë për pretendime që humben në botën e realitetit. Paraqet një fotografi kurse zbaton të kundërtën e saj. Islami si fe nuk ishte vetëm teori, besime, vlera dhe parime, për të cilat lexohet dhe nuk zbatohet. Kjo fe në mënyrën më të mirë u zbatua dhe u promovua si model i jetës, gjë të cilën shumë e ndihmuan dijetarët e gjeneratave të ndryshëm. All-llahu, subhanehu ve teala, caktoi që këtë dituri, në çdo gjeneratë, të bartet nga më të drejtët. Ata që do të ruajnë fenë nga shtrembërimet e ekstremistëve, devijimi i të padobishmive dhe injoranca e xhahilëve. Çdo herë që pasimi i rrugës së drejtë rrezikohej me devijim, ata e kthenin në binarin e duhur. Jeta e Imam Ahmedit, Imam Ebu Hanifes, Imam Malikut dhe Imam Shafi'ut janë vetëm edhe një argument se feja Islame është fe e punës, fe e zbatimit e jo fe që mbetet në suazat e teorisë së thatë.

Selman ibën Fehd El Aude
përktheu: Talha Kurtishi
Selman ibën Fehd El Aude,
27.2.2004

Ibën Huzejme

Imam Ebu Bekr Ibën Huzejme. Ibën Huzejme ishte njëri prej hafidhëve të mëdhenj më të cilët krenohet Ummeti Islam. Jetoi në kohën e artë të shkencës së hadithit, në shekullin e tretë hixhrij. Vazhdoi metodologjinë e shkollës, themelet e të cilës i vendosën Buhariu dhe Muslimi. Libri i tij Es Sahih ze vendin e tretë në mesin e koleksioneve menjëher pas librave të Buhariut dhe Muslimit.

Quket Ebu Bekr Muhammed ibën Is-hak ibën Huzejme ibën Mugire ibën Salih ibën Bekr Es Sulemi En Nejsaburi Esh Shafi'i. Ka lindur në vitin 223 H (837 G) në qytetin e Nejsaburit. Në atë vend filloi kërkimin e diturisë tek dijetarët e vendit. Bazat e shkencës së hadithit i mëson tek Is-hak ibën Rahavejhi dhe Muhammed ibën Humejd Er Razi.

Pas mësimit në vendlindjen e tij fillon udhëtimet në kërkim të hadithit, gjë me të cilën dalloheshin dijetarët e hadithit. I ati i tij nuk ia lejoi largimin prej shtëpisë pa e mësuar Kur'anin përmendsh. Pasi që e mëson Kur'anin përmendsh, me lejen e prindit, udhëton në Merv, e pastaj në Rejj, Bagdad, Sham, Basra, Kufe, El Xhezire, El Hixhaz, Egjipt, Vasit dhe vende të tjera. Në këto qendra të shkencës Islame përkrah shkencës së hadithit u furnizua edhe me njohuri të gjëra në lëminë e fikhut. Kështu ai, siç thotë Dhehebiu, u bë shembull i diturisë jashtseriele dhe bazë shkencore e jashtëzakonshme.

Mësuesit e tij:

Numri i mësuesve, tek të cilët mësoi gjatë viteve, kalon numrin e 100 mësuesve. Në librin e tij Kitabu Tevhid numëroi 135 mësues. Në udhëtimin e tij në kërkim të diturisë përfitoi edhe nga këto mësues:

Buhariu, Muslimi, Is-hak ibën Rahavejhi, Muhammed ibën Humejd Er Razi, Muhammed ibën Jahja Edh Dhuhli, Bundar Muhammed ibën Beshshar El Abdi, Muhammed ibën El Muthenna Ebu Musa, Mahmud ibën Gajlan, Ali ibën Huxhr, Junus ibën Abdul E'ala, Ahmed ibën Meni', Ebu Kurejb, Ahmed ibën Ibrahim Ed Devreki, Ebu Se'id El Esh Shexhxxh, Harun ibën Is-hak El Hemedani, Bishr ibën Muadh etj.

Nxënësit e tij:

Diturinë e tij nga shkenca e hadithit, në mënyrë të zellshme e shënuan dhe kumtuan nxënësit e tij të shumtë. Në burimet e biografisë së tij cekën këto nxënës:

Ahmed ibën El Mubarek El Mustemli, Ibrahim ibën Ebi Talib, Ali En Nejsaburi, Ebu Hamid Esh Sherki, Ebu Hatim El Busti, Is-hak ibën Sa'd El Nesevi, Jahja ibën Muhammed ibën Se'id, Ibën Adijj, Ebu Bekr El Mukri', Halil ibën Ahmed Es Sixhezi, Ahmed ibën Xha'fer Esh Shejbani etj. Nga respekti të cilën e patën ndaj tij, disa mësues të tij transmetuan disa hadithe në të cilët ata e cekin emrin e tij në fillim të senedit, sikur mësues. Në mesin e atyre të cilët vepruan kështu janë edhe dy Imamët, Buhariu dhe Muslimi.

Virtytet e tij:

Shumë virtytë ishin veçori dalluese të këtij vigani. Modestia dhe devotshmëria

zbukuronin edhe më tepër cilësitë morale të larta që i kishte. Transmetohet se asnjë vepër të tij nuk e ka filluar pa falur dy rekatë namaz istihare (namaz që falet para se të merret vendimi përfundimtar për një vepër. Sahabët këtë namaz e falnin edhe kur bëhej fjalë për gjëra të thjeshta siç ishte blerja e këpucëve).

Kur një herë e pyetën për diturinë si e ka fituar është përgjigjur asnjëherë nuk kam pirë prej ujit të Zemzemit pa e lutur All-llahun për dituri të dobishme. Modestia e tij shihej në faktin se kishte vetëm dy këmisha. Çdo rrobë të cilën e blente nuk e vishte shumëherë dhe atë ua dhuronte tjerëve. Ishte bujar dhe fisnik, i ndihmonte nxënësit e tij. Shtronte sofra për të varfurit. Ishte trim dhe nuk nguronte që të përmirëson gabimin e tjerëve edhe nëse bëhej fjalë për prijësit e muslimanëve. Ai rrëfen: Një ditë isha në vizitë tek Emiri Isma'il ibën Abdil-lah dhe ai citoi një hadith në senedin e të cilit kishte gabim. Unë ia përmirësova gabimin dhe kur dola Ebu Dherr El Kadi më tha: Ne plotë 20 vjet e dinim këtë gabim dhe asnjë nuk ka patur guximin që t'ja përmirëson këtë gabim. Ibën Huzejmeja tha: Unë vetëvetës nuk ia lejoj që të dëgjoj një hadith të Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, në të cilin ka gabim, mangësi, apo shtrembërim, e të mos ua tërheki vëmendjen.

Është interesant edhe rasti kur ai së bashku me tre shokët e tij ishte në Egjipt dhe mbetën pa mjete për jetë. Pasi që u konsultuan të gjithë u pajtuan se ka nevojë që të dalin për të kërkuar ndihmë. Të gjithë përpos Ibën Huzejmes i cili mbeti në shtëpi për të lutur Zotin e tij, dolën. Kur u kthyn në shtëpi, pas pak kohe, në derë trokiti një njeri dhe tha: Kush prej juve është Muhammed ibën Nasr El Meruzi. Kur ky u përgjigj njeriu nxorri thesin në të cilin kishte 50 dinarë të

arrit të cilët i keni dhuratë prej mëkëmbësit (emirit) të Egjiptit. Ata refuzuan të marrin këto pare pa shpjegim. Punëtori i emirit tha: Kur emiri rra në gjumë pas drekes pa një ëndërr në të cilin dëgjoji një zë: O Ahmed si do të arsyetohesh nesër para All-llahut kur do të pyetesh për katër dijetarët që mbetën tre ditë pa ushqim. Kur u zgjua prej gjumit i shënoi emrat që i kishte dëgjuar dhe dërgoi shërbëtorin tek ata.

Dijetarët për te:

Kur Abdur Rahman ibën Ebi Hatimi është pyetur për të është përgjigjur: Vaj për ju, ai duhet të pyetet për mua e jo unë për të. Ai është Imam që pasohet.

Rebi' ibën Sulejman, njëri prej mësuesve të tij thotë: A e dini kush është Ibën Huzejme? Ai është njeriu prej të cilit ne kemi mësuar më tepër se ai prej neve.

Darekutni: Imam i besueshëm, pa rival të vërtetë...

Dhehebi: Imam, hafidh i hadithëve, argument në lëminë e hadithit, fekih.

Ebu Hatim: Në këtë botë nuk kam parë njeri i cili më mirë e njeh sunnetin dhe i cili ka më tepër hadithe në kujtesën e tij. Duket si tërë sunnetin e ka para syve.

Ibën Kethiri duke i numëruar virtytet e tij thotë: Prijësi i dijetarëve, dijetari i cili tuboi dhe shkroi dituri të gjërë. Libri i tij (Sahih) numërohet në librat më të vlefshme dhe më të dobishme. Një prej muxhtehidëve të Islamit.

El Mu'abbir: Ishte njeri i cili ringjalli sunnetin e të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Veprat e tij:

Ibën Huzejme dallohet me veprimtarinë e frytshme të tij. Ka shkruar libra të shumta. Imam Hakim thotë se ka shkruar 140 libra me tituj të ndryshëm.

- Muhtesarul muhtesari minel musnedi sahihi an Resulillahi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, i njohur shkurtimisht si Sahih Ibën Huzejme i botuar me redakturë të dr. Muhammed Mustafa El E'dhamij me ndihmë të Shejh Albanit.

- Kitabu Tevhidi ve ithbati sifatir Rabb – nga lëmia e Akides

- She'nu duai ve tefsiru ed'ijetil me'thure – komentim i lutjeve peygamberike

- Kitabu me'anil Kur'an - tefsir

- El Musnedu fil fikhi - fikh

- Kitabul Kebir -vepër kapitale në tëcilën e ka tubuar shumicën e librave të tij.

(Dorëshkrimet e këtyre tre librave të fundit janë të humbura dhe për to dihet vetëm nga vet autori ose nga autorë tjerë të cilët kanë cituar prej tyre)

Vdekja e tij:

Sipas gjitha burimeve jeta e tij në këtë botë ka përfunduar në vitin 311 H (923 G).

All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e tij të gjërë.

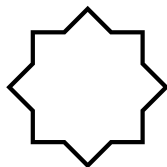
Burimet e biografisë:

Sijer A'lam Nubela, El Bidaje ven Nihaje, Tabekatush Shaf'ije, Tedhkiretul Huffadh, El Xherhu ve te'dilu, Shedheratudh Dheheb

Përktheu: Talha Kurtishi

Talha Kurtishi,

5.3.2004

Abdulkadër Arnauti

Muhadithi Abdulkadër Arnauti. Ky dijetar shqiptar, me emrin Kadri Sokoli u lind në fshatin Vrellë në afërsi të Istogut (Kosovë) në vitin 1927. Qysh si fëmijë i vogël tre vjeçar, së bashku me familjen e vet shpërngulet në Damask (Shami i atëhershëm). Në Damask vijon shkollën fillore. Në këtë shkollë e njohur me emrin Medresetu Is'af El Hajri, mësimet e para i merr para mësuesit të tij Subhi El Attar tek i cili mësoi Kur'an, texhvid dhe mësimet e para të fikhut. Pas mbarimit të shkollës fillore fillon punën si orëndreqës në duqanin e një profesori të Az-harit, Shejh Se'id El Ahmer, në afërsi të xhamisë Emevije. Pronari i dyqanit pas pak kohe vërejti aftësitë e Abdul Kadrit, e morri ate dhe e çoi të mëson në Xhaminë Emevite në hallkat e Shejh Salih Farfurit gjegjësisht tek nxënësi i tij Abdur Rezzak El Halebij.

Duke kërkuar dituri mësoi edhe tek Shejh Mahmud Faiz Ed Dir'atani tek i cili vazhdoi mësimet e Kur'anit. Në hallkat e xhamisë Emevije vazhdoi mësimet e hadithit, tefsirit dhe fikhut. Përdorja nga ana e disave të haditheve të dobëta dhe atyre të trilluara e nxitën që më tepër t'i përkushtohet shkencës së hadithit.

Gjatë kësaj kohe mësoi edhe tek disa dijetar shqiptar siç ishin: Sulejman Gavoçi i ati i Vehbi Sulejman Gavoçit, dhe te Nuh efendiu, i ati i muhadithit të njohur, Muhammed Nasiruddin Albani.

Pas pesë vite mësoi zanatin e orëve dhe filloi të punon në duqanin e tij. Në atë kohë me kërkesë të shkollët bëhet mësues në

shkollën në të cilën i morri mësimet e para. Gjatë kësaj kohe i përkushtohet tërësisht hadithit duke mësuar dita ditës më tepër për këtë shkencë të bekuar siç është i bekuar i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Gjatë kësaj kohe fillon edhe redaktimin e librit voluminoz "Xhamiul Usul fi ehadithi Resul" të cilin libër e përpunoi brenda 5 viteve. Përkrah dijes si dhe për shkak të oratorisë dhe guximit të tij zgjedhet si hatib i xhamisë Muhammedije në Damask. Hutbet e tij në këtë xhami ishin të dëgjua dhe vizituara nga ana e shumë njerëzve. Pas xhumasë ai qëndronte për t'u përgjigjur pyetjeve nga të pranishmit në xhami. Vetëm para disa vitesh iu ndalua ushtrimi i këtij posti, me preteks të hutbes në të cilën ai thirri muslimanët që të bojkotojnë festimin e vitit të ri i cili nuk është festë e muslimanëve dhe nga shkak i veprave të shëmtuara që bëhen gjatë atyre festimeve.

Njihet edhe si muxhtehid (shkalla më e lartë e diturisë) në çështjet e shkurorëzimit (talakit).

Gjatë jetës shkencore shpesh herë është takuar me Shejh Albanin gjatë qëndrimit të përbashkët në bibliotekën edh-Dhahirijje. Për të ai thotë: "Me Albanin, All-llahu e mëshiroftë, më lidhte një lidhje plotë dashuri dhe respekt edhe pse nuk pajtoheshim në disa mendime me njëri tjetrin. Gjatë qëndrimit në Siri ai jetonte afër xhamisë ku unë isha hatib dhe falej pas meje."

Shejh Abdulkadër Arnauti kontaktonte shpesh edhe me shejh Ibën Bazin, me të cilin u takua në xhaminë e Pejgamberit, sal-

lall-llahu alejhi ve sel-lem, ku ai kishte mbajtur një fjali pas namazit të xhumasë. Pas këtij takimi çdo herë që vizitonte Saudinë është takuar me të. Me iniciativë të Ibën Bazit shejh Abdulkadër disa herë e ka vizituar Kosovën. Udhëtimet e tij në Kosovë kanë qenë shkak i dërgimit të grupës së parë për mësim në Univerzitetit Islamik në Medine. Kjo lidhje e fortë vazhdoi deri në fund të jetës së Ibën Bazit, All-llahu e mëshiroftë.

Qëndrimi i shejh Abdulkadërit ndaj bidatxhive është i njohur edhe ai asnjëherë nuk e ka kursyer kohën e as mundin në mbrojtje të Sunnetit dhe menhexhit. I njohur është rasti kur një personi me emrin Sek-kaf (një njeri i cili thotë se Albani ka gabuar në gjitha hadithet që i ka recenzuar) i ka thënë: "All-llahu Ekber, po të ishte ti dijetar i hadithit nuk e kishte thënë këtë."

Në një rast kur në xhaminë e tij ka qenë i pranishëm ambasadori i Iranit, shejhu ka folur kundër martesës së përkohshme (nikah mut'a që është e deroguar) pas kësaj është ulur dhe ka biseduar me një hoxhë prej shi'ave duke e bindur atë se hadithet që flasin për lejimin e martesës së këtij lloji ose janë të deroguar (mensuh) ose të dobëta (daif).

Lapsi i tij poashtu dëshmon për aftësitë e tij shkencore. Si recenzent i hadithëve ai ka nxjerrur vepra voluminoze. Sipas tij ka redaktuar 40-50 libra dhe është autor i tre librave. Veprat e tij më të rëndësishme janë:

Xhamiul Usul fi ehadithi Resul - recenzim - 11 vëllime

Zadul me'ad fi hedji hajril lbad-recenzim së bashku me Shuajb Arnautit - 6 vëllime

Zadul mesir fi ilmi Tefsir-recenzim-9 vëllime

El Furkan bejne evlijai Rahman ve evlijaish- shejtan - recenzim-1 vëllim

El Furkan bejnel Hakki vel Batil — recenzim - 1 vëllim

El Metxher er Rabih fi thevabi el Amel es Salih — redakturë- dorëshkrim i pabotuar

Esh Shifa bi ta'rifi hukuk Mustafa-redakturë - dorëshkrim i pabotuar

Es Sunen vel Mubtede'at — redaktuarë-dorëshkrim i pabotuar

Përpunimi i librit "El Bidaje ven-Nihaje" me vlerësim të hadithëve- dorëshkrim i pabotuar

Disa libra të fikhut (Shaf'iij dhe Hanbelij) në redaktimin e të cilave akoma punon.

Veprat e tij i ka tubuar një nxënës i tij në librin "Keshfu Litham an ehad muhadithij Sham, Abdul Kadir El Arnaut"

Në gjuhën shqipe i janë botuar dy libra:

Mbi rrugën e të parëve tanë -1993

Porositë profetike- "Gjurma", Prishtinë, 2001

Abdulkadër Arnauti aktualisht jeton dhe vepron në Damask-Siri. All-llahun e lusim që të begaton jetën e tij në shërbim të fesë Islame. Amin.

Përpiloi: Talha Kurtishi
Talha Kurtishi,
12.3.2004

Edh-Dhehebi

Imam el Hafidh edh-Dhehebi

Emri i plotë: Emri i tij i plotë është: Shemsuddin Muhammed ibën Uthman ibën Kajmaz et Turkmanij el Farikij ed Dimeshkij esh Shafijj, i njohur si edh Dhehebij.

Lindi në Damask në vitin 673 H. (1274 sipas Isaut). Mësoi përpara hoxhallarëve të Shamit, Egjiptit dhe Hixhazit (Saudisë së sotme). U shqua në shumë shkenca e në veçanti në Kiraetet (mënyrat e leximit) të Kur'anit, dhe hadith saqë për hifdhin që kishte ai silleshte si shembull dhe e atribuon si "imami i të gjithëve në hifdh, shejhi i përmirësimit, dhe burri i burrave në çdo rrugë".

Zëri i tij u dëgjua në çdo vend dhe ia mësynë studentët nga të gjitha anët. Dhehebiu ka përmendur në "Mu'xhem"-in e tij se ai ka marë mësim nga më shumë se 300 mësues.

Dhehebiu ka ushtruar disa detyra në Damask, dhe kur iu verbërua në vitin 741 H. e ndërpreu shkrimin dhe iu qas vetëm mësimdhënies derisa i erdh exheli.

Veprat e tij: Dhehebiu -rahimehullah, ka lënë një pasuri të majme shkencore nga të cilat i përmendim disa:

1-Tarihul Islam (Historia Islame) nga lëmia e historisë,

2-Sijeru A'lami n Nubela, (Biografite e të shquarve fisnik) vepër voluminoze në të cilën me precizitet të enciklopedisë ka tubuar informatat mbi dijetarët dhe njerëzit e shquar me ndikim në kohërat e tyre. 25 vëllime nga të cilët vëllimi i parë dhe i dyti janë jetëshkrimi i të Dërguarit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

3-El l'lamu bi Vefijjatil E'lam (Njoftim mbi vdekjet e të shquarve) nga lëmia e historisë,

4-El Iberu fi Ahbaril Beshar (Mësimet në lajmet e njerëzve) nga lëmia e historisë,

5-Tedhkiretul Huffadh (Përkujtimi i Hafizëve) biografi të dijetarëve,

6-Mizanul l'tidal fi Nakdir Rixhal (Peshoja e drejtësisë në kritikën e burrave) vlerësimi kritik i transmetuesve të hadithit,

7-El Mugni fidduafâ (I mjaftueshmi për njohjen e transmetuesve të dobët) libër i cili ka tubuar transmetuesit e dobët të hadithit,

8-El Kashif (Shpaluesi) biografite e transmetuesve shkurtimisht

9-Telhisul Mustedrek lil Hakim (Rezymimi i "Mustedrek"-ut të Hakimit) libër me vlerë të madhe në të cilën ai ka përmirësuar vlerësimet e gabuara të Imam Hakimit për shumë hadithe të cilët i ka shpallur si të sakta,

10-Tabakatu Meshahiril Kurrâ (Shtresat e Kurrâve-lexuesve të njohur të Kur'anit) biografite e lexuesve të njohur të Kur'anit,

11-Takvimul Buldan (Atlasi i Shteteve),

12-el Kebair (Mëkatet e mëdha) etj.

Mirënjohjet e dijetarëve ndaj tij:

Në hyrjen e "Sijeru A'lami-n-Nubela" të redaktuar nga dijetari shqiptar Shuajb Arnauti (1/70-73) qëndron se Ibën Haxher-i për Imam Dhehebiun ka thënë: "Ai i ka nxitur njerëzit në shkrimet e tij dhe i kanë kaluar nëpër duar duke i lexuar duke i shkruajtur dhe duke i dëgjuar".

Tekijjuddin Rafi Es Sel-lamij, nxënësi i tij, ka thënë: "ka qenë i mirë, bamirës, modest, me virtyte të mira. Ligjëronte këndshëm, shumicën e kohës e kalonte në tubim të materialeve dhe rezymimin e tyre. I angazhuar me ibadet, natën e kalonte në lexim të Kur'anit dhe namaz .

Taxhuddin Es Subkij ka thënë: "shejhu dhe profesori ynë, imami, hafizi, muhaddith i kohës, imami i të gjithëve në hifz, ari i kohës së tij". Eruditi, Ahmed Shakir për të ka thënë: "e kulloi hadithin dhe njerëzit e tij, i shikoi dobësitë dhe gjendjet e tij, i definoi

biografitë e njerëzve, i anuloi dyshimet, tuboi një numër të madh dhe u bëri dobi shumicës".

Vdekja e tij:

Vdiq-rahimehullah-më 03 Dhulkade 748 h. (1348 G.) dhe u varros në Damask. Në xhenazen e tij morën pjesë një numër i madh i ulemave në mesin e të cilëve edhe Taxhudin Es Subkij.

Emin Limani

Redaktoi: Talha Kurtishi

Alblslam.Com

Emin Limani,

19.3.2004

•

;

Pyetje dhe përgjigje

Tema: Mevludi

Numri: 751

Data: 23.03.2001

Pyetje: Selam alejkum hoxhe pyetja qe dua te pyes eshte ne maqedoni kosov shqiperi ka shume musliman qe e besojn allahun por i bejne shirk cka eshte me kryesore edhe falin namaz agjerojne ramazan... por bejne shirk, sidomos pleqet.qka eshte ceshtja e ketyre personave ,ne ditën e gjykimit a do te jen sikur kjafiret apo si ,edhe a do te jene ne xhehennem pergjithmone.ju lutem nese keni mundesi me shpejte pergjigjen.ALLAHU ju ndihmoft.

Përgjigje: All-llahun e falenderojme, paqa dhe bekimi qofshin mbi Muhammedin. Para se të përgjigjemi për fundin e këtyre muslimanëve që sipas jush bëjnë shirk, të shohim se çka është shirku edhe kur gjukohet për një njeri se ka rënë në shirk.

Ashtu që nuk duhet të nxitojmë në kësi lloj vlerësimesh.

Nëse një njeri, me emër musliman, bën shirk, siç është sexhdeja ndaj varrit, statujës, therr kurban për vareza, tyrbe, evlija, ose gjërat që janë të veçanta për All-llahun, ua dedikon krijesave, ky njeri ka bërë shirk, mirëpo nuk i thuhet mushrik, derisa të verifikohet se a ka pasur dituri për këto gjëra, dhe a i ka bërë me vetëdije dhe me vetdëshirë. Nëse miren vesh këto gjëra atëhere mundet të konkludohet se ky qenka ose nuk qenka mushrik, idhujtar.

Pastaj kjo nuk është punë e secilit musliman, këto vlerësime mundet t'i jep vetëm dijetari, i cili i di hollësisht këto gjëra shkencore edhe e di hollësisht rastin në fjalë.

Adaj muslimanet e tanë që bajnë gabime, zakonisht këto gabime i bëjnë pa vetëdije dhe nga injoranca, nëse u sqarohen me butësi dhe urtësi, inshaAll-llah, largohen prej këtyre gabimeve dhe mëkateve, të cilat mundet të jenë shkaktare që të mbeten përgjithmonë në xhehennem. All-llahu e di më së miri.

Bekir Halimi,

15.04.2003

???????

Këshillë për braktisje të veprimit me hadithe të dobëta

Së fundi them: ne këshillojmë vëllezërit tonë musliman në lindje të tokës dhe në perëndim të saj që të braktisin totalisht veprimin në bazë të haditheve të dobëta dhe të orientojnë zellin e tyre kah veprimi me ato që janë të vërtetuara nga Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem. Në te ka që të mjafton për të mos vepruar me hadithe të dobëta. Dhe në këtë është shpëtimi nga rreziku i rrënies në rrenë për Pejgamberin, sal-lallahu alejhi ve sel-lem. Kjo ngase ne e dijmë nga përvoja se ata që kundërshtojnë këtë gjë kanë rrënë në ate që përmendëm prej rrenës për Pejgamberin, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, kjo sepse ata vepruan me çdo gjë që dukej hadith. Dhe ka aluduar për këtë (l dërguari), sal-lallahu alejhi ve sel-lem, në fjalën e tij: “I mjafton njeriut për rrenë që të flasë gjithçka që ka ndëgjuar” (transmeton Muslimi në hyrje të Sahihut të tij)

Si sqarim të kësaj them: i mjafton njeriut si lajthitje të punojë me gjithçka që ka ndëgjuar!

Si përforcim të porosisë sime të përmendur më lartë, kam përmbledhur, dhe ende jam duke përmbledhur libra me të cilat ndimohet lexuesi për të dalluar hadithin e vërtetë nga ai i dobët, dhe të mirën nga e keqja, prej haditheve që sillen nëpër gjuhët e njerëzve ose janë në brendi të librave. Po prej këtyre janë edhe këto dy libra, në hyrje të së cilave flas:

1- Sahihul xhamiis-sagir ve zijadetuhu

2- Daiful xhamiis-sagir ve zijadetuhu

Allahun e lartmadhëreshëm e lus që tu jap këtyre dyjave dhe veprave mia të tjera pranim në botë, dhe që të ngrite shpërblimin për këto tek Ai, në qiell dhe që të mi ruan mua deri Ditën e Gjykimit, “ditë kur nuk vlen as malli e as evladi, vetëm ai që tek Allahu me zemër të shndërdoshë vjen” Shuara-88

Muhammed Nasiruddin Albani

28 Dhikade 1388/16 shkurt 1969

Damask

Marrë nga: Sahihul xhamiis-sagir ve zijadetuhu f.57, el-mekteb el-islami, botim i tretë, 1988

Përktheu: Ramadan Ramadani

Muhammed Nasirud-din Albani,

23.2.2004

8. Bampirësia ndaj prindërve

Ebu Hurerja, radijall-llahu anhu, thotë: Pejgamberi, salall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë: “Është i mërishëm, është i mërishëm, është i mërishëm! Thanë: kush o i Dërguar i Allahut? Tha: ai që arrinë prindërit e tij duke qenë ata të vjetër, njërin apo që të dy, dhe nuk hyn në xhennet.” (Muslimi)

Allahu, subhanehu ve teala, thotë: “Ne e kemi obliguar njeriun me punë të mira ndaj prindërve të vet.” (Ankebut – 8), poashtu thotë: “Zoti yt ka dhënë urdhër të prerë që të mos adhuronit tjetër pos Tij, që të silleni në mënyrë bampirëse ndaj prindërve. Nëse njërin prej tyre, ose që të dy, i ka kapur pleqëria pranë kujdesit tënd, atëherë mos u thuaj atyre as “of - oh”, as mos u bë i vrazhdë ndaj tyre, po atyre thuaju fjalë të mira (të buta respektuese). Dhe në shenjë mëshire shtrihe pranë tyre krahun përulës e respektues dhe thuaj: “Zoti im! mëshiroi ata të dy, sikurse më edukuan mua kur isha i vogël”.

Rreth kësaj teme ka shumë hadithe të verteta dhe të njohura të cilat nxisin mirëbërësinë ndaj prindërve dhe sqarojnë shpërblimin e madh për këtë vepër. Këto hadithe na mësojnë se bampirësia ndaj prindërve duke iu shërbyer atyre, duke shpenzuar për mirqenien e tyre dhe të tjera, janë shkak për hyrjen në Xhennet. Ai i cili le pas dore këtë obligim nuk arrinë këtë shpërblim dhe Allahu, subhanehu ve teala, e merr mëri.

Bampirësia ndaj prindërve është prej punëve më të dashura tek Allahu, subhanehu ve teala, pas namazit në kohë të tij. Abdullah ibën Mes’udi, radijall-llahu anhu, thotë: e pyeta Pejgamberin, salall-llahu alejhi ve sel-lem: cila është puna më e dashur tek Allahu i Madhëruar? Tha: namazi në kohë të tij. Mëpastaj pyeta: pas kësaj, cila? Tha: bampirësia ndaj prindërve. Përsëri pyeta: pas kësaj? Tha: xhihadi në rrugë të Tij.” (Buhariu)

Bampirësia ndaj prindërve është shkak për pranimin e duasë (lutjes) siç qëndron në rrëfimin e tre personave të cilët u strehuan në një shpellë, pastaj rrokulliset një shkëmb dhe e mbyll hyrjen e shpellës. Pas kësaj i thonë njëri tjetrit: shikoni cilat punë të mira i keni bërë për hir të Allahut dhe luteni me to, ndoshta gjëjmë shtegdalje. Njëri prej tyre tha: “O Allah i im! unë i kam pasur prindërit pleq të thinjur dhe asnjëherë para tyre nuk ju kam dhënë të hanë e as të pijnë fëmijëve të mi e as mallit tim (shërbëtorëve). Një ditë më hutoi kërkimi i kullosës më të mirë për kopenë time, e nuk ju erdha me kohë dhe ata kishin fjetur. Unë e mola qumështin në enë dhe ua solla por i gjeta duke fjetur. Më erdhi keq t'i trazoj, por edhe që t'i ushqej para tyre familjen dhe shërbëtorët, andaj kam pritur me enë në dorë dhe kam shikuar kur do të zgjohen, e kjo pritje ka zgjatur deri në agim. Fëmijët e mi aty te këmbët e mia klithnin të uritur, të cilëve u kam dhënë qumësht pasi janë zgjuar prindërit dhe e kanë pirë qumështin të cilin ua kisha sjellur. O Zoti im! Nëse këtë e kam bërë vetëm për Ty, e për askënd tjetër,

atëherë na e largo këtë shkëmb nga hyrja e kësaj shpelle në të cilën gjendemi!” Allahu ua lëvizi shkëmbin aq sa të shohin qiellin...” (Buhariu)

Prindërit janë ata që më denjësisht meritojnë sjelljen e mirë. Ebu Hurerja, radijall-llahu anhu, thotë: “erdhi te Pejgamberi, salall-llahu alejhi ve sel-lem, një njeri dhe e pyeti: kush më tepër meriton sjelljen time të mirë? Tha: nëna yte. Tha: pastaj cili? Tha: nëna yte. Tha pastaj cili? Tha: nëna yte. Tha pastaj cili? Tha: babai yt.” (Buhariu)

Prej bamirësisë ndaj prindit është rrespektimi i dashamirëve të tij, Pejgamberi, salall-llahu alejhi ve sel-lem, thotë: “Bamirësi më e mirë është që njeriu të mbajë lidhje me dashamirin e babait të vet”. (Tirmidhiu – sahih)

Mosdëgjimi i prindërve është prej mëkateve më të mëdha. Pejgamberi, salall-llahu alejhi ve sel-lem, iu tha shokëve të tij: “A doni t’ju njoftoj për mëkatet më të mëdha?” Ne i thamë: “Gjithsesi, o i Dërguari i All-llahut!” Tha: “All-llahut nëse i përshkruhet shok (shirk) dhe mosdëgjimi i prindërve”. Ishte (ulur) i mbështetur, pastaj u drejtua dhe tha: “Veni re, edhe fjala e kotë, edhe dëshmia e rrejshme”, dhe vazhdimisht e përsëriti këtë saqë thash: “Ah, sikur të heshtte!” (Buhariu)

Hasan Basriu u pyet për bamirësinë ndaj prindërve dhe tha: të shpenzosh për ta atë që posedon, t’i rrespektosh në atë që të urdhërojnë nëse urdhëri i tyre nuk është mëkat, argument për këtë është fjala e Allahut, subhanehu ve teala: “E nëse ata të dy tentojnë që ti të më përshkruash Mua shok, për çka ti nuk ke kurrfarë fakti, atëherë mos i respekto ata, po në çështjet e jetës së kësaj bote të keshë mirëkuptim ndaj tyre.” (Lukma – 15)

I është thënë Ali ibën Husejnit, rahimehull-llah: ti je bamirësi më i madh ndaj nënës tënde mirëpo nuk të shohim duke ngrënë së bashku më te! Ai tha: kam frikë të mos i paraprij në ndonjë gjë që syri i saj e ka dashur dhe me këtë të bëhem mosrrespektues ndaj saj.

I është thënë Omer ibën Dherrit pasi që vdiq i biri i tij: si ishte bamirësia e tij ndaj teje? Ai tha: kur ecnim së bashku gjatë ditës çdoherë ecte pas meje, e kur ecnim gjatë natës çdoherë ecte para meje. Asnjëherë nuk është ulur në ndonjë vend më të lartë se sa vendi që ulesha unë.

Ahmed Muadh Hakkij

Përktheu: Agim Bekiri

(pjesë nga libri: katërdhjet hadithe mbi moralin)